201

COLECȚIA ROMANTIC

Karen van der Zee

URMĂRIND-O PE NATAȘA

editura alcris

KAREN VAN DER ZEE

URMĂRIND-O PE NATAȘA

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© 1988, Karen van der Zee

HOT PURSUIT

În românește de : Costel Pușcaciu

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973—9498—07—8.

Colecția „ROMANTIC".

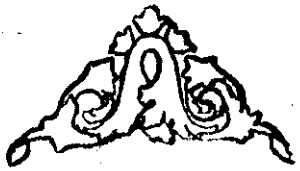

CAPITOLUL 1

Nataşa semnaliză şi la colţul străzii o luă la stânga, privind în oglinda retrovizoare. Pontiacul albastru metalizat viră la fel, continuând s-o urmărească aşa cum o făcea de o jumătate de oră. Cu mâinile umede pe volan, fata încercă să scape, dar nu reuşi.

Acum, cel mai important lucru era să se întoarcă acasă. De fapt, trebuia să se ducă acasă cât mai repede posibil, pentru ca apoi să ajungă la aeroport. Avionul n-o aştepta.

Nataşa viră la dreapta. După toate aparenţele, el părea hotărât s-o urmărească până la capătul lumii. Ca şi cum ea ar fi avut nevoie de un maniac pe urmele ei ! Şi ca să fie tacâmul complet, începea să se întunece şi o privire la indicatorul de benzină îi dădu ocazia să constate că o pană era iminentă.

Puţin câte puţin, neliniştea din ea se transformă într-o furie surdă. Ce avea de gând să facă imbecilul ăsta ? De ce naiba o urmărea şi cine putea să fie ? Nu cunoştea pe

nimeni care să aibă o maşină asemănătoare. Poate că era unul din clienţii ei ?

Ce idee stupidă ! Toţi ştiau unde s-o găsească în caz de nevoie. La **Bon Vieux Temps Antichităţi. 39 White Oak Lane,** în **Cherry Creek.** Atunci cine ? Nataşa îl întrezărise în oglinda retrovizoare şi era sigură că nu-l cunoaşte. Probabil că era un străin ; părea înalt mai degrabă chipeş, şi chiar avusese tupeul să-i zâmbească ! De altfel un zâmbet destul de plăcut, dar care o făcuse să-i îngheţe sângele în vine.

Poliţia ! Cum nu se gândise mai devreme la asta ! Dar ce să le spună ? „Uite, domnule poliţist, este vorba de un om care mă urmăreşte cu maşina de o jumătate de oră. Este înalt, frumos, blond şi mi-a zâmbit plăcut". Iar poliţistul s-ar uita la cămaşa şi la pantalonii murdari ai Nataşei, părul roşcat nepieptănat, pieptul plat. Ar ridica din sprâncene spunând : „Ce aveţi de reclamat ?"

Dar ea n-avea de ales. Ori asta, ori să rămână în pană de benzină chiar în mijlocul drumului şi să fie la discreţia maniacului aflat pe urmele ei. Pe întuneric, ceilalţi şoferi nu vor observa nimic, grăbiţi să se întoarcă acasă şi să vadă **Cosby Show.** Şi neputând să nu se gândească la o întreagă serie de scenarii care de care mai neplăcute, Nataşa se imagina deja în paginile ziarelor.

Deja pierduse avionul. Nu-i mai rămânea

decât să-și conducă toată noaptea camioneta uzată din Maryland până-n Ohio, ca să fie punctuală la căsătoria bunicii sale. Avusese o zi plină : vânzare la licitație, mutare toată după-amiaza, livrări în cursul serii, și acum această cursă-urmărire absurdă.

Secția de poliție era o modestă clădire din cărămidă roșie, situată pe o stradă alăturată. Nataşa își lăsă vechea sa Toyota în parcare și luându-și geanta se repezi spre intrare deschizând ușa în viteză.

Un rând de scaune se înșira de-a lungul peretelui, iar pe ultimul se afla un bețivan cu păr lung, grizonat, care-o privea clipind din ochii înroșiți. În sfârșit un polițist o observă pe Nataşa și se apropie de tejghea. Cu tunsoare regulamentară și obraz rumen, abia părea să aibă puțin peste 16 ani.

— Un individ mă urmărește de mai bine de treizeci de minute, îi spuse ea cu sufletul la gură. Are un Pontiac Fiero albastru metalizat. Nu știu cine este... Aş vrea să mă întorc acasă, dar mi-este foarte frică.

Polițistul se uită la ea cu o privire fără expresie.

— Vă rog să mă scuzați !

— Un individ mă urmărește ! Cu o mașină ! Și mie nu-mi place să fiu urmărită de oameni pe care nu-i cunosc ! Vreau să-l arestați. Nu poate fi departe. Îi cunosc mașina și numărul de înmatriculare.

Polițistul părea stânjenit.

— Nu putem face asta...

— Cum adică ? Sunteți aici ca să-i apărați pe nevinovați, pe cetățenii care respectă legile, nu-i așa ? Dacă eu îmi plătesc impozitele, atunci trebuie să mă apărați !

Acesta încruntă din sprâncene.

— Cine este acest om ?

— Nu știu nimic ! Tot ce pot să vă spun este că mă urmărește cu mașina de mai bine de o jumătate de oră !

— Dar v-a făcut ceva ?

— Nu... adică da ! Mi-e frică de el !

Polițistul clătină din cap cu regret.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu putem face nimic. N-a comis nici un delict, strada este pentru toată lumea. Totuși, puteți să completați acest formular. Dacă mai primim și alte plângeri, atunci vom putea interveni.

— Cel puțin nu puteți să-l interogați ? Să chemați una din mașinile de patrulare ?

Ușa secției se deschise și în mod instinctiv Nataşa se uită la persoana care intra. Inima-i bătea din ce în ce mai tare.

— El este ! Îl recunosc !

Într-adevăr, era înalt și blond și destul de frumos. Avea ochii albaștri, maxilarele pătrate și era lat în umeri. Și în ciuda blugilor decolorați, a tricoului vechi și a baschȩților uzați, era totuși un exemplar splendid, cum

ar fi spus Angela. Splendid fără îndoială, dar complet nebun.

Traversând încăperea cu un mers nonşalant, se rezemă în coate de tejghea.

— Bună seara, domnule polițist ! Este vreo problemă ?

Necunoscutul avea un accent străin, un accent pe care Nataşa îl cunoştea bine, dar furia sa era mult mai puternică decât surpriza. Era aproape nemaipomenit să se simtă atât de furioasă. Acest sentiment era destul de departe de firea sa şi se întreba cum reuşise el s-o aducă într-o asemenea stare, când nici măcar nu se cunoşteau. Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Problemă ! Aveţi tupeul să întrebaţi care este problema ? Cu ce drept mă urmăriţi ?

— A, aţi remarcat !

El o privi insistent, cu un surâs arogant insuportabil.

— Da, am remarcat ! Evident ! Din cauza dumitale, aproape am înnebunit de frică ! Ori eşti bolnav, ori...

Polițistul tuşi uşor.

— Vă rog, puţin calm... Domnule, este adevărat că aţi urmărit-o cu maşina pe această doamnă ?

Omul recunoscu.

— Într-adevăr, aşa am făcut.

— Şi pentru ce motiv ?

El o măsură pe Nataşa din cap până-n

picioare, înainte de a răspunde privind-o drept în ochi :

— Doream să-i vorbesc.

Ea râse sarcastic. Polițistul își continuă interogatoriul.

— O cunoașteți ?

— Nu, domnule polițist.

— Atunci de ce doreați să-i vorbiți ?

El spuse zâmbind :

— S-ar putea să vi se pară ciudat...

Nataşa îi aruncă o privire furioasă.

— Aş pune pariu !

Polițistul îi privi pe fiecare, vizibil încurcat.

— Cred că cel mai bine ar fi să vă înregistrez declarațiile.

Întinse un formular către fată şi altul către străin, care-i adresă Nataşei un surâs îngăduitor şi dădu din umeri. Docil, el începu să-şi completeze formularul.

Cu mâinile tremurânde de furie, fata de-abia reuşea să scrie, prea enervată pentru a se concentra.

— Asta n-o să facă lucrurile să progreseze, o să aveți în plus o hârtie pe care o s-o uitați în dosar !

— Trebuie să fac un raport, doamnă, spuse polițistul luând înapoi foaia. O să-l bat la maşină, o să meargă repede, o să vedeți. Dacă vreți să mă urmați, vă rog.

Ea se aşeză pe un scaun care se clătina şi aruncă o privire în spatele ei, de cealaltă parte

a tejghelei. **Domnul Făt-Frumos** ridică privirea în aceeași clipă și-i adresă un surâs larg. Nataşa trebui să închidă ochii pentru a încerca să se calmeze. Polițistul introduse o foaie de hârtie în vechea sa mașină de scris.

— Numele dumneavoastră, vă rog ?

— Nataşa Wiersma. W-i-e-r-s-m-a.

Vorbise fără să-și dea seama de prostia ei. „Bravo, Nataşa ! Acum îți cunoaște numele ! Nu mai lipsea decât asta !“ Întinse mâna spre polițist.

— Dați-mi formularul, prefer să scriu.

Pentru o clipă, între zidurile cenușii ale secției domni liniștea, tulburată doar de sforăitul bețivului care dormea prăvălit fără nici o grijă pe două scaune. Pe cât se pare, zgomotul discuției nu-l deranjase...

Necunoscutul termină primul. Un minut mai târziu, Nataşa își semnă formularul și-l dădu înapoi. Se întoarse de cealaltă parte a tejghelei, evitând să fie prea aproape de urmăritorul ei.

— Vreau să știu de ce m-a urmărit, îi spuse ea polițistului. N-o să plec de aici până n-o să fiu sigură că acest... maniac n-o să mă atace cu prima ocazie.

Respectivul izbucni în râs întinzând hârtia polițistului.

— Totul este aici.

Nataşa se întoarse către el.

— Nu-mi pasă ce este scris ! Spune-mi direct, vreau s-o aud din gura dumitale.

Continuând să se adreseze polițistului, omul reluă :

— Este din cauza autocolantelor de pe camioneta ei. Este unul care are această frază : **„Wes in sinnestreal, in car hat her forlet fan“.** Voiam doar să știu dacă ea pune în practică ceea ce predică. Aveam atâta nevoie de o rază mică de soare...

Polițistul îl privea surprins.

— Mi-e teamă că nu înțeleg nimic...

Omul îi zâmbi amabil.

— Nu vă îngrijorați, e normal. Este adevărat că acest limbaj este puțin confuz. Dar această doamnă trebuie să înțeleagă.

Într-adevăr, la început Nataşa tresări brusc datorită surprizei plăcute pe care a avut-o auzind aceste cuvinte obișnuite pronunțate cu atâta cursivitate. Dar a fost ceva trecător, deoarece furia o cuprinse din nou.

— Nu înțeleg deloc despre ce vorbește. Acest om este complet nebun... ar trebui să-l închideți !

El se uită la ea cu un surâs îngăduitor.

— Haide, calmați-vă... Numele dumneavoastră este chiar Wiersma ?

Aşadar el înțelesese. Şi desigur, cu un nume ca Wiersma, tipic frizon [1], era puțin probabil

[1] Din Friza (Friesland – regiune insulară a Olandei). N. trad.

ca ea să nu înțeleagă propoziția care decora partea din spate a mașinii sale: „Fii o rază de soare pentru cei care au nevoie de așa ceva". O frază pe care i-o repeta adesea bunica ei și care, atunci când Nataşa era copil, îi înflăcărase imaginația — să fie o rază de soare, să aducă puțină fericire în viața altora!

Iar acum ea se găsea într-o secție de poliție din Maryland, în fața unui străin care-i vorbea cu același accent ca tatăl ei, care crescuse în nordul Olandei. Totul din cauza unui autocolant stupid lipit pe spatele camionetei sale.

Deci și el era frizon. În alte împrejurări, ar fi fost încântată să facă cunoștință cu el, dar pentru moment, puțin îi păsa dacă era olandez, german sau italian. O aștepta o noapte întreagă de condus o furgonetă uzată, lucru de care era răspunzător acest personaj.

— Să știi că din cauza dumitale n-am îndrăznit să mă întorc acasă. Trebuia să plec în călătorie și acum am pierdut avionul..

Cuvintele izbucneau printre dinții strânși, ca și cum ea încerca să-și stăpânească furia.

— Trebuie neapărat să fiu mâine în Ohio și pentru asta trebuie să-mi petrec noaptea **conducând!** Are loc căsătoria bunicii mele... Nici nu se pune problema să nu fiu acolo. Este evenimentul cel mai important în familie din ultimii cinci ani, toată lumea o să fie

acolo. Şi trebuie să ajung până acolo cu camioneta mea, ceea ce este greu de realizat, fiindcă este veche şi uzată. Deci pentru razele de soare, nu ! Am destulă nevoie de ele pentru uz personal !

Imediat după aceste cuvinte de bun-simţ, Nataşa se întoarse şi se îndreptă spre ieşire, fără să astepte răspuns. La uşă se opri, şi se adresă poliţistului :

— Fă-mi un serviciu, te rog. Păstrează-l aici cel puţin cinci minute, ca să mă pot întoarce acasă fără acest maniac lipit de bara mea de protecţie !

*

* *

Angela era întinsă pe canapea şi citea. După divorţul de anul trecut, se mutase cu Nataşa, devenind cu această ocazie asociata ei. Casa era mare, iar încăperile din faţă, un salon şi o cameră de zi, erau pe post de magazin. În spate, fosta sufragerie aflată lângă bucătărie devenise cameră de zi. La etaj erau trei camere şi o baie.

Nataşa îşi deschisese magazinul de antichităţi acum doi ani. Instalarea la Cherry Creek fusese o alegere bine gândită : acest orăşel din Maryland nu era prea departe de Washington şi locul începea să devină la modă. Valoarea terenurilor creştea în mod constant de

doi ani și din ce în ce mai mulți oameni, cu dare de mână veneau să se instaleze aici, în case vechi coloniale pe care le renovau cu mari cheltuieli.

Totul era favorabil pentru afaceri. Nataşa alerga prin ținut după antichități pe care le restaura, lucrând adesea până noaptea târziu. De asemenea, se pricepea foarte bine la obiectele mici de decor, lămpi originale și gravuri vechi. Și când pleca în călătorie în Olanda, ca să-i vadă pe cei din familia tatălui său care locuiau acolo dintotdeauna, ea combina utilul cu plăcutul. Își petrecuse în această regiune primii ani din viață, înainte ca părinții ei să ia decizia de a se stabili definitiv în Statele Unite, conform dorinței mamei sale. Aceasta dorea să locuiască împreună cu familia sa în Ohio, alături de mama ei care trebuia să se căsătorească a doua zi.

În cursul călătoriilor sale anuale în Olanda, Nataşa locuia la verişoara sa Monïek, la fel de apropiată ca o soră. Amândouă se duceau la toate licitațiile și la talciocuri, în căutare de articole originale pentru piața americană unde obiectele europene erau foarte apreciate.

Angela ridică ochii atunci când intră prietena sa, dar privirea îi era visătoare ca și cum sufletul său ar fi întârziat prin haremul unui şeic sau în mijlocul unei jungle necunoscute, în brațele unui aventurier seducător...

Nataşa se prăvăli într-un fotoliu. Se simţea epuizată, după tensiunea acestor ultime ore.

— Nici n-ai idee ce mi s-a întâmplat astăzi...

— Unde ai fost ? ! exclamă Angela ridicându-se brusc şi uitându-se la ceas. Doamne, Nataşa, ai văzut cât este ora ? O să pierzi avionul !

— Ştiu !

— Dar ce s-a-ntâmplat ?

— Un individ m-a urmărit de la Mayville şi în cele din urmă am ajuns la secţia de poliţie, pentru că mi-era frică să mă-ntorc acasă... Ascultă, vreau să mănânc ceva. Trebuie să-mi fac valiza şi apoi, direcţia Ohio ! O să-ţi povestesc restul în timp ce mă pregătesc.

— O să mergi până în Ohio ? Cu camioneta ?

Mica maşină a Angelei era la reparat pentru câteva zile, aşa că nu era decât un singur vehicul disponibil... Nataşa ridică din umeri, cu fatalism.

— Oricum, n-am de ales

— N-o să ajungi acolo niciodată !

— N-am ce face, trebuie să risc. Nici nu se pune problema să lipsesc de la căsătorie.

Îşi trecu mâna prin păr cu oboseală.

— Este ceva de mâncare ?

— Puţină supă şi hamburgeri... Merge ?

Nataşa se ridică cu greutate din fotoliu.

— Splendid, mulţumesc. Urc să mă pregătesc.

Făcu repede un duş, îşi trase nişte blugi curaţi şi un tricou lejer şi-şi pregăti valiza într-o clipă. Apoi voborî în bucătărie unde o găsi pe Angela care-i pregătea provizii pentru drum.

— Sandvişuri, ciocolată şi un termos cu cafea. Este de ajuns ?

— Cel puţin până săptămâna viitoare, judecând după mărimea sacoşei !

— Dacă nu mă înşel, ai o scrisoare din Olanda.

— Cred că este de la Moniek, o s-o citesc mai târziu, răspunse Nataşa strecurând plicul albăstrui în geantă.

Contrar obiceiului său, prefera să aştepte : nu se simţea în stare să facă faţă la o veste proastă. „Sper să nu fie ceea ce mă tem", îşi spuse ea.

— Acum, începu Angela, vorbeşte-mi puţin despre aventura ta.

Terminându-şi masa, Nataşa se conformă.

— Doamne, este într-adevăr ciudat, recunoscu la sfârşit prietena sa. El nu încerca decât să intre în vorbă cu tine, pe cât se pare. A vorbit în limba olandeză sau în limba frizonă ?

— Nici una nici alta ; o engleză foarte fluentă, cu puţin accent. Cum ţi-am spus, era într-adevăr foarte frumos. Tipul nordic, ştii, înalt, blond, ochi albaştri... şi un surâs splen-

did ! Dacă n-aş fi fost atât de furioasă, poate că...

— Hm... Descrierea ta mă face să mă gândesc la Tony. Un surâs irezistibil şi nimic în spatele lui !

Tonul Angelei era amar... Dar Nataşa n-avea timp să asculte pentru a mia oară povestea necazurilor conjugale ale prietenei sale. Dădu farfuria la o parte.

— Cum au mers afacerile astăzi ?

Angela zâmbi triumfător.

— Fantastic ! Am vândut acel birou din stejar. Incredibil, nu ? Trei zile a stat în magazin şi... a zburat. L-a cumpărat un arhitect.

Îşi aranjă din nou bretonul blond.

— Am vândut de asemenea şi jocul de şah din fildeş. Pentru o singură zi este destul de onorabil.

— Aşa este ! Acel birou era splendid, mi-ar fi plăcut să-l putem păstra...

Era partea cea mai grea a activităţii sale, să vadă atâtea obiecte minunate trecându-i prin mână. Pierdea ore întregi ca să restaureze o mobilă frumoasă şi întotdeauna îşi dădea osteneala să-i pună o etichetă, sperând că cineva va veni s-o cumpere.

Smulgându-se din melancolia visării, Nataşa se ridică în picioare înainte de a anunţa cu un zâmbet plin de curaj :

— Bine, aş face mai bine s-o pornesc la drum ! Ce aventură... N-am condus pe o distan-

ță așa de mare din liceu, când traversam țara ca să merg în California !

Era aproape ora 1 noaptea, iar camioneta tocmai își dădea ultima suflare. Natșa era înțepenită în Toyota sa în plin câmp, la marginea unui drum pustiu care după hartă era o scurtătură.

— Ce proastă ! murmură ea.

Putea să stea acolo toată noaptea, fără să treacă nimeni. Fără îndoială că trebuia să aștepte apariția zorilor și a unui fermier cu tractor, care s-o ducă până în orașul cel mai apropiat.

„Cel puțin n-o să mor de foame, își spuse ea. Am sandvișuri, ciocolată și cafea caldă. Sunt patru grade afară... ar fi putut să mă surprindă și o viforniță."

Cerceta întunericul prin parbriz. Nici o lumină nu se vedea, doar luna și stelele, atât. Dacă ar fi încercat cu adevărat, ar fi putut găsi oricând ceva pozitiv în orice situație, Natașa fiind convinsă de asta. Evident, era ceva mai greu în cazul de față, pierdută în mijlocul Virginiei, în plină noapte...

Asta este... Și acum ?

Un lucru era sigur, nu-și va părăsi camioneta. Trimise o rugăciune fierbinte Cerului,

pentru ca cineva să-i vină în ajutor, nu contează cine ! Erau cu toţii acolo şi o aşteptau la căsătoria bunicii sale.

Ca un răspuns imediat la cererea sa, farurile unei maşini care se apropia îi luminară interiorul cabinei. Puse imediat în funcţiune luminile de avarie.

Se mai întâmplă minuni, se bucură Nataşa, care nu rămăsese nemişcată mai mult de două minute. Dar va opri viteazul cavaler ca s-o ajute pe domnişoara aflată în suferinţă ?

Maşina se opri.

Omul coborî din maşină şi se îndreptă spre Toyota. Nataşa lăsă geamul în jos şi după o clipă, privirea sa se întâlni cu o pereche de ochi albaştri.

— Bună ziua, spuse el în olandeză. Aveţi vreo problemă ?

Parcă era noapte ? !

CAPITOLUL 2

O clipă, Nataşa rămase surprinsă, prea uimită ca să vorbească. Uitase chiar să respire.

— Iar dumneata ?

— Ai avut noroc, am venit să te ajut.

Surâsul lui era insuportabil de satisfăcut, încât ea simţi că o cuprinde din nou furia.

— Eu, **noroc ?** Dar din cauza **dumitale** mă găsesc într-o astfel de situaţie ! Fă-mi un serviciu, te rog... Ar fi bine să-ţi pierzi urma cât mai departe de aici !

— Dar sunt deja pierdut ! Unde naiba suntem ?

— Pleacă !

— După ce te-am urmărit ore întregi în noaptea asta rece ? Nici nu mă gândesc !

El deschise portiera.

— Ai face mai bine să vii cu mine.

— Ţi-ai pierdut minţile ? Nu merg nicăieri cu dumneata !

— Nu fi absurdă. Totuşi n-o să rămâi aici toată noaptea, aşteptând trecerea vreunei căruţe cu cai...

— Nu contează ce, oricum ar fi mai bine decât să plec cu dumneata. Nici măcar nu-ți cunosc numele !

— Henk Hofstra... Deci, te-ai hotărât ?

— Nu vin cu dumneata. Poți să te întorci la mașina dumitale și să pleci acolo de unde ai venit.

Înainte ca ea să-și dea seama ce i se întâmplă, el o ridică cu ușurință și o puse în picioare în fața lui. Privirea lui era acum fără pic de amor și afișa o expresie dură și hotărâtă.

— Ascultă-mă ! Mergi la o căsătorie și eu o să te duc acolo. Stop. Terminat discuția. Este clar ?

Căsătoria. Căsătoria lui Mamy, bunica ei. N-avea de ales, trebuia neapărat să fie acolo. Iar domnul Macho și mașina sa constituiau singurul mijloc de a ajunge acolo la timp. Natașa acceptă, mormăind niște cuvinte neclare.

— Bine, făcu el. Hai să-ți luăm bagajele.

Transferară valiza, termosul cu cafea și proviziile în mașina lui Henk, iar Natașa se așeză pe scaunul de lângă șofer, totul fără să spună vreun cuvânt.

„Privește partea bună a lucrurilor, își spuse ea. Ar fi putut fi mai rău". Nu mai trebuia să conducă și poate ar fi fost posibil să doarmă puțin. Pe de altă parte, ar fi trebuit să-l supravegheze pe acest om. Poate că n-avea nici o intenție s-o ducă la căsătorie...

Înainte de a porni, el spuse pe un ton liniştit :

— Ai face mai bine să-mi spui unde mergem.

— Gainesville, Ohio... De ce aş avea încredere în dumneata ? M-ai urmărit din nou, nu ? Un alt autocolant ?

El izbucni în râs.

— Nu. Dar nu-ţi închipuiai totuşi că puteam să te las să pleci singură după ceea ce mi-ai făcut la secţia de poliţie... Ascultă, îmi pare foarte rău că te-am făcut să pierzi avionul...

Părea că într-adevăr regretă mult şi avea toate motivele s-o facă.

— Eram în spatele tău absolut din întâmplare şi apoi am fost surprins în mod plăcut de aceste autocolante în limba frizonă. La un moment dat, ai coborât când era stopul pe roşu ca să meşteresti ceva sub capota motorului.

— Ei şi ? făcu Nataşa ridicând din umeri.

— Zâmbetul lui Henk deveni şi mai larg.

— Mi-a plăcut felul în care ai tras cu piciorul în cauciuc.

Cel mai mult se resimţise degetul gros de la piciorul Nataşei !

— Şi am avut tot timpul să te privesc...

De data asta, ea avu o expresie sceptică.

— Ai avut tot timpul să mă priveşti. Şi ?

— Şi am apreciat spectacolul — mică, subţire şi această masă de păr roşcat ! Am hotărât că merită osteneala să urmăresc pista autocolantelor în limba frizonă, ca să văd până unde mă vor duce. Nici prin cap nu-mi trecea c-o să ajung la închisoare.

— Mă faci să râd ! Acel poliţist era un tâmpit. Cred că nu te-a reţinut nici cinci minute aşa cum i-am cerut.

— Ba da, aşa a făcut. Am fost foarte cuminte... dar am folosit timpul cum trebuie. I-am cerut voie să consult cartea de telefon şi ţi-am căutat adresa. Nu există multe persoane cu numele de Wiersma în oraş... Te-am aşteptat la colţul străzii şi iată-mă. Elementar, dragul meu Watson !

— Şi m-ai urmărit din nou. În viaţa mea n-am auzit ceva mai ridicol. Eşti complet nebun.

O făcea să se gândească la Charlie, impulsiv şi extravagant ca el. Charlie şi mustaţa lui cuceritoare, ochii lui expresivi. Nataşa îl iubise pentru că era imprevizibil. „N-o să mă plictisesc niciodată cu el, o să râdem tot timpul“, se gândea ea în acea perioadă. Dar în final rămăsese singură, decepţionată. Acum visul ei era să întâlnească o fiinţă statornică şi puternică, cu picioarele pe pământ.

Henk ridică din umeri.

— Nebun ? Se poate, dar o să te duc la

această căsătorie şi o să am conştiinţa împăcată.

— N-ai nimic mai bun de făcut într-o joi seară ?

— De fapt, mă pregăteam să petrec o seară plăcută şi liniştită, cu ceva de mâncat şi muzică bună.

— Mai degrabă te vedeam cu o bere în faţa televizorului...

El izbucni în râs.

— Mi-am luat porţia de bere pe ziua de azi ! Am ajutat un prieten să se mute, am cărat mobile şi am transportat cutii toată ziua. Sper că o să-mi scuzi ţinuta.

Nataşa se întrebă dacă era un semn prevestitor faptul că în timpul zilei avuseseră aceleaşi ocupaţii. Dar un semn prevestitor care anunţa ce ?

— Ai o slujbă ? îl întrebă ea.

— Desigur, dar mi-am luat câteva zile de concediu.

— Văd... Mă întreb ce-o să fac cu camioneta. Cum o s-o aduc ?

— O să mă ocup eu de asta, nu-ţi face probleme.

— Un adevărat **Galahad,** nu-i aşa ?

El zâmbi.

— Îmi place să fiu folositor. Spune-mi, dacă totuşi rămâne cafea în acest termos, ai putea să-mi dai puţină ?

— Desigur, domnule, imediat, domnule. Am şi câteva sandvişuri, dacă domnul doreşte.

— Perfect, mor de foame. N-am luat masa aseară.

— Presupun că trebuie să-mi pară rău pentru dumneata ?

— De ce nu, ar fi amabil din partea ta.

— Să nu te bazezi pe asta. Şuncă, brânză şi muştar iute, anunţă Nataşa cu răutate.

Ironia tonului nu-i scăpă lui Henk, care-i adresă un zâmbet zeflemitor.

— Ador muştarul iute, mulţumesc.

Muşcă lacom din sandviş, în timp ce între două înghiţituri ea îi întinse o ceaşcă de cafea.

— De ce această căsătorie este atât de importantă pentru tine ? o întrebă el, sătul.

— Pentru că bunica mea este importantă pentru mine.

— Este mama mamei tale, presupun.

— Da, familia tatălui meu locuieşte în Olanda. Este o căsătorie foarte specială şi toată familia se va aduna cu această ocazie ; şi crede-mă, o să fie multă lume !

— Câţi ani are bunica ta ?

— Şaptezeci şi trei de ani.

Henk ridică din sprâncene.

— Prea bătrână după părerile dumitale ? întrebă Nataşa cu blândeţe prefăcută.

— Dumnezeule, nu ! Niciodată nu eşti prea bătrân pentru puţină fericire. Este bine că

toată familia o susține, nu se întâmplă mereu în astfel de situații.

— Este prima ei căsătorie și noi toți credem că este minunat faptul că și-a găsit pe cineva care să-i placă.

— Nu s-a căsătorit niciodată până acum ?

El părea surprins.

— Nu. De fapt, cred că n-a avut niciodată timp pentru asta. Trebuia să se ocupe de toți copiii și de unchiul Simon aflat într-un cărucior cu rotile. Presupun că pretendenții nu erau deloc numeroși... șapte copii, este prea mult !

— Înțeleg...

— Mă îndoiesc, bunica mea este o persoană puțin deosebită. Măsoară 1,27 metri, este chinezoaică, și în prezent studiază italiana la liceu. Refuză să-și lase celulele creierului să lenevească. Face exerciții de yoga în fiecare zi și apoi petrece o oră meditând.

— Este chinezoaică ? o întrerupse Henk, din ce în ce mai neîncrezător.

El se uită la părul ei roșcat.

— Da, a venit în Statele Unite cu părinții ei, la vârsta de paisprezece ani. Ai vreo problemă cu chinezii ?

— Nu, deloc. Dar tu n-ai nimic dintr-o chinezoaică...

— Știi, amestecul genelor conduce uneori la rezultate ciudate.

— Asta e puțin spus ! Dar de unde vine prenumele tău ? Nataşa nu este nici chinezesc, nici olandez.

— Este rusesc. Tatăl mamei era un marinar rus... cel puțin aşa crede Mamy, dar nu este sigură de asta. Mama a crescut fiind convinsă că este pe jumătate rusoaică, aşa că a învățat să facă borş şi pâine neagră. Tata dorea ca noi să avem un nume olandez iar mama dorea un nume rusesc ; în consecință, fiecare avem două prenume. Eu mă numesc Nataşa Maaike şi pe urmă sunt Igor Adriaan şi Ivan Sjoerd, cei doi frați ai mei.

— Glumeşti, desigur ?

— Nu, este adevărul gol-goluț. Îți jur.

Nataşa îl privi cu inocență, încântată că-l surprinsese în această privință. Cât despre Henk, el o privea cu îndoială.

— Mai spune-mi, mă interesează. Vorbeşte-mi despre logodnicul bunicii tale.

— Se numeşte Carl Swanson, este patronul ziarului local şi al altor câteva. Soția i-a murit acum trei ani, este un cetățean respectat şi foarte bogat. Este extraordinar !

— Da ? Îți plac banii ?

— Desigur ! Gândeşte-te la posibilitățile pe care le oferă... Toate lucrurile pe care le poți face când ai mulți bani... Oricum, reluă ea mai serios, Mamy l-a meritat din plin. Ea avea o mică avere personală moştenită de la tatăl său. Dar niciodată n-a cheltuit nimic

pentru sine, preferând ca de aceasta să profite copiii ei și toți cei care aveau nevoie. Cred că în prezent nu i-a mai rămas mare lucru. De aceea găsesc extraordinar faptul că se căsătorește cu un om bogat. Ea o să poată profita puțin de asta, fiindcă el i-a promis s-o ducă într-o croazieră în jurul lumii.

— Foarte romantic...

— Ar trebui să-i vezi... Carl Swanson este cel mai fermecător domn în vârstă pe care-l poți întâlni și este îndrăgostit lulea de bunica.

Nataşa luă o gură de cafea, și cu mâna rămasă liberă cotrobăi prin sacoșa de hârtie ca să scoată un baton de ciocolată.

— Nu vrei ?

— Nu, mulțumesc, nu mă înnebunesc după dulciuri.

— Eu da. Ador... cartofii prăjiți, clătitele, ciocolata și crenvurștii cu mult muștar.

— Și silueta ?

— Cum ? Mă găsești grasă ?

— Ce supărăcioasă ești !

Treceau printr-un orășel. Se putea vedea o intersecție cu câteva case, un service auto și o băcănie.

— Cred că ar trebui să ne aruncăm ochii pe o hartă înainte de a merge mai departe. spuse Henk oprindu-se. Ai o hartă, nu-i așa ? Doar dacă n-ai lăsat-o în camionetă.

Nataşa îl privi insistent, indignată.

— Drept cine mă iei ?

— Perfect, nu-mi plac deloc femeile zăpăcite.

Ea căută în sacoșa cu provizii pusă la picioarele ei, scoase harta și aprinse plafoniera.

— Arată-mi unde crezi că ne aflăm.

— Știu unde ne aflăm ! Pe acest drum, chiar aici.

Arătă o linie mică, ce șerpuia prin Virginia de Vest.

— Am luat-o pe la această intersecție și după hartă, dacă mergem tot așa, vom ajunge la Amestown, Ohio. Am vrut s-o iau pe scurtătură ca să câștig timp.

— Văd. Numai că, chiar dacă distanța este mai mare, poți merge mai repede pe drumurile principale.

— La miezul nopții, pot să merg la fel de repede și pe drumurile secundare.

— Am observat... Nici nu-i de mirare că rabla ta s-a declarat învinsă.

Nataşa nu făcu nici un comentariu. Henk porni motorul și-și reluară drumul. Câtva timp au mers în tăcere. Obosită, ea se rezemă de portieră, ceea ce era extrem de incomod. Se trezi dintr-o dată, dându-și seama că mașina se oprise.

— Unde suntem ?

— La Winnefield și o să dormim două ore.

— Ce să facem ?

Nataşa se ridică brusc, cu ochii holbați, apoi se uită afară. Se opriseră în fața unui mic

motel puţin atrăgător, care purta numele promiţător de Han al Paradisului, înscris cu litere de neon roşu pe acoperiş.

— O să dormim două ore, repetă Henk cu răbdare.

— N-avem timp, o să dorm când ajung.

— O să dormim acum.

Ea îl înfruntă furioasă :

— Cine eşti dumneata să-mi dai ordine ?

Cu un surâs, el îi agită cheile sub nas.

— Şoferul dumitale, omul cu Fiero... Ascultă, ai nevoie de somn şi avem timp pentru asta.

Coborî liniştit din maşină; făcu înconjurul acesteia şi deschise portiera din cealaltă parte.

— Afară, ordonă el luând-o pe Nataşa de braţ.

— Nu mă atinge !

Neavând de ales, ea îl ascultă. Ştia că e-n stare s-o ducă până la hotel dacă rezista prea mult.

Îşi luă valiza, poşeta, haina şi îl urmă până la uşă. Motelul părea închis, dar după ce au sunat şi bătut mai mult timp, văzură apărând un adolescent de-abia trezit, care le deschise. Acesta îi privi pe deasupra registrului, apoi se scărpină în cap căscând înainte de a spune cu o voce abătută :

— Doriţi o cameră ?

— Uimitor, nu-i aşa ? remarcă Henk pe

un ton politicos. Plătesc imediat, nu rămânem decât două ore.

— Două ore ?

— Da, cam așa, continuă Henk, impasibil. Și dorim două camere, vă rog.

Începu imediat să completeze registrul.

— Două camere ? Nu pare ceva obișnuit.

— Știți ce înseamnă, comentă Henk, caustic. Nu dorim ca oamenii să-și imagineze altceva.

Îi întinse cartea de credit, Gold American Express, remarcă Nataşa. Tânărul o luă spunând :

— Avem o problemă, domnule. Nu ne-a rămas decât o cameră.

— Nu știam că luna martie este vârf de sezon, răspunse cu asprime Henk.

Adolescentul ridică din umeri.

— N-am deschis decât cele patru camere din față, celelalte nu sunt utilizabile înainte de primăvară.

Nataşa începu să-și piardă calmul. Era la miezul nopții, undeva în Virginia, cu un necunoscut oarecare care le propunea să-i cazeze într-un motel murdar unde nu rămăsese decât o cameră liberă.

— Aceasta-i din cauza inundației, desigur. Râul s-a revărsat acum două săptămâni și ne-a lăsat camerele într-o mizerie cumplită. Cele din față sunt mai sus... Asta se întâmplă o dată la patru sau cinci ani.

Henk, sprijinit alene de tejghea, nu părea deloc preocupat.

— O să luăm această cameră, cu speranța că oamenii n-o să trăncănească.

— Încântător, spuse Natașa. Cu adevărat încântător !

— Mulțumesc, mi se întâmplă câteodată.

El luă cheile camerei și se îndreptă către un aparat aflat aproape de ușă. Introduse câteva monede în distribuitor și scoase o pungă de plastic conținând o periuță de dinți și un mic tub cu pastă de dinți.

— Dacă-ți imaginezi că o să împart această cameră cu dumneata, îi spuse Natașa pe când se îndreptau spre ușă, înseamnă că ești și mai nebun decât credeam. Rămân în mașină.

— Este prea frig. Și pentru Dumnezeu, încetează să te comporți ca o fecioară speriată ! La urma urmei, devine enervant.

El deschise ușa și se dădu deoparte ca s-o lase să treacă.

— Mă duc până la mașină, spuse el.

Ea intră în cameră și o parcurse cu privirea. Încăperea era încărcată cu mobilier bizar : două paturi mari, două scaune, o măsuță și o comodă cu oglinda uzată.

Auzi portiera închizându-se și după o clipă Henk se întoarse în cameră.

— Privește, sunt două paturi. Onoarea ta este salvată.

— Mai bine te-ai spânzura.

— Dacă-mi dai voie, mai întâi mă duc să văd dacă duşul funcţionează.

— Nu suport situaţia asta ! explodă Nataşa. Nu te cunosc, nu ştiu unde locuieşti, unde lucrezi, nu ştiu nimic despre dumneata... şi iată-mă obligată să împart această cameră oribilă cu dumneata.

La rândul său, şi el examină încăperea.

— Ce cuibuşor de nebunii încântător !

— Cu două paturi duble ?

Deodată, Nataşa izbucni în râs, dându-şi seama de situaţia caraghioasă. Când o să-i povestească toate astea, Angela...

— Doamne, exclamă Henk. Dar văd că ai simţul umorului ! Chiar începusem să mă neliniştesc. Mă duc să verific instalaţiile sanitare.

El dispăru în baie, iar Nataşa îşi deschise valiza ca să-şi ia periuţa şi pasta de dinţi. N-avea de gând să se schimbe pentru un somn de două ore...

— Totul funcţionează perfect şi este impecabil, anunţă Henk întorcându-se. Nici şerpi, nici păianjeni, nimic de care se sperie de obicei persoanele de sex feminin. Poţi să mergi acolo.

Privirea urâtă a Nataşei întâlni ochii lui ironici. Ea se repezi spre baie după care o închise cu zăvorul.

Cinci minute mai târziu, se afla în patul ei, ascultându-l pe Henk care cânta sub duş un

vechi cântec olandez. Simţea cum o ia somnul, iar când el se întoarse în cameră, ea îşi ţinu ochii închişi. De-abia îl auzi băgându-se în patul lui şi adormi aproape imediat.

Era încă întuneric atunci când el o trezi scuturând-o de umeri. Ea deschise somnoroasă un ochi şi mormăi :

— Pleacă ! Vreau să dorm...

— Nu poţi, n-avem timp.

Băgându-şi capul în pernă, ea murmură :

— De ce nu ?

— Pentru că, reluă Henk cu răbdare, trebuie să mergi la căsătoria bunicii tale chinezoaice.

— A, da, de asta... De ce stai acolo ţintuit locului şi privindu-mă prosteşte ?

— Nu privesc, observ.

Nataşa puse un picior jos şi-i întinse mâna ca el s-o ajute să se ridice. Erau aproape unul de celălalt. El o privea în ochi. Ea văzu acolo ironie, desigur, dar de asemenea şi o licărire întrebătoare, aproape imploratoare. Ea se îndepărtă, lăsând ochii în jos, ciudat de tulburată.

— Să mergem, reluă el liniştit, aş dori o cafea.

*

* *

Se opriră la restaurantul dintr-un orăşel, luând repede un mic dejun pe cinste. Nu

întârziară prea mult și câteva minute mai târziu erau pe autostradă, rulând spre destinația lor. Nataşa consulta harta ca să găsească cel mai bun traseu, întrebându-se dacă la sosire o să aibă timp să doarmă o oră înainte de a se duce la biserică. Puse capul pe spătarul scaunului înalt pe care stătea și închise ochii. Scrisoarea lui Moniek îi reveni deodată în memorie și o scoase din geantă.

Prea târziu își dădu seama că începând s-o citească făcuse o greșeală. Mergând la o căsătorie, nu era indicat să audă vorbindu-se de un divorț iminent.

„Mi-era greu să mai suport, dar totuși mai rezistam. Într-o seară m-am întors acasă și el plecase. Își luase toate hainele, combina stereo și colecția lui prăpădită de discuri. Fără a pune la socoteală cuvertura și cafetiera. A luat chiar și feriga mea altoită... toate astea fără să-mi lase măcar un cuvânt. Nu știu unde este și cu atât mai puțin cum să iau legătura cu el. L-am căutat la birou și mi-au spus că nu mai lucra acolo. Bine, n-o să te mai plictisesc mult cu necazurile căsătoriei mele. Cu drag, Moniek."

Mototolind scrisoarea, Nataşa simți că o cuprinde tristețea. O cunoștea destul de bine pe Moniek ca să știe că cele scrise nu exprimau nici a zecea parte din suferința ei.

— Veşti proaste ? întrebă Henk aruncând o privire rapidă spre pasagera lui.

— Verişoara mea o să divorţeze. Suntem foarte apropiate şi pentru mine este mai mult o soră decât verişoară. Sunt necăjită din cauza asta.

Vocea îi era nesigură şi se uita afară, tulburată. Apoi băgă mâna în sacoşă şi scoase un baton de ciocolată. Avea nevoie de ceva care să-i dea putere.

— Deci, ce s-a întâmplat ?

— N-am chef deloc să vorbesc despre asta. În fond, nu ştiu nimic despre familia dumitale...

— Mi-e teamă că n-ar fi aşa de grozavă ca a ta. Olandezi get-beget. Nimic chinezesc sau rusesc.

— Ai fraţi şi surori ?

— Un frate.

— Eşti căsătorit ?

Henk ridică din sprâncene.

— Aş fi aici dacă aş avea o soţie acasă ?

— Aş !... S-au auzit lucruri şi mai ciudate.

El făcu o figură amuzată.

— Te cred cu plăcere.

— Deci, eşti căsătorit ?

— Nu, dosarul meu este curat...

— Cum ai reuşit să eviţi căsătoria aşa de mult timp ?

— Ştii cum se întâmplă, răspunse el fără să spună mai mult.

Nataşa se îndoia de asta, el n-avea nevoie să se căsătorească. Putea să aibă ce-şi dorea, fără constrângerile şi obligaţiile căsătoriei. Şi nu era deloc surprinzător. Câte inimi zdrobite lăsase în urma lui ?

— Remarcabil. Şi ce vârstă ai ? Treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani ?

— Ceva în plus şi ai ghicit, treizeci şi patru.

— Din ce trăieşti ?

— Este un interogatoriu în toată regula, pe cuvântul meu !

— Cred că ar trebui să am câteva informaţii despre dumneata, măcar pentru părinţii mei. Mă duci la ei şi nu vor pierde ocazia să mă întrebe despre dumneata. Eu voi răspunde : „De fapt, nu ştiu. M-a cules de pe marginea drumului, m-a dus la Hanul Paradisului pentru două ore şi a fost destul de amabil să mă aducă apoi la căsătoria lui Mamy".

Henk izbucni în râs.

— Înţeleg... Spune-le că sunt om de afaceri.

— Ce fel de afaceri ? Ceva periculos, ilegal ?

— Aproape deloc. Familia mea are o companie de vapoare. Mă ocup de partea americană a afacerilor noastre, de cinci ani.

— Un armator puternic !

— Cam asta-i tot ! Bine, acum este rândul meu. Ce vârstă ai ? Eşti căsătorită ?

— Am douăzeci și șapte de ani, nu sunt căsătorită, am un magazin de antichități și pentru moment scopul meu este să ajung la timp la căsătoria bunicii.

Nataşa mai puse o mulțime de întrebări, dar Henk se arăta foarte rezervat, prezentându-i faptele brute într-un mod detașat și aproape rece. Totuși ea află că tatăl lui și fratele lui conduceau compania la Rotterdam. Mama ii murise când el avea zece ani, iar tatăl său se căsătorise din nou, patru ani mai târziu, cu o femeie mai tânără decât el, ca apoi să divorțeze câțiva ani mai târziu.

— Îți plăcea de mama ta vitregă ?

Râsul lui era rece și amar.

— Ne întâlneam rar. Trăia ca și cum noi n-am fi existat.

— Este groaznic !

— Asta-i viața, spuse el sobru.

Două ore mai târziu ajungeau în sfârșit la destinație. Imediat ce mașna opri în fața peronului, un vârtej cu o rochie de dantelă și cu bigudiuri trandafirii țâșni din casă. Era mama Nataşei.

— Sunt încântată că în sfârșit ai venit ! exclamă ea îmbrățișându-și fiica. Mi-era teamă că n-o să ajungi la timp, iar noi am fost atât de ocupați... Ți-am spus că primarul o să ia cuvântul la recepție ?

Nataşa izbucni în râs.

— Da, mi-ai spus, mamă. Lasă-mă să-mi iau valizele din maşină.

Se desprinse din îmbrăţişarea mamei sale şi făcu stânga-împrejur, întâlnind privirea amuzată a lui Henk. El coborâse din maşină şi încerca să deschidă portbagajul.

— O, sincer îmi pare rău, nu aveam intenţia să vă ignor, spuse doamna Wiersma.

El îi adresă unul din cele mai fermecătoare surâsuri.

— Nu-i nici o problemă. Numele meu este Henk Hofstra, am venit s-o las pe Nataşa. A avut o mică problemă cu camioneta. Încântat să vă cunosc, doamnă Wiersma, spuse el întinzând mâna.

— O, sunteţi olandez. Intraţi, intraţi, vă rog.

Nataşa, obosită, îşi luă valiza şi închise brusc portbagajul. Henk îi luă valiza din mâini surâzând.

— Nu, mulţumesc. Sunteţi foarte ocupaţi. Eu plec.

El urcă pe peron, puse valiza aproape de intrare şi se întoarse la maşină. Dintr-o dată Nataşa se simţi încurcată.

— Mulţumesc pentru plimbare...

El îi făcu un uşor semn cu mâna.

— Misiune îndeplinită, petrecere frumoasă la nuntă !

El trânti portiera înainte ca ea să mai poată adăuga ceva şi demară în trombă...

Întorcându-se spre casă, Nataşa îl zări pe tatăl ei stând în picioare la fereastră şi zâmbind larg. Înalt, lat în umeri, avea un aer tineresc, chiar dacă avea chelie.

— Tată, ce bine-mi pare că te văd ! Se pare că eşti în formă.

— Dar sunt în formă ! Singura mea fiică a venit să mă vadă şi în sfârşit am reuşit s-o căsătorim pe soacra mea.

Nataşa izbucni în râs.

— Să ştii că n-ai scăpat doar cu atât. Vor continua să locuiască la oraş.

— Exact. L-am autorizat pe Carl s-o ia în căsătorie cu singura condiţie să n-o ducă departe de noi... Dar cine era individul cu Fiero ? Am înţeles c-o să vii singură.

Ce să răspundă la asta ? Nu se simţea în stare să relateze această poveste neobişnuită, să explice cum făcuseră cunoştinţă Henk şi cu ea, doar douăspreze ore în urmă.

— Este un prieten, s-a hotărât în ultima clipă să mă însoţească, din cauza defectării camionetei mele.

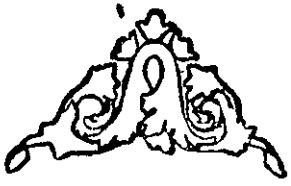

CAPITOLUL 3

Datorită fericitului eveniment, Nataşa uită de oboseală. Era atât de plăcut să-şi revadă familia şi prietenii, să râdă şi să trăncănească. Şi era minunat să-şi vadă bunica atât de fericită.

Pentru prima dată după atâtea luni, avea ocazia să se îmbrace elegant. Să-şi pună o rochie, pantofi de bal şi să aibă o coafură fantezistă. Fata era foarte satisfăcută de imaginea pe care i-o oferea oglinda ; lunga sa rochie de mătase semăna cu zborul unor păsări exotice, într-un amestec de albastru, verde şi purpuriu. Un colier de aur împodobit cu un safir mare şi nişte cercei vechi îi completau ţinuta. Şi ca să simtă mângâierea senzuală a mătăsii pe picioarele ei, Nataşa se învârti graţios în faţa oglinzii.

Scaunele din biserică erau ocupate până la ultimul de către invitaţi, tineri şi bătrâni, unii în blugi şi bascheţi, alţii în mătase şi blănuri sau în costum de duminică. Mica mireasă era radioasă, logodnicul şi pastorul străluci-

tori, iar ceremonia atât de emoţionată, încât mulţi aveau lacrimi în ochi.

Urările de fericire se încrucişau în marele hol al primăriei unde se desfăşura recepţia. Nataşa era copleşită, ocupându-se de copii şi pălăvrăgind cu vechi pieteni.

Tocmai era gata să prindă o puştoaică de doi ani de cordonul rochiei, când întâlni privirea familiară a doi ochi albaştri surâzători. Nepoata îi scăpă şi profită ca să ia o bucăţică din tortul de nuntă, în timp ce Nataşa, încremenită, îl contempla pe Henk.

Arăta splendid în smochingul său negru. Strecurându-se cu îndemânare printre invitaţi, se apropie de ea. Sub noua sa înfăţişare, proaspăt ras, cu părul tuns impecabil, Nataşa îl găsea şi mai atrăgător. Îşi simţea pulsul accelerându-se.

— Eşti încântătoare, spuse el învăluind-o cu o privire admirativă.

Nataşa îl privi insistent.

— Nu cred că ai fost invitat !

— Am înţeles că toată lumea era invitată. Măcelarul, brutarul, fabricantul de lumânări. Tot oraşul este prezent.

— Bunica mea este foarte apreciată aici.

— Înţeleg. De ce nu mi-ai vorbit despre ea ?

— Ţi-am vorbit.

— Într-adevăr, dar ai selecţionat informaţiile. Ai neglijat să-mi spui că a crescut

șapte copii abandonați, pe care nu-i dorea nimeni. Copii pe care n-a putut să-i adopte, pentru că în acea perioadă celibatarii nu erau autorizați.

— Unde ai auzit toate astea ?

— La televizor. După ce te-am lăsat la bunicii tăi, am luat o cameră la un motel ca să dorm puțin înainte de a pleca. Când m-am trezit, am văzut un reportaj la televiziunea locală, consacrat căsătoriei anului. Am văzut-o pe mica ta bunică îmbrăcată în albastru, ochi în ochi cu fermecătorul ei soț. Într-adevăr este emoționant.

— Și de ce ești aici ?

Era o întrebare stupidă. Nataşa știa în mod sigur de ce era aici. Nu era atât de naivă ca să nu observe când un bărbat o place.

Cu o voce blândă, Henk o întrebă :

— Tu ce părere ai ?

— Ca s-o cunoști pe bunica mea.

El zâmbi.

— Bravo, ai câștigat ! Mi-am dat seama că aș face bine să stau deoparte, dar m-am gândit că poate vei vrea să te întorci cu mine.

— O să cumpăr un bilet de avion. Am hotărât să mă întorc singură.

— De acord, dar transportul pe traseul Hofstra, Gainesville — Cherry Creek este gratuit.

Ochii lui Henk scânteiau de răutate. Nataşa îi aruncă o privire întunecată. Gratuit, în-

ti-adevăr ? Dacă s-ar duce cu el, ar costa-o mult mai mult decât un bilet de avion.

Ea ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă și se întoarse, dar el o prinse și o luă după umeri.

— Iat-o pe mireasă, prezintă-mi-o.

— Nu știu dacă este o idee bună...

Erau prea aproape unul de altul, după părerea Natașei. Chiar dacă el degaja un anumit farmec la care era greu de rezistat, acest om era agasant, mult prea sigur pe el.

— Cel puțin asta poți s-o faci. Totuși te-am adus la această căsătorie în ciuda tuturor greutăților.

— Aș dori să subliniez că dacă nu te-ai fi angrenat în acest joc, n-aș fi ajuns într-o asemenea situație.

— La rândul meu, și eu vreau să-ți atrag atenția că dacă eram un băiat mai puțin amabil, nu te-aș fi urmat prin două state ca să fiu sigur că n-o să ai probleme.

— Sunt mișcată.

— Se vede !

— Dacă n-ai fi început...

— Doream să te urmăresc. Nu vorbisem cu o olandeză de secole. Acest păr roșcat... Era ca un far ! N-am putut să mă abțin.

— Te rog ! Sunt multe olandeze în Statele Unite. Și în plus, nu sunt decât pe jumătate...

— Natașa, nu m-ai prezentat...

Henk o strânse și mai tare de umeri pe fată, adresându-i bunicii acesteia un surâs devastator.

— Doamnă Swanson, felicitările mele ! Mă numesc Henk Hofstra și sunt încântat că în sfârșit vă cunosc. Nataşa mi-a vorbit atâta despre dumneavoastră...

Bătrâna doamnă îi privi pe rând, vizibil încântată.

— Ei bine, tinere, nepoata mea, nu mi-a vorbit niciodată despre dumneata.

— Doream să vă facem o surpriză, spuse el cu un aer serios.

— O surpriză... Sunt mulțumită pentru tine, draga mea. Era și timpul, să știi. Începusem să ne întrebăm dacă o să termini povestea aceea cu Charlie.

Nataşa zâmbi strălucitor.

— Știi despre ce-i vorba, așteptam să trag lozul câștigător....

Bunica aprobă.

— Sper să fiți fericiți. Și dumneata, tinere, vreau să cred că ai înțeles faptul că nepoata mea este o comoară.

— O știu, doamnă, o știu, fiți sigură ! A fost greu de convins și am urmărit-o un timp, credeți-mă.

— N-a fost un lucru prea ușor, dar lucrurile capătă mai multă valoare atunci când sunt greu de obținut.

— Așa este. Într-adevăr n-a fost ușor.

Aproape că m-a băgat la închisoare...

— La închisoare ? Nataşa, cum ai putut să ajungi până acolo ?

— Este o poveste lungă, Mamy. O să ţi-o spun mai târziu.

Drept răspuns primi o privire bănuitoare.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, spuse bunica, măsurându-l pe Henk din cap până-n picioare, fără să fie câtuşi de puţin impresionată de înălţimea acestuia. Un olandez, nu-i aşa ? Dacă eşti pe jumătate la fel ca ginerele meu, mai merge. Fireşte, o să iei masa cu noi şi vreau să te aşezi lângă mine. Îmi place să conversez cu dumneata !

Bătrâna doamnă se îndepărtă cu un surâs satisfăcut pe chip. Continuând ideea conversaţiei, Henk remarcă :

— Aşadar cauţi bărbatul ideal... Iar bunica ta crede că eu sunt acela.

— Îmi eşti la fel de necesar ca o durere de dinţi şi sunt convinsă că o să-şi dea seama de asta imediat ce o să vorbească puţin cu dumneata.

Schimbară un zâmbet mieros şi Nataşa avu sentimentul că orice ar face, n-ar avea câştig de cauză în faţa lui.

— Nataşa !

Când se întoarse, nimeri în braţele unui bărbat cu ochi cenuşii.

— Paul ! spuse ea izbucnind în râs. Ce bine-mi pare că te văd !

Era cel mai bun prieten al fratelui ei Igor. El fusese primul care o sărutase, fusese cavalerul ei la balul de absolvire. Era amabil, puțin prea amabil de altfel. De câte ori venea la Gainesville, o invita la masă și-i cerea în mod inevitabil să se căsătorească cu el.

Avea o figură deschisă și cinstită, iar tunsoarea impecabilă. Băiatul perfect. O sărută pe obraz.

— Te căutam, unde erai ?

— La vânătoare de copii. Ce mai faci ?

— Foarte bine !

Luă o poză dramatică și o privi concentrat pe Nataşa.

— Tot necăsătorită, iar eu te aștept mereu...

Ea dădu din cap.

— Nu este drept, Paul, nu este drept deloc.

Conștientă de prezența lui Henk alături de ea, se întoarse ușor spre acesta.

— Lasă-mă să te prezint..

Cei doi bărbați își strânseră mâinile cu putere, măsurându-se din priviri. Aveau aceeași înălțime, dar părul lui Henk era la fel de blond pe cât era de negru cel al lui Paul

— I-am sunat pe părinții tăi care mi-au spus c-o să rămâi pentru weekend. Ești liberă pentru cină mâine seară ?

Exista o tensiune imperceptibilă în vocea lui. Atmosfera deveni dintr-o dată mai grea. Paul avea curaj. Henk stătea în picioare ală-

turi de Nataşa, ca şi cum ea îi aparţinea, iar această pretenţie o irita.

— Nu mi-am programat nimic, aş fi încântată să pălăvrăgesc cu tine.

— Bine, o să te sun mâine.

Îl salută pe Henk cu o scurtă mişcare din cap şi-i părăsi.

— Mai bine m-aş ocupa de copii, spuse Nataşa.

Drept urmare, controlul asupra situaţiei îi scăpă complet. Masa care-i adunase într-un restaurant local pe intimi, adică cei şapte copii şi familiile lor, se desfăşură într-o atmosferă veselă. Iar Henk repurtă un succes uriaş. O încântase pe bunica Nataşei şi-l cucerise pe tatăl ei cu o uşurinţă exasperantă. El lăsă o impresie atât de bună încât doamna Wiersma îl invită să petreacă weekendul în casa lor. La început el refuză invitaţia politicos, apoi acceptă cu recunoştinţă.

— Vrei să-l conduci în camera lui Ivan ? o întrebă doamna Wiersma pe fiica sa, la întoarcere.

Ivan îşi instalase familia, soţia, cei patru copii şi o tânără guvernantă într-un hotel din apropiere. El spunea că-şi iubeşte prea mult părinţii ca să le impună să-i primească toată

familia. Igor își ocupa fosta cameră împreună cu soția sa, Sue, și copilul lor, Joe.

Îndată ce Henk și Nataşa fură singuri, ea îl abordă furioasă, întrebându-l :

— Unde vrei să ajungi ?

El ridică din sprâncene, simulând cu nevinovăție surpriza.

— M-am distrat foarte bine, ai o familie extraordinară !

— Este adevărat... Și dumneata nu faci parte din ea !

Pentru puțin timp, ochii lui albaștri își pierdură strălucirea ironică și el răspunse calm :

— Știu, dar ei sunt gata să mă accepte. Se pare că toți se îngrijorează din cauza ta.

— Te-ai impus aici sub diferite pretexte și cred că ești total demn de dispreț !

— Dacă-mi amintesc bine, tu ai provocat această neînțelegere, prezentându-mă bunicii tale.

— Nu mă aşteptam ca această poveste să meargă atât de departe.

El ridică din umeri cu nepăsare.

— Poate, dar asta-i situația acum. Cel mai bine este că totul se desfăşoară cât se poate de firesc, nu-i aşa ?

Şi înainte ca ea să-şi dea seama ce i se întâmplă, el o luă în brațe şi o sărută. Nataşa se zbătu cu furie, până ce se simți cuprinsă de o senzație prea puternică pentru a i se

opune. Buzele sale se desfăcură la atingerea celor ale lui Henk. Simţea căldura învăluind-o, corpul îi era străbătut de frisoane, simţurile îi reveneau la viaţă.

Dintr-o dată, el îi dădu drumul şi o privi în ochi surâzând. Ea îşi simţi chipul înroşindu-se. Încercând să-şi păstreze cumpătul, îi aruncă o privire asasină. Propria ei reacţie la acest sărut o înspăimântă. Îl cunoştea de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi el îşi permitea să se joace cu emoţiile ei. Era ridicol !

— Cobor imediat să-i spun tatălui meu că eşti un impostor. Vreau s-o ştergi de aici cu maşina dumitale ridicolă şi să treci frontiera statului înainte de miezul nopţii.

Henk îi zâmbi ironic.

— Ţi-a plăcut destul de mult acest sărut, nu-i aşa ?

— Îţi sugerez să-ţi faci bagajele.

Apoi se întoarse şi coborî la parter, ca să-şi caute părinţii.

Imediat ce-o auzi, tatăl Nataşei găsi toată povestea hazlie.

— De ce-ţi faci probleme pentru ceva ce nu merită ? N-a încercat să ne înşele nici pe bunica ta nici pe mine ; ne-a povestit totul la masă. Iar bunica ta crede că este povestea cea mai romantică pe care a auzit-o vreodată.

— Eraţi la curent şi totuşi l-aţi invitat să rămână la noi acasă ?

— Desigur !

Natașa urcă scara, bătu în ușa camerei și intră fără să aștepte răspunsul. Henk era întins pe pat și citea, fiind acoperit de pătură până la jumătatea pieptului gol. Părea foarte destins. El bătu ușor cu palma pătura aproape de el.

— Ai venit să stăm de vorbă ?

— Nu te gândeai la asta ?

— Bineînțeles că da.

Ea își puse mâinile în șold și-l privi, încercând să-i fixeze chipul și nu bustul gol.

— De ce nu mi-ai spus că deja ai relatat toată povestea ?

El suspină.

— Credeam că nu ești dispusă să asculți ce aveam să-ți spun. Nu erai dispusă decât să crezi ce-i mai rău, deși mi-am dat osteneala să te fac să-ți schimbi părerea.

— Cu un surâs satisfăcut, el întinse mâna.

— Atunci, suntem prieteni ?

,,Prieteni ? Cred că glumești !", își spuse Natașa care nu se clinti.

— Hai, fii fair-play...

— Niciodată.

Ea îi întoarse spatele și ieși din cameră închizând ușa. Ar fi dorit să nu fie așa de atrasă de el. Reacțiile sale erau excesive față de el și ea nu prea își dădea seama care ar putea fi motivul. Natașa credea că principalul său adversar nu era Henk, ci ceva din ea însăși.

*
* *

Părinții ei luaseră deja masa când Nataşa coborî în dimineața următoare. Igor, Sue şi Joe se jucau prin camera de zi.

— Bună dimineața la toată lumea !

Se aşeză în fața unui suc de portocale şi întrebă :

— Henk tot mai doarme ?

— O, nu ! S-a trezit devreme, răspunse tatăl ei. A plecat să alerge, i-am dat ceva de îmbrăcat.

— Mă duc să-ți fac niște ouă, spuse mama ei ridicându-se ca să meargă la bucătărie.

Tatăl Nataşei vorbi din nou :

— Astă-noapte mi-am amintit motivul pentru care îmi este atât de cunoscut. Am făcut afaceri cu firma lui. Era acum vreo cincisprezece ani, înainte ca noi să ne instalăm aici... Aveam de livrat echipament în Africa, mai exact în Kenya. Au fost probleme cu navlosirea şi m-am dus să-l văd pe tatăl lui Henk, la Rotterdam.

Luă o înghițitură de cafea.

— Firma era în dificultate. Făcuseră afaceri proaste şi se găseau în pragul falimentului. Nu-mi amintesc detalii, dar afacerea a fost din plin comentată în presa de specialitate. Aproape că am renunțat să mai tratăm cu ei.

— De ce n-ai făcut-o ?

— Tatăl lui Henk m-a făcut să-mi schimb hotărârea. Un om cu adevărat impresionant. Se zbătea în cele mai mari necazuri și cum stătea în birou, dădea impresia că totul i-ar fi aparținut.

— Și ce s-a întmplat ?

— Nimic, marfa a fost livrată la timp, respectând condițiile stipulate în contract. Hofstra a repus firma pe picioare după câțiva ani. Cred că acum este una din cele mai mari firme de navlosire maritimă.

— Și nu știi ce i-a adus atât de aproape de faliment ?

— Cineva din firmă a deturnat niște fonduri. Dar n-aș putea să jur că asta a fost.

Domnul Wiersma păstră un moment de tăcere, apoi reluă :

— Îmi amintesc foarte bine întâlnirea, pentru că la un moment dat, soția lui a intrat fără să bată la ușă și a început să urle nu știu ce în legătură cu banii. Era destul de jenant. Hofstra s-a mulțumit s-o ia de braț și s-o ducă afară. Era foarte tânără, foarte frumoasă și în mod vizibil foarte afectată.

Natașa se înfioră imaginându-și scena. Trebuie să fi fost vorba despre mama vitregă a lui Henk, cea care nu se îngrijea de cei doi băieți.

— Spune-mi, Natașa, cum îți merg treburile ? o întrebă tatăl ei. N-am avut ocazia să vorbim despre asta până acum.

— O, merg foarte bine !

Era încântată să schimbe subiectul. Discutară despre magazin în timp ce ea mânca ouăle. Mama sa veni lângă ei cu o ceașcă de cafea, iar Nataşa se simţi extraordinar de bine. Era din nou acasă, discutând cu părinţii despre viaţa ei.

— Chiar anul viitor, cred c-o să fiu în stare să vă înapoiez în mod regulat împrumutul.

Tatăl său ridică din sprâncene.

— Nataşa, nu vreau banii tăi !

— Dar m-aş simţi mai bine dacă vi-i restitui.

— Ai idee cât am cheltuit ca să-l trimitem pe Igor la Corneille sau pentru studiile de medicină ale lui Ivan ? Tu n-ai făcut studii superioare. Aproape imediat ai intrat în afaceri. Şi te-am ajutat să începi, aşa cum i-am ajutat pe fratii tăi să-şi facă studiile. Nu văd nici o diferenţă. Nu se pune problema restituirii şi nu mai vreau să aud vorbindu-se de asta !

Tatăl său, frizon get beget, era încăpăţânat şi Nataşa ştia că nici un argument nu l-ar fi făcut să-şi schimbe părerea.

— Tată, eu...

— Şi nu vreau să-mi mulţumeşti ! Gata, termin ziarul de citit şi mă duc să tai lemne pentru foc.

— Vrei o mână de ajutor ?

Chipul lui se lumină.
— Ştiam c-o să spui asta.

★
★ ★

Henk rezolvă cu abilitate problema întoarcerii, abordând-o în faţa părinţilor Nataşei în dimineaţa aceea. Nu era o prostie să cheltuiască bani pentru biletul de avion dacă el era dispus s-o ducă pe fiica lor cu maşina, duminică ?

Ea se simţea manipulată, neputincioasă... ca şi cum, într-un mod ciudat, Henk i-ar domina viaţa.

El părea că se integrează perfect familiei : avea discuţii lungi cu tatăl şi fraţii ei, se juca cu mingea cu copiii. Cele două cumnate ale Nataşei erau încântate iar doamna Wersma îl trata aproape ca pe propriul ei fiu. Şi fără să ştie de ce, toate astea o iritau pe Nataşa în cel mai înalt grad.

Avea un sentiment acut al prezenţei lui. Îl observa în ciuda voinţei sale, remarcând micile amănunte, felul cum el ridica privirea râzând, bunăvoinţa cu care le explica celor mici regulile unui nou joc, felul în care o şuviţă îi cădea mereu pe frunte, sau chiar supleţea mişcărilor lui.

La rândul ei, şi Nataşa simţea că el o observa. Privirile lor se întâlneau fără încetare, el îi surâdea din cealaltă parte a grădinii, la

nasă, în camera de zi. În ciuda prezenței întregii sale familii, Nataşa avea uneori impresia că erau numai ei doi. Sub o aparență calmă, ea își simțea viața transformându-se, ca o apă vie care începe din nou să curgă atunci când gheața se topește. Era în același timp jenant și emoționant.

Ca să aranjeze totul, mama ei programase o masă de familie în aceeași seară, iar Nataşa a trebuit să contramandeze cina cu Paul, care i-ar fi permis totuși să scape de toată această tensiune.

— Îmi pare rău, Paul, îi spuse ea la telefon. Uitasem de masa mamei. Poate vom avea mai mult noroc data viitoare.

În ciuda prezenței deranjante a lui Henk, ea petrecu o zi minunată, o seară excelentă și era tristă că trebuia să plece duminică dimineață.

*

* *

Coborâră în stradă sub un soare primăvaratic, făcând cu mâna celorlalți membri ai familiei.

După ce l-a ghidat ca să iasă din oraş, ea se afundă în scaun şi privi cu hotărâre pe geam. În timp ce conducea, Henk fredona un refren, care o irită repede pe Nataşa. Ea îşi aminti brusc de faptul că Charlie avea obi-

ceiul să fluiere încet printre dinți, lucru pe care-l găsise totdeauna încântător, probabil pentru că era îndrăgostită nebunește.

Nu era gata să se îndrăgostească nebunește de Henk... totuși el o enerva dar o și tulbura. Nu era sigură nici de sentimentele nici de dorințele sale. Nu era momentul potrivit, nici omul care trebuia, dar în mod paradoxal, Henk începea să trezească sentimente ascunse în ea de multă vreme.

De doi ani de când Charlie o părăsise, i se părea normal să trăiască singură, găsind o liniște pe care n-o considera deloc plictisitoare. Acest mod de viață îi permisese să se consacre în întregime muncii sale.

Când Angela venise să se instaleze la ea, în urmă cu un an, prietena ei nu-și făcea iluzii.

— Bărbații, spusese ea, ți-au ruinat viața. Dacă vrem să reușim în această afacere, trebuie să facem un pact. Fără bărbați în timpul următorilor doi ani. Fără aventuri romantice.

Aceasta li s-a părut o idee excelentă, mai ales după ce băuseră două pahare de vin bun. În acea perioadă, Nataşa nu simțea nevoia unei relații amoroase. Poate mai târziu, când ar fi găsit un bărbat care să-i merite dragostea, stabil, în care să poată avea încredere...

Îl privi pe Henk care continua să fredoneze, cu ochii ațintiți la drum. În mod sigur nu

era cel pe care-l căuta. Ochii lui albaştri erau prea seducători, manierele sale puţin prea perfecte, zâmbetul prea plăcut ca să fie de încredere.

El îi aruncă o privire rapidă, surâzând.

— La ce te gândeşti ?

— Că dumneata conduci bine, îi răspunse ea repede.

— Este prima remarcă pozitivă pe care ai făcut-o în privinta mea, pun pariu, glumi el.

— Ce te face să crezi asta ?

— Tot ceea ce am sesizat la tine este o anumită ostilitate la adresa mea, cu excepţia unor scurte momente... când te-am sărutat, de exemplu.

Nataşa ridică din umeri cu indiferenţă.

— Este adevărat că săruţi destul de bine. îi spuse ea cu indiferenţă sperând să-l convingă că nu fusese efectiv tulburată de sărutul lui.

— Punct pozitiv numărul doi ! Poate ar trebui să te sărut mai des.

— Mai bine ţine-ţi mâinile pe volan.

— Să n-ai grijă, o să mai avem şi alte ocazii.

Ea preferă să tacă.

Se opriră pe autostradă să ia masa într-un loc unde mâncarea era proastă, cafeaua slabă şi servirea mizerabilă. Era ora şase după-amiază când ajunseră în sfârşit în faţa magazinului. Nataşa îşi luă geanta şi haina de pe scaunul din spate şi se întoarse spre el.

— Vrei să bei o ceaşcă de cafea înainte să pleci ?

Se simţea obligată să facă această propunere din politeţe. La urma urmei, el o făcuse să economisească nişte bani serioşi, oricare ar fi fost împrejurările.

— Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc acum.

El coborî din maşină şi scoase valiza din spate.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, îi spuse ea, neştiind ce să mai adauge.

El făcu un semn uşor cu mâna.

— Mi-a făcut cu adevărat plăcere.

Nataşa privi maşina virând la colţul străzii. În mod ciudat se simţea deprimată.

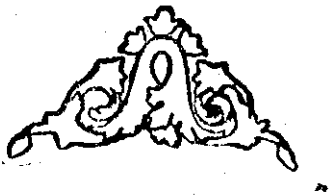

CAPITOLUL 4

Era puţină gheaţă în verandă, dar mirosul de primăvară care plutea în aer o înviora pe Nataşa. Brânduşele şi narcisele se deschideau în grădină. Tufele de plante ornamentale păreau că se lasă convinse cu mare greutate să-şi etaleze strălucirea lor aurie. Cât despre păsări, ele se bucurau cântând din răsputeri prin copacii înmuguriţi.

Ea mângâia cu atenţie tăblia de stejar a unei măsuţe, căutând eventuale imperfecţiuni. Era vorba de o piesă splendidă de origine franceză, pe care raritatea ei o făcea cu atât mai preţioasă. Şi ca întotdeauna, Nataşei i se rupea inima fiindcă trebuia s-o vândă. Luă din nou tamponul din glaspapir şi termină de şlefuit cu grijă lemnul. Când o va termina, nu-i va mai rămâne decât s-o monteze şi s-o lăcuiască.

Angela deschise uşa, ţinând o tavă pe care se aflau o ceaşcă de ceai şi o clătită cu ciocolată.

— Gustarea !

Puse tava pe o bancă de lemn. Nataşa s apropie tremurând.

— Brrr, făcu prietena ei. Ce frig este afară ! Parcă mă simt vinovată că stau la căldură înăuntru.

Angela era campioană la remuşcări, toate categoriile. Nataşa ridică din umeri.

— Dacă asta poate să-ţi facă bine, hai să schimbăm locurile. Eu o să mă ocup de magazin iar tu o să termini asta.

— Nu, mulţumesc...

Se duse repede în magazin, dar se întoarse după cinci minute.

— Este cineva care vrea să te vadă. Înalt, blond, drăguţ de tot, surâs larg cu gropiţe în obraji şi accent sexy.

Nataşa întrebă cu o voce ezitantă :

— Ce vrea ?

— Pe tine.

Îşi înghiţi un nod din gât.

— Încântător. Chiar aşa a spus ?

— Nu chiar, dar se vede de la o poştă.

— I-ai spus că sunt ocupată ?

— I-am spus că te ocupai cu şlefuitul unei antichităţi franţuzeşti.

Nataşa inspiră adânc.

— Bine, să vedem... Cum să scăpăm de domnul ?

Încerca să pară mult mai sigură decât era în realitate. Ridicându-se brusc, îşi băgă mâi-

nile în buzunare, pentru a le scoate după o clipă ca să-şi aranjeze părul cu nervozitate.

În căutarea unei atitudini potrivite, ea traversă încet sala de expunere ca să ajungă în cealaltă încăpere unde se afla Henk. Nu se putu împiedica să nu tresară văzând silueta familiară, sprijinită leneş de tejghea.

— Ce mai faci, Nataşa ?

— Perfect, mulţumesc. Ce pot să fac pentru dumneata ?

„Vai, ce bună întrebare", îşi spuse ea, în timp ce el izbucnea în râs.

— De fapt, eu am venit să fac ceva pentru tine.

El se căută prin buzunarul blugilor şi scoase triumfător o mănuşă, pe care i-o întinse.

— **Alsjeblieft**. Ai lăsat-o în maşină.

Nataşa îi luă mănuşa din mână.

— Şi ţi-a luat **trei săptămâni** ca să-ţi dai seama de asta ?

— În aceste ultime trei săptămâni am fost la Hong Kong. De abia ieri am folosit din nou maşina şi doar atunci am găsit-o.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o... Dar ai fi putut s-o trimiţi prin poştă.

— N-a fost nici o problemă să ţi-o aduc eu însumi. Şi apoi, doream să arunc o privire prin magazin. Sunt impresionant. Este realizat superb ; s-ar spune că este camera de zi a unei persoane particulare.

— Prezentarea este foarte importantă în meseria noastră.

Magazinul era alcătuit din două încăperi care comunicau. Una era amenajată ca o cameră de zi, cealaltă ca o sufragerie. Erau de toate aici : mese, scaune, tablouri pe pereţi, plante pe măsuţe, covoare pe jos... Clienţii erau invitaţi de decor să se simtă ca într-o vizită ; puteau să admire şi să aleagă totul pe îndelete, fără să simtă nici un moment tensiunea încercată în mod normal de către cumpărători. Pe o masă din salon, aproape de cămin, se aflau biscuiţi şi cafea.

— Această casă veche este locul ideal.

— Efectiv am avut noroc c-am putut s-o închiriem.

Nataşa îl observă pe Henk în timp ce acesta se plimba prin cameră, cu mâinile în buzunare. Ea îi admira graţia mişcărilor, modul în care îngusta ochii studiind un tablou.

După o clipă, el se aşeză pe o canapea englezească.

— Vindeţi şi cafea ?

— Bineînţeles că nu. Ia o ceaşcă şi instalează-te confortabil. Trebuie să mă întorc la lucru, te rog să mă scuzi.

Nataşa avea chef să fugă departe de el, departe de sentimentele pe care i le trezea.

— N-am făcut atâta drum ca să mă serveşti cu o ceaşcă de cafea ci pentru a şti dacă eşti liberă astă-seară, la ora cinei.

— Nu se poate, am de lucru...

Într-adevăr lucra aproape în fiecare seară, lustruind și lăcuind mobilele. Se părea că nu avea niciodată destul timp pentru asta în timpul zilei. Natașei îi plăcea mult să lucreze în timpul nopții, se simțea liniștită, iar rezultatele erau totdeauna satisfăcătoare.

— Și mâine seară ?

— Lucrez și mâine seară.

— La fel și sâmbătă seara ?

— Știi, când ai afacerea ta, muncești pe rupte.

— Să presupun că te invit duminică seara, luni seara etc. Răspunsul va fi mereu nu ?

— Așa este ! De fapt, nu pot să ies cu dumneata, pentru moment. Poate peste vreun an...

— Un an ! exclamă Henk. Desigur că nu ! De ce nu vrei să ieși cu mine ? Chiar dacă ai mult de lucru, dacă dorești asta, nimic nu te împiedică să-ți faci puțin timp liber.

— Sunt logodită.

— Logodită ? Logodită cu un alt bărbat ?

Natașa ezită dinadins înainte de a răspunde.

— Am făcut anumite... promisiuni. Dacă ies cu dumneata, o să le încalc.

— Ce fel de promisiuni ?

— Asta nu te privește, dar dacă te menții pe poziție, am putea să ieșim împreună anul viitor.

— Chiar dumneata ai spus la poliție că

eram bun de legat ! N-o să scapi așa de ușor de mine.

— Ai face mai bine să pleci și să nu mai pui piciorul aici, replică ea.

— Nici nu se pune problema. Ai putea fi foarte decepționată...

Nataşa nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Henk era incredibil de arogant.

— Pune-mă la încercare, îl provocă ea.

Henk se apropie, gata s-o atingă.

— Refuz să-ți fac așa ceva. Mi-am fixat un scop și nu renunț niciodată, spuse el blând.

Cu un deget, el desenă cu tandrețe forma chipului Nataşei. Ea se dădu înapoi cu un pas și ajunse cu spatele la tejghea.

— N-o să renunț la tine, continuă el.

— De ce ?

Această insistență o uimea. Nu fusese aproape deloc politicoasă cu el de când se cunoscuseră. Ce-l putea atrage la ea ?

— Mă pui pe gânduri, răspunse Henk.

El făcu un pas înainte și o mângâie delicat pe păr. Una din mâinile sale se lăsă ușor pe ceafa fetei.

— Ți-am descoperit adevărata personalitate la recepție și în timpul acestui weekend cu familia ta. Sub o aparență ostilă, ești o femeie pătimașă, fidelă și tandră, cu suflet și curaj.

Ea dădu din cap.

— Ești foarte amabil.

— Știu, spuse el surâzând.

Îşi lăsă capul în jos ca să atingă uşor buzele Nataşei şi murmură :

— O să mă întorc, draga mea.

Ea se zbătu ca să se elibereze şi se îndepărtă fără ca el s-o reţină.

— Să nu te deranjezi, n-o să fiu de faţă. Plec în Olanda săptămâna viitoare şi voi sta acolo o lună.

Henk se întoarse şi ieşi din magazin. Nataşa îl privi îndepărtându-se în tăcere, cu un ciudat sentiment de emoţie. Surprinzându-şi imaginea zâmbitoare în oglinda care decora unul din pereţii încăperii, îşi văzu ochii strălucitori, ca o adolescentă care se înroşeşte.

*
* *

El îşi ţinu cuvântul şi reveni. A doua zi, pe seară, întorcându-se de la o livrare, Nataşa îi găsi maşina parcată în faţa casei. Ea o contemplă ceva mai mult înainte de a coborî din noua sa camionetă, cu un ciudat amestec de iritare, resemnare şi emoţie. Prezenţa lui n-o surprindea într-adevăr, fiindcă aflase destule despre el ca să ştie că n-o să abandoneze lupta aşa de uşor. Ea se pregăti de confruntare.

Intrând în casă, auzi râsete. Henk şi Angela pălăvrăgeau în bucătărie, în faţa unei ceşti de cafea. Prietena ei părea mai însufleţită,

așa cum nu fusese de mult timp. Un buchet de narcise trona pe masă.

— Ei, iată o scenă fermecătoare, ca pentru întoarcerea unui călător ! spuse Nataşa pe un ton bine dispus.

Era hotărâtă să-şi păstreze calmul, dar văzând privirea lui Henk, fu străbătută de fiori. Ce avea el atât de deosebit pentru ca ea să reacţioneze astfel la simpla lui prezenţă ? Era într-adevăr ceva ridicol, dar o şi speria în acelaşi timp.

— Să te servesc cu o cafea ? propuse Angela luând o ceaşcă din dulap. Henk a adus mâncarea.

Nataşa se întoarse, surprinsă.

— Ai adus mâncare ? E de-a dreptul absurd !

— Dacă ai refuzat să ieşi pentru a lua masa, atunci a venit masa la tine ! Am o nedumerire, de obicei mănânci ?

— Atunci când nu uităm. Deci ce bunătăţi ne-ai adus ?

— Crenvurşti, muştar iute, clătite şi ciocolată la desert ! Fără a uita Coca !

Ea îl privi o clipă, întrebându-se dacă glumea ; apoi asistă în tăcere la desfacerea pachetelor. Erau crenvurşti mari, clătite şi un borcan mare de muştar iute, ciocolată şi farfurii de carton împodobite cu flori roz. Henk surâdea triumfal, vizibil foarte mulţumit de sine.

Ce să facă ea cu acest om, cu ceea ce simțea pentru el ? Se gândea la Charlie care o captivase, o fermecase.... Și acum era Henk răutăcios ca un diavol cu surâsul său irezistibil, care o urmărise o noapte întreagă și încerca s-o cucerească cu crenvurști și clătite.

— O grămadă de lucruri gustoase, remarcă Nataşa. Spuneai că nu-ți place...

— Da, dar ție-ți place ! Și am auzit spunându-se că drumul spre inima unei femei trece prin stomac... Și acum, doamnelor, dați-mi voie să iau în stăpânire bucătăria voastră ca să pregătesc acest banchet. Acordați-mi zece minute de muncă înverşunată și vom putea lua masa.

Nataşa se strâmbă puțin către Angela care privea scena cu o mirare din ce în ce mai mare.

— Ce ți-am spus, este complet nebun, nu-i aşa ?

Angela îl privea pe Henk cu atenție, apoi răspunse :

— Ți-a adus flori, poți să-i ierți multe unui om care oferă flori... Îmi plac florile.

— Atunci, sper că-ți plac și crenvurștii !

O dată masa terminată, Angela se retrase în camera ei ca să se uite la televizor.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spuse Nataşa, aproape cu regret.

Cina fusese foarte plăcută, dar ea trebuia să termine lăcuirea scaunelor de stejar și să

aplice primul strat pe măsuța franțuzească. Și în plus, dorea să se îndepărteze de Henk.

— O să te ajut, propuse el.

— Desigur că nu îmbrăcat astfel.

Era îmbrăcat cu pantaloni negri și cu un pulovăr care părea din cașmir. Nataşa dorea foarte mult să întindă mâna ca să simtă supleţea și moliciunea lânii între degete.

— Mai bine ai pleca, Henk.

El își băgă mâinile în buzunare, ca un copil îmbufnat.

— Vreau să rămân cu tine.

— Iar eu nu vreau.

Nataşa ar fi vrut să pară dură și hotărâtă, dar eșuă în mod lamentabil. El se apropie și o privi în ochi.

— De ce ? Spune-mi.

Ea nu dorea că înceapă din nou... El o s-o hipnotizeze cu privirea lui, neliniștea o să-i pună stăpânire pe tot corpul, iar inima o să se zbuciume încă o dată. Ea încercă să se dea înapoi, dar Henk o apucă de umeri, anihilându-i orice încercare de fugă. O cuprinse furia în fața insistenței lui și a propriei sale neputințe. Inspiră adânc.

— Foarte bine, o să-ți spun de ce. Ești arogant, mult prea sigur de dumneata. Iar pe mine nu mă interesează persoana dumitale. Nu văd cum aș putea să ți-o spun mai simplu.

— Ai spus bine, dar minți, zise el cu blândețe înainte de a o săruta cu patimă.

Acest sărut pătimaș înăbuși ultima ei rezistență ca pe un foc de paie. Nataşa închise ochii, iar furia îi fu copleșită de un val de senzualitate. Ea se înlănțui de Henk, lăsându-se în voia căldurii și forței corpului lui puternic. Reacția fu imediată, la fel de naturală și implacabilă ca frământarea mării sau puterea vântului.

Sărutul lor se termină într-o desfătare inexprimabilă. Buzele lui Henk se dezlipiră de ale ei pe nesimțite, atât de ușor încât ea le simțea încă prezența atunci când el deja n-o mai atingea. O clipă obrajii lor se atinseră într-o mângâiere tandră, apoi el îi dădu drumul ușor. Picioarele Natașei tremurau și ea încercă să le schimbe poziția ca să nu cadă.

Cu un singur sărut, el îi trezise instinctele cele mai primitive, dorințe și pasiuni pe care încă nu era gata să le trăiască.

— Mai îndrăznești să-mi spui că eu nu te interesez ? întrebă el cu un glas scăzut și încordat.

Ea se simțea sfâșiată între teamă, furie, revoltă și neputință. Strânse din pumni.

— **Nu mă interesează** o idilă trecătoare. Sunt sătulă de așa ceva.

— Ah, Charlie... Dar ce ți-a făcut ?

— Sunt sigură că ești deja la curent. Toată lumea o știe în Ohio și cineva trebuie să-ți fi spus.

— Tot ceea ce știu este că te-a părăsit. O altă femeie ?

Nataşa râse, aproape amuzată.

— Nu, dar nu contează. Nu vorbeam de Charlie, nu-i aşa ? Vorbeam de tine şi de mine. Doream să te fac să înţelegi că nu vom fi tu şi eu.

— Asta s-o crezi tu.

Ea îl privi fix.

— Nu mă contrazice, Henk.

— Cred că ţi-e teamă, murmură el.

— Poate am motive ...

— Şi poate aş putea să te ajut să uiţi ?

Nataşa îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Nu cred că o să-mi asum riscul. Întorcându-se ea deschise o uşă şi se opri în partea de sus a scărilor care duceau la subsol, spre scaunele de stejar şi masa franţuzească... spre refugiul său, spre linişte şi pace.

— Te rog, Henk. Pleacă acum.

Pregătirea şi planificarea călătoriei în Olanda a fost o bucurie pentru Nataşa, chiar dacă asta i-a dat mult de lucru la magazin. Angela trebuia să aibă grijă de magazin în absenţa ei, ca anul trecut, şi voia să verifice cu atenţie toate amănuntele, chiar dacă nu avea de ce să-şi facă griji.

O sună pe Moniek ca s-o anunţe de sosi-

rea ei la aeroportul Schipol. Aceasta părea bine dispusă, dar Nataşa era nerăbdătoare să ajungă în Olanda ca să ştie ce mai face cu adevărat verişoara ei.

— Mi-ar plăcea s-o aduc cu mine, îi mărturisi ea Angelei. Ai vedea vreun inconvenient să stea cu noi ?

— Cu cât suntem mai multe trăsnite, cu atât râdem mai mult, răspunse prietena ei. Vom numi casa „clubul inimilor zdrobite".

Nataşa izbucni în râs.

— O să avem nevoie de un psihiatru la domiciliu.

De fapt, ea nu avea impresia că i-ar mai trebui vreun ajutor. Îşi terminase de mult aventura cu Charlie, dar Angela trebuia ajutată. Cât despre Moniek, rămânea de văzut...

Sâmbătă dimineaţa, Nataşa tocmai verifica pentru ultima oară etichetele şi fişele de informaţii, când auzi soneria de la intrare, cea ce însemna că venise un client.

N-o văzuse niciodată pe tânăra femeie care tocmai intrase. Era de înălţime medie, dar cu adevărat frumoasă, avea mult farmec, părul şi ochii negri, o gură senzuală.

— Bună ziua, spuse aceasta zâmbind, dumneata eşti Nataşa Wiersma ?

— Da, pot să vă ajut, sau preferaţi să aruncaţi o privire ?

— Ei bine, amândouă. Sunt Michelle Malone. Henk Hofstra mi-a vorbit despre acest magazin. Sunt ziaristă independentă şi fac

articole pentru ziarele locale. Antichităţile mă interesează în mod deosebit, din punct de vedere profesional, dar şi particular, fiindcă şi eu am câteva. Intenţionez să scriu un articol despre acest subiect pentru paginile practice, un fel de ghid : unde să mergi, cum să alegi şi să cumperi...

Ea aruncă o privire prin magazin.

— Este foarte frumos aici. Într-adevăr, totul este bine amenajat, cu gust şi în mod original.

Nataşa zâmbi, încântată de compliment.

— Foarte bine, de ce să nu încercăm...

Michelle Malone mângâie lemnul neted al măsuţei franţuzeşti. Avea mâni foarte frumoase, degete lungi şi fine, cu unghii ca sideful.

— Mi-ar plăcea să fac o tură prin magazin şi mă întrebam dacă ai accepta să-mi acorzi un interviu pentru articolul meu.

Acest articol reprezenta o publicitate nesperată, şi gratuită pe deasupra. Cum să refuze o asemenea ocazie ? Nataşa se întreba ce rol jucase Henk în această poveste şi desigur îşi punea întrebări despre relaţiile dintre el şi Michelle. Ea aruncă o privire indiscretă către mâna ziaristei ca să constate că nu purta decât un inel de aur, împodobit cu o piatră mare albastră asortată cu cerceii.

Nataşa făcuse focul ca să îmblânzească răcoarea din această zi de martie. Mai puse un

buştean în vatră, în timp ce Michelle trecea în revistă magazinul.

— Aşază-te, te rog. Vrei o ceaşcă de cafea ?

— Cu plăcere.

Îşi scoase haina şi se aşeză în faţa Nataşei, cu un carnet şi un stilou.

— O să iau note în timp ce vorbeşti. Sper că asta nu te supără !

— Absolut deloc, mă simt chiar puţin intimidată. N-am dat niciodată un interviu.

Michelle purta un taior gri şi o bluză din mătase albastră. Foarte simplu, foarte clasic şi foarte costisitor...

— De cât timp aveţi acest magazin ?

— Tocmai s-au împlinit doi ani.

Nataşa povesti cum începuse cu ajutorul tatălui său, norocul ei de a fi găsit această casă, chiar în oraşul unde dorea să se instaleze. În timpul conversaţiei, veniră câţiva clienţi de care se ocupă Angela.

— Va veni cineva să facă fotografii, spuse Michelle în clipa plecării. Te vor căuta de la ziar ca să stabiliţi o întâlnire. Păcat că n-o să fii aici în săptămânile următoare...

— O să fie Angela. Când o să apară articolul ?

— Pe 27 ale lunii următoare, o să-ţi trimit câteva exemplare.

— Şi publici multe articole ?

— Depinde. Scriu pentru diverse ziare. Peste două săptămâni, o să fie unul în ediţia

de duminică, un fel de ghid cu cele mai bune adrese din Hong Kong. Am petrecut acolo trei săptămâni de vis. Am vizitat o mulțime de locuri, am mâncat atâtea lucruri gustoase și am făcut atât de multe cumpărături, trecând cu bine prin vamă.

Ea se strâmbă privind ploaia care bătea în ochiurile de geam. Surâzându-i Nataşei, reluă :

— Și vremea era mai bună... Îți mulțumesc pentru primire. Călătorie plăcută în Olanda, iar când te întorci voi veni din nou aici.

Deschise uşa, făcu cu mâna în semn de la revedere, apoi se năpusti prin ploaie spre maşină. Nataşa o privi pe geam îndepărtându-se.

Michelle petrecuse trei săptămâni la Hong Kong. Ca Henk. Ciudată coincidență...

Lăsând ochii în jos, își privi mâinile încleştate pe pervazul ferestrei. Încheieturile acestora erau albe.

CAPITOLUL 5

De îndată ce coborî din avion, parcă un semnal se produse în Natașa, făcând-o să vorbească și să gândească în olandeză. Moniek o primi cu căldură la aeroport.

— Ce bine-mi pare că ai venit ! Arăți splendid !

Ea luă una din valizele Natașei și se îndreptă cu pas sprinten spre poartă.

— Să ieșim mai repede din nebunia asta !

Aspectul lui Moniek contrasta cu exuberanța ei. Era slabă și avea cearcăne sub ochi. În ciuda zâmbetului său strălucitor, părea că are o privire fără viață. Natasa o privi pe verișoara sa cu neliniște, dar nu făcu nici un comentariu. Își amintea foarte bine de supărarea și furia de care fusese cuprinsă când Charlie o părăsise, cât îi fusese de greu să vorbească cu cineva despre asta, să dea explicații.

Se urcă în mica mașină galbenă și o ascultă pe Moniek trăncănind cu însuflețire despre noul său apartament și despre vinderea

casei. Nu-l menţionă deloc pe Erik, iar Nataşa se feri să facă vreo aluzie. Era destul timp ca să asculte povestea în detaliu mai târziu.

Fără vreun motiv deosebit, îşi aminti de Henk ; dar alungă destul de repede acest gând, nu era momentul. Totuşi, să şi-i imagineze pe Henk şi Michelle împreună o făcea să se înfurie. Drept cine o lua el ? Să-i facă o curte aşa asiduă atunci când el pleca în călătorie cu o altă femeie !

În orice caz, era o idee bună să lipsească o lună. Poate o va uita, va găsi pe cineva mai uşor de păcălit... Brusc, Nataşei îi veni o altă idee, destul de dezagreabilă : şi dacă el ar fi fost curtenitor faţă de ea tocmai pentru că ea **nu era** sensibilă la farmecul lui ? Orgoliul lui poate n-ar suporta ca o femeie să-i reziste. „Mi-am fixat un scop şi nu renunţ niciodată" spusese el.

Ele ajunseră la **Afsluitdijk**, un dig de vreo treizeci de kilometri, făcând legătura între o parte a ţării şi cealaltă, prin Marea Nordului. Nataşa îl traversase adesea şi totuşi spectacolul o impresiona de fiecare dată. Nu se vedea deloc pământ, nimic altceva decât un drum care mergea peste o întindere imensă de apă.

— Ce mai face Beppe ? întrebă ea la un moment dat.

Era nerăbdătoare să-şi revadă bunica, să ia cafeaua în căsuţa cu perdele de dantelă şi cu ferestre împodobite cu plante căţărătoare.

— Într-una din scrisorile sale mi-a spus că s-a înscris la un curs de țesătorie. Face tapiserii, perne și Dumnezeu știe mai ce...

Moniek izbucni în râs.

— Exact, este ceva ! Anul trecut, făcea acuarele, îți aduci aminte ? Acum este țesătoria... Mă întreb ce-o să fie data viitoare ?

— Are talent artistic, asta-i sigur... Sper că mi-a tricotat un alt pulovăr.

— O s-o întrebi chiar tu ; ne așteaptă la ceai după-amiază.

★
★ ★

În următoarele două săptămâni, Nataşa şi Moniek străbătură ţara în lung şi-n lat, căutând diverse obiecte în pieţele de vechituri şi la vânzările la licitaţie. Au adunat astfel o interesantă colecţie de mici articole : ogliuzi, câteva obiecte valoroase din ceramică, sfeşnice, o cutie de lemn pentru tutun, o călimară de marmură şi mai multe gravuri vechi din Amsterdam.

Nataşa îi propuse lui Moniek să se instaleze la Cherry Creek, iar aceasta sfârşi prin a accepta, după câteva ezitări. O schimbare de decor i-ar fi prins bine, iar munca la magazin cu Nataşa i se părea o perspectivă atrăgătoare.

— Poate o să întâlnesc un american bogat, spuse ea cu un surâs uşor.

Tocmai era pe cale să ambaleze lucrurile lui Erik pe care acesta nu le luase.

— O să-mi ia ceva timp ca să pregătesc toate astea, cu atât mai bine ! Va fi un excelent pretext ca să nu merg la Beppe mâine. Bătrâna vrăjitoare o să fie acolo şi nu doresc deloc s-o văd.

Nataşa izbucni în râs.

— Mătuşa Fourke ? Se va întrista dacă n-o să te vadă.

— Ce spui ! Ţine la mine la fel de mult pe cât o iubesc şi eu...

— Las-o baltă, dacă vrei...

— Da, o să treacă timp înainte ca eu să mă bag din nou într-un astfel de viespar.

★

★ ★

Era greu de imaginat că mătuşa Fourke este sora lui Beppe. Era o femeie înaltă, impunătoare, care purta pantofi negri mari, cu şireturi peste gleznele groase. Avea un coc mic, cărunt, strâns la ceafă. Din contră, Beppe, mai mică, era întinerită de o expresie plăcută şi o coafură care-i lăsa libere buclele cărunte.

Nataşa o observă discret pe mătuşa ei, în timp ce-şi bea ceaiul. Avea impresia că bătrâna doamnă nu se schimbase în toţi aceşti ani. Rochie neagră, cercei de aur, nici un machiaj şi ochi negri pătrunzători.

— Am vândut ferma, anunţă ea. Am îmbătrânit prea mult ca să ne mai ocupăm de

ea. O să ne instalăm într-o casă de pensionari.

Nataşa rămase cu gura căscată. Ferma era în familia lui Oom Siebe, soţul lui Fourke, de generaţii. Dar desigur, nu era nimeni ca să preia schimbul.

— Îmi pare rău, spuse ea cu calm, privind chipul auster care nu trăda nici o emoţie. Nu există altă soluţie...

Beppe le servi o altă ceaşcă de ceai şi tăie câteva felii de **kruidkoek**. Dându-i farfuria cu prăjituri, ea remarcă :

— Casa de odihnă pe care ai ales-o este foarte plăcută. Cred că mă voi instala aici peste vreo zece ani...

Nataşa nu şi-o putea imagina pe Beppe trăind altundeva decât în căsuţa ei, în acest oraş liniştit unde îşi petrecuse întreaga existenţă. Ea observa pe fereastră casele, toate asemănătoare acesteia, cu pridvorul îngust şi ghivece de flori pe pervazul ferestrelor. Doi biciclişti trecură în linişte, săltând pe caldarâm, urmaţi de o camionetă a poştei. O maşină albastră încetini şi se opri.

Inima Nataşei începu să bată cu putere când văzu coborând un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă groasă albastră, asortată la culoarea ochilor săi. El trânti portiera şi se îndreptă cu hotărâre spre uşa de la intrare. Zărind-o pe Natasa aşezată la fereastră, el îi zâmbi larg şi-i făcu un mic semn cu mâna.

Beppe încruntă din sprâncene.

— Mă întreb cine poate fi.

— Știu cine este, spuse Nataşa.

— Ei bine ?

— M-a urmărit cu maşina, acum câteva săptămâni, şi de atunci îl întâlnesc peste tot în calea mea.

— Te-a urmărit până acasă... Unde ? În America ?

Se auzi soneria.

— Exact.

Nataşa era consternată. Cum o găsise aici şi de ce o urmărise ?

— O să-mi explici toate astea mai târziu, spuse Beppe mergând să deschidă.

Nataşa îl auzi pe Henk prezentându-se bunicii ei. Mergând şi ea în hol, primul lucru pe care-l văzu fu exasperantul lui surâs.

— Te-am găsit, spuse el liniştit.

Atmosfera devenise brusc încordată. Beppe dispăru pe furiş în bucătărie ca să pregă tească ceai proaspăt.

— Henk Hofstra, eşti nebun ! exclamă Nataşa, cu inima bătând.

— Știu. Sunt nebun după tine ! N-am putut să rezist o lună întreagă fără să te văd.

Ea dădu din cap, tulburată.

— Nu-mi vine să cred. Cum m-ai găsit de data asta ? Sunt mai mulţi Wiersma în cartea de telefon de aici.

— L-am sunat pe tatăl tău.

— Trădătorul ! O să am o explicaţie cu el...

Dar spune-mi, doar n-ai venit totuşi în Olanda pentru singura plăcere de a mă vedea ?

— Este principalul motiv. Bineînţeles, am pretextat munca, dar nu era nici o grabă. Dacă sunt aici, acum, este pentru că voiam să te conving de sinceritatea mea şi doream să fiu cu tine.

El se apropie de Nataşa şi-i luă mâinile.

— Nu poţi să negi că există ceva între noi. Ceva foarte puternic.

— Îmi imaginez că există de asemenea ceva puternic între tine şi Michelle Malone ! răspunse ea retrăgându-şi mâinile din cele ale lui Henk. Mi-e teamă să nu mă înduioşez.

Îşi ascunse mâinile tremurânde în buzunare. El păru cu adevărat surprins, dar era prea întuneric la intrare pentru ca ea să-i poată descifra expresia de pe chip.

— Michelle Malone ? Ce...

— Presupun că te iubeşte mult !

Se lăsă un moment de tăcere.

— Da, răspunse el cu o voce egală.

— Şi fără îndoială, şi dumneata o iubeşti ?

El confirmă, imperturbabil.

— Aţi fost împreună la Hong Kong timp de trei săptămâni, cred ? Şi presupun că nu este nici secretara dumitale, nici sora dumitale, nici o verişoară îndepărtată...

— Presupui bine. Este un interogatoriu ?

— Vreau să ştii că nu mă interesezi.

— Din cauza lui Michelle ?

— Nu numai. În acest moment, în viața mea nu există loc pentru bărbați. Am altceva de făcut. Munca mea este cea mai importantă și i-am dedicat toată energia. Nu mă interesează o aventură, o iubire trecătoare...

— N-am traversat oceanul pentru o simplă aventură.

— Presupun că n-ai de gând să te căsătorești cu mine ?

Henk nu putu să-și ascundă uimirea, dar își recăpătă repede zâmbetul.

— N-am ajuns încă până acolo. Atunci ceea ce dorești este un soț ?

— Da, când va fi timpul. Un om stabil căruia nu-i va fi teamă să se angajeze.

— Și vei fi fericită până la adânci bătrâneți, răspunse el pe un ton ironic. După cum văd, ești o adevărată romantică !

— Dumneata nu, se pare...

— Nu. E mult de când mi-am pierdut iluziile.

— Iar, în existența dumitale ai nevoie de ceva, așa cum este muștarul iute. Mă vezi întristată, dar nu doresc să fiu un condiment în viața unui om, prefer să fiu felul de mâncare principal. Fără alte condimente...

Henk izbucni în râs.

— Pare foarte apetisant.

— Sper. Intenționez să fiu fericită și să devin o soție bună.

El o observa în tăcere, cu o privire ciudată. Nataşa se întreba ce gândea el. Beppe ieşi în acel moment din bucătărie cu ceai şi cu turtă dulce.

— În concluzie, Nataşa, ce ai de gând ? Sunteţi încă în picioare la intrare ! Totuşi invită-l pe musafirul tău să intre. Vă rog, domnule Henk, mai bine luaţi o ceaşcă de ceai.

— Mulţumesc, răspunse el politicos urmând-o în micul salon.

Nataşa îl prezentă cu resemnare mătuşii Fourke, care îl primi cu răceală, dar se îndulci considerabil atunci când el i se adresă în dialectul frizon.

„Se pricepe la asta", gândi Nataşa care-şi aminti de felul în care el îi încântase familia în Ohio. Cele două bătrâne doamne zâmbeau şi trăncăneau cu însufleţire, gândind fără nici o îndoială că Henk era cel mai politicos şi cel mai fermecător dintre tinerii pe care-i întâlniseră în ultimii zece ani.

Mătuşa Fourke îşi puse jos ceaşca cu un gest delicat şi anunţă :

— Am venit de asemenea să-i spun Nataşei că poate să ia mobilierul, dacă doreşte, desigur.

— Mobilierul ? Mobilierul tău ? întrebă Nataşa fără să înţeleagă.

— Da, n-o să mai am nevoie de el şi nimeni nu-l vrea.

— Dar este foarte valoros, ai putea să-l vinzi...

— Nici nu se pune problema ! Noi n-avem nevoie de bani. Vreau ca tu să iei aceste mobile pentru magazinul tău, iar dacă ceva îţi place în mod deosebit, ai putea să păstrezi. Orologiul, poate, ţi-a plăcut mereu, adăugă ea cu un surâs larg.

Vechiul orologiu frizon al bunicului ! Inima Nataşei bătea cu putere, acesta era o frumuseţe, o adevărată comoară.

— Da ! N-o să-l vând pentru nimic în lume ! exclamă ea cu aprindere.

— Atunci treci într-una din aceste zile pe la fermă ca să vezi totul. Bine ! Trebuie să plec acum ca să nu pierd maşina.

Henk se ridică şi el.

— Dacă-mi daţi voie, o să vă duc cu maşina mea.

— Mulţumesc, sunteţi amabil, dar nu este nevoie.

— Vă rog, îmi face plăcere.

Mătuşa Fourke ezită.

— Bine, de acord... Nataşa ar putea profita de asta ca să vină şi să vadă mobilele.

— Excelentă idee ! exclamă Henk. Ce părere ai, Nataşa ?

De el, gândi aceasta, n-ai niciodată cum să te descotoroseşti, n-ai nici o portiţă de scăpare.

O porniră pe drumul care-i ducea la fermă, însoțiți de vânt, traversând târgușoare pierdute printre pajiștile verzi. Mătușa Fourke era așezată în fată, înfepenită pe scaunul său, iar Natasa, pe scaunul din spate, privea pe geam. „Asta e, a început din nou ! Iată-mă din nou în mașina lui. Este aproape ciudat... rectificare, **este ciudat !**"

Fa își simtea buzele tremurânde, fiindu-i greu să-și reprime zâmbetul. Cum naiba să scape de el ?

Ferma era specifică arhitecturii olandeze : **cap-gât-trunchi**. Zonele de locuit erau capul, hambarul mare reprezentând trunchiul legat de cap printr-un lung coridor, gâtul. Lalele înfloreau în curtea din fată, iar perdele din dantelă împodobeau ferestrele, după moda veche. Totul părea curat și bine aranjat. Iar în interior domnea aceeași atmosferă de curătenie și de ordine.

Era ora mulsului și ei se duseră la grajd ca să-l salute pe Oom Siebe, care păru încântat să-i vadă.

— Termin într-o jumătate de oră, așteptați-mă.

— Nici o problemă, promise Natasa inspirând cu nostalgie mirosul cunoscut al grajdului, amestec de fân, de vite și de lapte proaspăt.

— Ce miros plăcut, îi spuse ea lui Henk părăsind grajdul.

— Unii ar spune că pute... Dar asta îmi amintește de ferma bunicilor mei și de perioada plăcută pe care am petrecut-o acolo.

Și el părea nostalgic, aproape trist.

Mătușa Fourke făcu împreună cu ei turul casei și le arătă dulapurile mari, frumoase scaune pictate, comoda masivă, masa groasă de stejar și orologiul frizon al bunicului. Ea îi arătă Natașei cele câteva piese de mobilier pe care dorea să le păstreze și-i spuse cu un zâmbet ușor :

— Restul este al tău.

— Nu mi se pare drept, mătușă Fourke. N-aș putea pur și simplu să le cumpăr ?

— Nu, vreau să ți le dau, vreau să fie ale tale.

— Dar de ce ?

Chipul sever se îmblânzi puțin.

— Draga mea, tu nu înțelegi, dar ești ca și propriul meu copil... Bine, sper că vei rămâne să iei masa cu noi, am o oală plină cu supă. Făcută chiar de mine, adăugă ea, ca și cum putea să existe vreo îndoială.

★
★ ★

— Ne întoarcem la bunica ta ? întrebă Henk pe când se așezau în mașina lui, la sfârșitul serii.

— Nu, locuiesc la verișoara mea, la Sneek

— Moniek ?

— Chiar la ea.

Nataşa se aşeză în scaun şi oftă. Printr-un noroc fantastic, ea se găsea în posesia unei mici averi constituite din mobile vechi. Dar în acelaşi timp ea trebuia să rezolve o problemă delicată. Cum să rezolve transportul tuturor acestor mobile ?

— Ai oftat din greu ! Ce nu merge ?

— Nu ştiu cum să transport tot acest mobilier. Nu voi fi aici când ei se vor muta.

— Moniek n-ar putea să se ocupe ?

— Ea vine cu mine.

— Atunci aş putea să mă ocup eu în locul tău.

Ea îl privi, surprinsă.

— Dumneata ?

— Henk ridică din umeri.

— Firma mea, desigur.

— Ai un sector specializat în mobile vechi ?

— Nu, dar avem contacte, relaţii. Îl pun pe unul din oamenii mei să se ocupe de problemă şi avem noi grijă. Probabil că n-o să te coste mare lucru. O să aranjăm lucrurile cum trebuie...

— Evident, răspunse Nataşa cu o ironie rece. Nu mă surprinde. S-o lăsăm baltă, vrei ?

Ea nu dorea să aibă de-a face nici cu el nici cu firma lui.

— De acord, cum vrei, oftă Henk. Încredinţează această treabă unei societăţi de

mutări : ei vor avea grijă de tot, ambalat, transport terestru și maritim, și nu va trebui să fii de față. Dar te va costa câteva mii de dolari.

Asta era o altă problemă... Nataşa ar apela cu uşurinţă la capitalul ei, când s-ar epuiza rezervele ; dar pur şi simplu ea n-avea banii necesari pentru o astfel de investiţie.

— O mică problemă financiară, îmi imaginez, observă Henk. Dacă ai probleme, oferta mea rămâne valabilă.

— Mulţumesc, făcu ea sec, dar o să reuşesc ! Trebuie doar să mă gândesc puţin.

— Încăpăţânată, nu-i aşa ? Frizonă sută la sută.

— Încăpăţânată ? Şi dumneata ? Cuvântul „nu“ nu pare să facă parte din vocabularul dumitale.

El afişă din nou insuportabilul său zâmbet arogant.

— Nu este vorba de încăpăţânare, ci de perseverenţă. Este considerată în general ca o trăsătură de caracter pozitivă, nu ?

Nataşa încruntă din sprâncene, dar zâmbi deşi nu dorea, ceea ce păru să-i placă lui Henk extrem de mult. El îi luă mâna şi i-o strânse încet.

— Eşti pe calea cea bună, încă mai am speranţe.

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş fi atât de sigură.

El părea să ştie cu exactitate unde se găsea apartamentul lui Moniek, conducând fără indicaţii şi fără ezitări. Opri maşina în faţa casei şi Nataşa îşi luă geanta.

— Mulţumesc că m-ai adus, spuse ea politicoasă.

— Te rog, este totdeauna o plăcere.

Ochii lui străluceau răutăcios şi Nataşei îi era greu să nu zâmbească.

— Haide, gata ! exclamă ea. Ai face bine să urci ca să mâncăm ceva.

Henk surâse.

— Am crezut că n-o să-mi propui asta niciodată !

★
★ ★

După câteva zile, Nataşa trebui să se dea bătută : nu ştia cum să facă rost de bani pentru a plăti o firmă de mutări.

— Eşti nevoită să accepţi oferta lui Henk, trase concluzia Moniek.

— Am totuşi mândria mea.

— Ai de ales, mândria sau mobilele. Încă mai poţi să-i spui bătrânei vrăjitoare că nu le vrei. În orice caz, trebuie luată o hotărâre.

Nataşa se abţinu să nu râdă.

— N-ai iubit-o niciodată pe mătuşa Fourke, nu-i aşa ?

Moniek ridică din umeri.

— Totdeauna mi-a fost frică de ea. Ochii aceia ai ei... Gura aceea rece...

Ea cotrobăi printre hârtiile de lângă telefon și scoase o carte de vizită.

— Iată numărul lui Henk.

Nataşa o luă şi o privi.

— El ţi-a dat-o ? întrebă ea după o clipă.

— Nu, a lăsat-o pe masă atunci când a venit.

Nataşa se uită cu atenţie la cartea de vizită. Birourile companiei maritime Hofstra erau situate la Rotterdam. Ea formă numărul de telefon.

— **Hofstra Scheepvaartmaatschappij, goedemiddag.**

— Sunt Nataşa Wiersma, aş dori să vorbesc cu domnul Hofstra.

— Care dintre ei, doamnă ?

— Domnul Henk Hofstra.

— Un moment, vă rog.

I se făcu legătura cu un alt birou.

— Domnul Hofstra a ieşit să ia masa, puteţi să-mi lăsaţi un mesaj ? întrebă o femeia cu un ton puţin afectat.

— Ar putea să mă sune ?

Nataşa îi lăsă numele şi numărul de telefon. În mai puţin de o oră telefonul sună.

— Nataşa, sunt Henk. Deci, ai capitulat ?

— Într-adevăr, am capitulat.

— Ai ce ?

— Am capitulat, mă predau, abandonez, cedez...

— Îmi place s-aud asta !

— De asta mă temeam...

El izbucni în râs.

— Atunci, spune-mi la ce ai cedat. La farmecele mele ?

— Vorbeam de mobilele mele şi de navele dumitale... Aş putea să-ţi accept oferta, dacă nici condiţiile contractuale nu sunt prea exagerate.

— Să ne întâlnim... mâine seară, la Amsterdam, şi o s-o rezolvăm.

Pe un ton profesional pe care Nataşa nu i-l cunoştea, Henk îi dădu întâlnire într-un restaurant la ora 19 şi încheie brusc convorbirea cu un scurt la revedere.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ce va încerca să obţină de la tine, spuse sumbru Moniek. care nu pierduse nimic din discuţie.

CAPITOLUL 6

— În primul rând, vreau să știu ce înseamnă această poveste de logodnă cu care mi-ai împuiat urechile.

În acea seară, Henk avea un aspect puțin conservator în costumul său de om de afaceri. Ținuta lui — pantaloni gri, cămașă în dungi și sacou albastru — o surprinsese puțin pe Nataşa care se aşteptase la ceva mai extravagant. Experiența pe care o avea cu el n-o pregătise să-l vadă îmbrăcat atât de convențional. Și iată că în costumul său riguros, el o întreba pe tonul cel mai calm din lume despre un subiect personal.

— Nu este problema dumitale ! răspunse ea punându-și paharul pe masă, ca pentru a-și întări cuvintele.

— Te înșeli, asta face parte din învoială.

Ea îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Profiți de avantajul dumitale, nu-i aşa ?

— Absolut ! Și sunt de asemenea încântat să te văd. Esti fermecătoare în blugi, dar să te văd îmbrăcată astfel este o adevărată

plăcere. Îmi place mult ce porţi în seara asta.

Nataşa îi adresă o mulţumire graţioasă. Ea purta o mică rochie neagră foarte simplă care-i punea în valoare părul strălucitor şi pistruii. O cumpărase chiar în acea dimineaţă. În compania lui Moniek îşi petrecuse ziua făcând curse, hoinărind prin piaţa de vechituri şi căutând lucruri de ocazie prin magazinele mici din Amsterdam.

După-amiază, ele se duseseră la Marleen, sora lui Moniek, care locuia într-un superb şi vechi antrepozit din secolul al XVIII-lea, renovat şi transformat în imobil de locuit. Nataşa se pregătise aici pentru seară, tot întrebându-se despre proiectele lui Henk şi din ce în ce mai emoţionată la ideea de a-l revedea.

Pe moment, ea îl observă cu prudenţă.

— Situaţia nu te îndreptăţeşte să profiţi în acest mod, îi spuse ea.

— Devenim puţin melodramatic, nu-i aşa ?

— Aşa cum şi dumneata te arăţi condescendent, indiscret şi arogant, spuse ea zâmbind cu dispreţ.

— Ne aflăm aici ca să încheiem o învoială sau ca să ne certăm ?

Nataşa se simţea mai în largul ei atunci când erau în conflict. Lui Henk îi revenea simţul umorului şi era mai ironic. Dar el avea dreptate... se întâlniseră ca să ajungă

la un acord și nu pentru a face schimb de cuvinte înțepătoare.

— De acord, ce vrei ?

— În primul rând, vreau să știu ce înseamnă această poveste cu logodna, de care mi-ai vorbit.

Calmă, Natașa se rezemă în coate de masă, ațintindu-și privirea asupra mâinilor ei împreunate, ca să-și dea timp de gândire. Cum să relateze povestea fără să aibă un aspect prea ridicol ?

— Bine, să începem cu începutul.

Henk acceptă cu răbdare.

— Mi-am început afacerea acum doi ani. Lucrasem câtva timp la Institutul Smithsonian din Washington, dar curând am dorit să fiu independentă. A fost greu, munceam pe brânci... și apoi a venit Angela. Soțul ei o părăsise ca să se retragă într-o mănăstire budistă din Vermont. S-a ras în cap și a divorțat de ea... După vânzarea casei, ea a rămas în posesia unei mici sume de bani pe care a investit-o în afacerea mea. I-am vândut câteva părți și este o asociere ideală : ea rămâne la magazin în timp ce eu mă ocup de achiziții și de livrări.

Henk o asculta, cu ochii săi albaștri fixați asupra ei ca și cum era povestea cea mai fascinantă pe care o auzise vreodată.

— Am hotărât că dacă vrem să ne reușească afacerea, singurul lucru rațional era

să îndepărtăm bărbații din viața noastră timp de cel puțin doi ani. Deci am făcut un pact.

Henk zâmbi și-i adresă Natașei o privire de falsă admirație.

— Doi ani de singurătate, din care unul s-a scurs deja. Foarte curajos. Și cum merge ? Povestește-mi...

— De fapt, este destul de ușor. Bărbații din Washington, după cum știe oricine, sunt eliminați chiar de la început. Și acolo unde locuiesc eu, sunt puțini celibatari iar fustangiii căsătoriți nu mă interesează...

— Care este problema cu bărbații din Washington ?

Nataşa ridică din umeri și reluă pe un ton profesoral :

— Preocuparea lor majoră este puterea, cariera politică. Ei n-au nici timpul nici energia să se consacre unei femei. Bineînțeles, generalizez, există desigur și excepții, dar nu sunt ușor de găsit. În orice caz, nici unul n-a trecut pragul ușii în căutare de mobilier vechi.

Ospătarul îi întrerupse ca să ia comanda. Când termină, Nataşa parcurse sala cu privirea.

— Îmi place mult acest loc, este foarte romantic.

— Și eu cred la fel. De fapt, sper să te

cucerescc datorită unei mese delicioase, într-un cadru potrivit...

— Ne aflăm aici ca să încheiem un acord comercial, ai uitat ?

— Nu ! Îmi amintesc foarte bine. Discutam despre pactul tău cu Angela și despre natura bărbaților din Washington. Ce fel de bărbat consideri potrivit pentru căsătorie ?

— Cineva care să fie în același timp sensibil, serios și stabil, răspunse Nataşa, gândindu-se : „Doamne, ce tot spun ?".

— Înțeleg... Cineva extrem de plicticos. De fapt, Nataşa, ai nevoie de cineva dinamic, care să fie în stare să te facă să râzi. Cineva...

— ... Cineva ca dumneata, fără îndoială ?

— Exact !

— Și ai fi gata să te căsătorești cu mine ?

— Este o propunere ? Chiar de la prima întâlnire ? Propun să ne cunoaștem mai bine înainte de a ne gândi la căsătorie... O să ieși cu mine seara, din două în două sâmbete, timp de șase luni. Ce părere ai ?

— Ți-ai pierdut mințile.

— De fapt, este o idee excelentă !

— Ai înnebunit de tot.

— Știu, nu trebuie să mi-o spui ! În orice caz, n-ai de ales. O să mă ocup de transportul mobilelor și în schimb, vei ieși cu mine. Este echitabil.

Echitabil ? Această propunere n-avea nimic echitabil, dar era oricum mai bine decât crezuse Nataşa.

— Să ieşim ca să mergem unde ?

— Masă, teatru, recepţii... o să vedem !

— Ce-o să faci în celelalte sâmbete ? O s-o inviţi pe Michelle Malone ?

— De ce nu ? răspunse el cu dezinvoltură.

De ce nu ! Acest om avea într-adevăr un tupeu enorm. Nataşa strânse din dinţi şi dădu din cap cu putere.

— Nu pot să fac asta. Am o promisiune de ţinut...

— Nu vorbim despre o poveste de dragoste, ci despre un aranjament comercial. Este pentru binele afacerilor tale...

Nataşa izbucni în râs.

— Cu siguranţă ai putea face carieră în lumea diplomaţiei. Ce negociator !

Henk zâmbi din nou şi-i luă mâna de pe masă.

— Îmi place să te aud râzând. Atunci, eşti de acord ?

— Aş mai dori puţină cafea, se grăbi ea să răspundă.

Încercă să-şi retragă mâna, dar el i-o ţinea cu fermitate.

— După manualul bunelor maniere, reluă ea, în relaţiile de afaceri nu se folosesc mâinile.

— Cunoşti manualul bunelor maniere ?

— Pe dinafară, este prima lucrare pe care

am citit-o. De asemenea, se arată că atunci când o doamnă cere cafea, cineva trebuie s-o comande imediat și să n-o facă pe doamnă să aștepte.

Henk înclină respectuos din cap și chemă ospătarul.

— Spune-mi, se interesă cu inocență Nataşa, ce ar fi bine să se întâmple cu ocazia întâlnirilor noastre bilunare ?

— Ceea ce se întâmplă în mod obișnuit când mergi la teatru sau la o recepție. Să fii în compania celuilalt, să vorbești, să mănânci, să întâlnești alți oameni. Vom improviza, după inspirația noastră de moment...

— Aş putea să am asta în scris, te rog ? În termeni exacți.

Cu mâna liberă, ea împinse un șervețel spre el și văzu cu satisfacție uimirea întipărindu-se pe chipul lui Henk.

— În scris ? Crezi să n-o să-mi țin cuvântul ?

— În ceea ce ai spus există un mic detaliu care are multă importanță în ochii mei, spuse ea cu blândețe prefăcută. Ai spus : „După inspirația **noastră** de moment“...

— Ți-e teamă că te voi duce acasă la mine și voi încerca să te seduc fără consimțământul tău ?

Nataşa făcu un mic gest de indiferență.

— Îmi place să știu cum stau.

— Atunci, am încheiat târgul ?

Ea acceptă cu teamă în suflet. „De acord, fata mea, este puţin cam ciudat. Pur şi simplu trebuie să evit să mă îndrăgostesc."

Exista o problemă : era deja îndrăgostită !

După cină, Henk o duse la Marleen. Traversară Amsterdamul, încă animat la această oră a serii. Luminile restaurantelor, teatrelor, discotecilor şi barurilor ; maşini, noctambuli şi vagabonzi. Nataşei îi plăcea această atmosferă nocturnă plină de viaţă.

Marleen, care avea în vizită câţiva prieteni, îl invită pe Henk prin interfon să bea un pahar. Apropiindu-se de apartament auziră vacarm de discuţii, râsete şi muzică.

Marleen îi primi şi le prezentă câţiva din invitaţii ei. Erau un playboy italian, un muzician famelic cu o mustaţă tristă şi două femei care lucrau în acelaşi magazin cu Marleen. Masa era plină de pahare goale, coji de arahide şi într-un colţ, pe o tavă, nişte rulouri cu şuncă şi câteva brânzeturi.

Nataşei nu prea îi era foame, dar luă un pahar de vin. Întorcându-se, îl observă pe Henk puţin mai departe, tocmai formând un număr de telefon.

— Annette, îl auzi ea spunând, s-a schimbat programul ! Nu voi fi acolo în seara asta...

Ea îi întoarse spatele, dar îşi stăpâni furia. Henk nu reprezenta nimic pentru ea. Putea să le sune pe toate femeile din cartea de telefon, la urma urmei. Puţin îi păsa.

„O, ba nu, îți pasă !", îi spuse o voce interioară.

„Ba nu !"

„Ba da !"

„Nu pot avea încredere în el, nu este decât un fustangiu !"

„A, asta-i o altă problemă ! Chiar dacă ai sau nu încredere în el, te-ai îndrăgostit..."

„Ajunge, taci !"

Se așeză pe canapea alături de o brunetă care-l mânca din ochi pe Henk și se întoarse spre Nataşa surâzând.

— Este prietenul tău ?

— Nu, este liber ca pasărea cerului, poți să îndrăznești.

— Este ceva în neregulă cu el ?

— Locuiește la Washington.

— Puțin cam departe ca să vă vedeți zilnic, într-adevăr... Este greu să găsești pe cineva corect în zilele noastre, spuse bruneta cu o privire plină de regret.

— Ce te face să crezi că este corect ?

— Jacheta lui, răspunse fata râzând.

Nataşa se duse la bucătărie și în curând fu ajunsă de Henk, care terminase convorbirea. El îi luă din mâini tava pe care ea o aducea din salon și o puse pe masă.

— Nu erai obligat să urci, dacă aveai ceva prevăzut pentru diseară, îi spuse ea pe un ton neutru.

— Poftim ?

— Te-am auzit vorbind la telefon cu... Annette.

— O, înțeleg. Ești geloasă ? Este semn bun !

— Aș avea motive să fiu geloasă ?

— Annette este verișoara mea.

— Și mereu îți dai întâlnire cu verișoarele dumitale după ce ai luat masa cu o altă femeie ?

— Rar, de fapt. Annette, soțul ei și cei doi copii ai lor locuiesc la Leeuwarden. Fiindcă m-am hotărât să te aduc la Sneek, ei s-au oferit să mă găzduiască în noaptea asta. Nu știam că te-ai decis să rămâi la Amsterdam.

Nataşa se simți confuză, dar nu lăsă să se vadă asta. Henk o luă de mână și o trase spre canapea. Instinctiv, el o luă pe după umeri și astfel petrecură restul serii foarte apropiați unul de altul, discutând diverse subiecte în mijlocul celorlalți invitați.

Când sosi momentul plecării pentru Henk, Nataşa îl însoți la ușă și înainte ca ea să poată protesta, el o trase afară, închizând ușa în spatele lor. Se aflau în penumbra holului de la intrare.

— Pari tristă, spuse el în șoaptă.

— Absolut deloc, protestă ea.

— Hai, știi bine că am dreptate. Te-am observat toată seara și am dorit foarte mult să te fac să zâmbești... și să te sărut.

El o luă în brațe și-i atinse părul cu obrazul.

— Aș vrea să te țin așa la pieptul meu și aș vrea să-ți spun... Nu știu ce anume, ceva care să te facă să te simți mai bine. Nu-mi place să te văd așa. Este din cauza mea ? Din cauza afacerii noastre ?

— Nu... Da... Nu știu !

Henk era prea aproape de ea, iar Nataşa nu mai putea gândi.

— Ideea de a ieși cu mine te-a adus într-o asemenea stare ? Mă deteşti din cauza asta ?

— Nu... Nu te detest.

— Nici eu nu cred asta.

Când chipul lui Henk se apropie de al ei, Nataşa închise ochii. El o sărută ușor, senzual. Ea stătea în brațele lui, nemișcată, incapabilă să respingă o asemenea afecțiune.

Nataşa răspunse la sărut ca și cum era lucrul cel mai natural din lume. El începu s-o mângâie încet și ea simți nevoia să simtă pielea lui sub degetele ei. În fața acestei dorințe exagerate, rațiunea îi reveni brusc.

„Nu pot face asta, este prea devreme, stupid și periculos !“

Henk simți imediat schimbarea ; el o lăsă să se îndepărteze ușor, fără ca pentru asta să-i dea drumul de tot. Când respirația lor ajunse egală, el făcu un pas înapoi și căută privirea Nataşei.

— A fost într-adevăr foarte plăcut, spuse el cu o voce joasă.

— Da.

— Ar fi mai bine să plec acum.

Întinzând mâna, el o mângâie ușor pe obraz.

Zgomotul unei chei în broasca ușii de la intrare îi făcu să tresară. Un locatar al casei care se întorcea acasă, fără îndoială. Henk aprinse repede lumina și o femeie înaltă, blondă, cu părul tuns scurt, îmbrăcată elegant, intră în hol.

Văzându-l pe Henk, aceasta exclamă :

— **Goedenvond, Henk !** Ce surpriză ! Ce te aduce aici ? Și mai întâi, ce mai faci ?

Se lăsă o liniște mormântală. Privindu-l pe Henk, Nataşa avu un şoc. Schimbarea era înspăimântătoare. El avea o privire glacială iar chipul său părea sculptat în marmură, în timp ce o privea pe noua-sosită. Aceasta era mai în vârstă decât crezuse Nataşa la început. Trebuie să fi ajuns la vreo patruzeci de ani judecând după ridurile care-i apăreau la gură și ochi. Totuși, nu era lipsită de farmec cu ochii săi mari și albaștri, într-un chip cu trăsături fine.

Cu un efort vizibil, Henk răspunse :

— Bine, mulțumesc.

Apoi o luă pe Nataşa de braț și o împinse în fața lui în strada întunecată. Aerul răcoros de aprilie o făcu să tremure.

— Îmi pare rău, murmură el. Nu puteam suporta să fiu în același loc cu această femeie.

Rămaseră o clipă afară. Henk o sărută din nou pe Nataşa, dar de această dată cu o pasiune disperată, care o uimi şi o tulbură pe fată.

El se dădu înapoi, trecându-şi mâna prin păr cu un zâmbet palid.

— O să plec, ai face mai bine să urci acum. O să te sun.

Nataşa urcă încet până în apartamentul lui Marleen. Luă un alt pahar cu vin şi se instală într-un colţişor. Observându-i distrată pe invitaţi, ea se gândea la Henk şi se întreba cine era acea femeie care-i făcuse o asemenea impresie. Tulburându-se, ea îşi reaminti privirea teribilă a lui Henk. Existau laturi obscure ale personalităţii lui pe care ea n-ar fi vrut să le cunoască.

Invitaţii plecau unii după alţii şi curând Marleen şi Nataşa rămaseră singure, cu paharele goale şi scrumierele pline.

— Cine este acea femeie care locuieşte în clădire, o blondă înaltă ? întrebă Nataşa ştergând cu grijă un pahar de cristal.

— Saskia ? S-a mutat de câteva luni. Trăia la Paris, căsătorită cu cineva celebru, cred... Divorţul a fost pronunţat acum câtva timp. După câte mi-a spus, este la al trei-

lea... Dar n-o văd des, fiindcă iese foarte mult. Când ai întâlnit-o ?

— Adineaori, când l-am condus pe Henk. Tocmai se întorcea şi ea. Ei se cunosc...

Nataşei îi fu greu să adoarmă. Îşi punea întrebări despre puţinul pe care-l ştia despre Henk şi mai ales despre ceea ce nu ştia.

★
★ ★

Henk nu sunase. În schimb, Nataşa lucrase cu secretara lui care-i arătase ce formalităţi trebuiau îndeplinite pentru ca firma să se ocupe de transportul mobilelor ei.

Era decepţionată fiindcă el nu-şi dăduse osteneala să telefoneze. Îşi dădu seama că dorea să-i audă vocea, râsul. Sentimentele sale masifestau o independenţă insolentă faţă de raţiunea sa.

Rămânea o săptămână până la plecare. Obiectele cumpărate pentru magazin fuseseră deja ambalate şi expediate, iar Moniek terminase cu mutatul. Cele două verişoare petrecuseră ultimele nopţi la Beppe, într-o cămăruţă ce dădea spre o grădină minusculă, în spatele casei. De la fereastră se puteau vedea copiii care se jucau într-un părculeţ cu nisip.

Henk nu sunase. Nataşa oscila între furie şi uşurare. N-o uitase pe Michelle şi pe acea

misterioasă femeie blondă... dar își amintea de asemenea de sărutările lui Henk...

În absența ei avuseseră loc schimbări. Magazinul făcuse o nouă achiziție. Era slab ca o așchie și avea păr mare și negru care-i cădea peste ochi. Aproape în fiecare după-amiază, spre ora 17, el se așeza în fotoliul cel mai apropiat de cafetieră și petrecea o oră trăncănind cu Angela, fumând țigară după țigară.

Numele lui era Jonathan Wheeler și era fericitul proprietar al biroului de stejar pe care Angela îl vânduse în prima zi a hăituielii lui Henk Vânătorul. Era arhitect și se mutase la Cherry Creek acum șase luni într-o veche casă colonială pe care se străduia s-o renoveze.

Angelei nu-i mai era somn, nu mai vorbea despre Tony și începuse din nou să fie plină de viață. Principalul său subiect de conversație devenise Jonathan, talentul acestuia, modul lui admirabil de a vedea lucrurile, problemele lui de creator... Ea își descoperise talente culinare, iar Jonathan era foarte des invitat la masă. Asta n-o deranja pe Nataşa : tot ceea ce putea s-o facă fericită pe prietena sa era binevenit. În plus, într-un anumit fel, Jonathan era destul de amabil...

*

* *

La o lună după întoarcerea Nataşei, Henk o sună în sfârşit. Ea trecuse prin toate etapele, de la nerăbdare la obsesie, apoi la nelinişte... ca să ajungă în cele din urmă la furie. De-a ce se juca el ? Făcuse promisiuni şi apoi o lăsase în nesiguranţă. O urmărise peste mări şi ţări şi apoi dispăruse fără un cuvânt.

— Ce mai faci ?

Fără să vrea, Nataşa simţi inima bătându-i cu putere, atunci când îi auzi vocea.

— Bine, mulţumesc, spuse ea cu răceală.

— Ceva nu e-n ordine ?

— Nu, deloc, ţi-am spus doar.

— Şi afacerile ?

— Nu pot să mă plâng...

— Ascultă, am două bilete de teatru, sâmbătă seara.

— N-ai uitat, spuse ea ironic.

— Şi asta te decepţionează ?

— Nu, ştiam că n-o să uiţi.

— Te-a sunat Carla în legătură cu mobilele ? Îmi pare rău, a trebuit să plec de urgenţă la Singapore şi am rugat-o să se ocupe de această problemă.

Nataşa se întrebă câte persoane puteau să invoce cu atâta aplomb o urgenţă la Singapore drept scuză.

— Nu există telefon la Singapore ?

El izbucni în râs.

— Ascultă, ca să-ți spun totul, am hotărât cu bună-știință să nu telefonez. M-am gândit că voi face mai bine dacă las lucrurile să se liniștească ; am vrut să te las puțin în pace.

— Înțeleg... Este într-adevăr foarte amabil din partea ta.

— Speram c-o să fii mai maleabilă față de mine când o să mă întorc. Altfel spus, mă întreb dacă n-am mers prea departe. Știi, n-a fost ușor.

— Ușor ?

— Să nu sun. Stăteam întins în pat, gândindu-mă la tine, cu ochii ațintiți asupra acestui telefon afurisit. Dar am rezistat.

— Sunt într-adevăr impresionată. Și dezolată că ai suferit atâta... Și în plus, atât de departe !

— Îi cerusem Carlei să te anunțe și să te informeze despre plecarea mea, ca și despre data întoarcerii mele la Washington.

— Probabil că a uitat...

— O să vedem asta... În orice caz, o să te caut sâmbătă la ora 17. O să avem timp să luăm masa înainte de reprezentație, doar dacă nu preferi să iei masa după aceea.

— Mai întâi să luăm masa, eu sunt o femeie care are nevoie de calorii ! Găsește un loc unde se servește ciocolată cu frișcă.

— Dorințele tale sunt ordine. Sunt nerăbdător să te văd, Nataşa.

★

★

O oră mai târziu, Paul telefona din Ohio. Trebuia să se ducă la Washington lunea următoare şi îşi propunea să sosească mai repede ca să petreacă weekendul cu Nataşa. Ea l-ar fi găzduit cu plăcere, dar când el îi făcu invitația să iasă sâmbătă seara, ea refuză pretextând o întâlnire de afaceri. În schimb, duminică seara, era foarte bine.

Organizarea acestei acțiuni părea foarte simplă, dar totul a ieşit prost. Nataşa se duse să-l aştepte la aeroport, dar avionul avu două ore întârziere, iar un accident încurcă mult timp circulația pe şosea. Doar cu puțin timp înainte de ora 17 ei ajunseră în cele din urmă la destinație.

Maşina lui Henk era parcată în fața magazinului.

— Uf, a venit deja, bombăni Nataşa.

— Sincer îmi pare rău, totul este din cauza mea, spuse Paul cu o voce necăjită.

— Ba nu, nu-ți face griji.

Bucătăria era goală, dar se auzeau voci din camera de zi. Henk, Angela, Moniek şi Jonathan erau angajați într-o conversație însuflețită.

Nataşa îl privi pe Henk, cu inima bătând. Nu-l văzuse de o lună, dar prezenţa lui o tulbura cu atât mai mult. Ei schimbară o privire lungă, apoi Henk îl observă pe Paul, jenat, incomodat de valiza sa. Rămase indiferent.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Nataşa gâfâind. El este Paul, un prieten din Ohio. Paul, prietena mea Angela, verişoara mea Moniek, Jonathan şi Henk pe care-l cunoşti deja. Aşază-te şi ia un pahar... Henk, sunt gata într-o clipă.

Ea se pregăti într-adevăr într-un timp record. În grabă, îşi turnă o jumătate din conţinutul unei sticluţe cu apă de toaletă peste umeri. Chiar după ce s-a şters, mirosea a parfum ca o prinţesă din O mie şi una de nopţi. Se strâmbă puţin în oglindă şi coborî scara în fugă.

— Sunt gata, anunţă ea de la intrare.

Henk îi salută pe ceilalţi şi ieşiră împreună. Pe când se aşeza în maşină, el întrebă :

— Ce mai faci de o lună de când nu te-am văzut ?

— Foarte bine...

Simţind o anumită tensiune, Nataşa întrebă

— E ceva ce nu merge ?

— Nu, nu, totul merge bine.

— Nu eşti cumva gelos din cauza lui Paul nu-i aşa ?

Se lăsă o tăcere grea, apoi Henk spuse cu o voce şuierătoare :

— Ba da... A venit din Ohio să te vadă ; te-ai dus să-l aştepţi la aeroport ; doarme în casa ta, poate chiar în patul tău ? Da, sunt gelos, te vreau numai pentru mine !

Această mărturisire o uimi ; nu se aştepta la aşa ceva, mai ales după o lună de tăcere. El o îmbrăţişă murmurând :

— Mă gândesc la tine tot timpul. Nici nu-ţi poţi imagina câtă nevoie am de tine.

Henk o sărută cu patimă şi dorinţă, fără nici o reţinere. Dar Nataşa era hotărâtă să nu se lase atât de uşor. Ea găsi puterea să-l respingă. Apoi, schimbându-şi atitudinea, el porni maşina şi spuse cu un zâmbet ironic :

— Nu este un început obişnuit pentru o întâlnire de afaceri...

— Trebuie să fie parfumul meu, spuse ea încet. Mi-a scăpat puţin cam mult. Probabil că te-a ameţit un pic.

— Destul de primejdios ca truc. Dar îmi place !

*

* *

Luni după-amiază, Nataşa primi un superb buchet de trandafiri albi cu o carte de vizită. „Trandafiri albi pentru o fată romantică. Mulţumesc pentru această seară minu-

nată. Henk". Cu un surâs, ea puse florile într-o vază de cristal.

Seara fusese într-adevăr foarte plăcută. Lăsând deoparte indispoziția, Henk redevenise el însuși, pus pe glume și de un comic irezistibil. Ea îl invitase acasă, să bea o cafea. El o sărutase îndelung, cu pasiune și Nataşa se lăsase în voia sorții.

Întâlnirile următoare au fost la fel de plăcute și în toate după-amiezile de luni, ea primea un buchet însoțit de câteva cuvinte care o făceau să râdă. Henk, căruia nu-i lipsea imaginația, combina ieșirile de fiecare dată : o dusese la grădina zoologică, dar și la un bal mascat și chiar la circ, unde au mâncat crenvurști și floricele de porumb.

Nataşa ajunsese să aștepte serile de sâmbătă cu nerăbdare, iar cele două săptămâni care le despărțeau serile deveneau din ce în ce mai lungi.

Totuși, în ciuda locului important pe care el îl avea în viața ei, Henk rămânea pentru ea cea mai proastă alegere ; și punând în balanță argumentele pro și contra, ea sfârși prin a se convinge că nu există vreun bărbat care ar putea să-i placă.

*
* *

— Michelle dă o petrece și suntem și noi invitați, o anunță el într-o zi la telefon.

— Da ?

— Vai, Nataşa, ce entuziasmată eşti !

Până atunci ea încercase să nu se gândească prea mult la Michelle şi mai ales să nu-l întrebe pe Henk despre acest subiect. La urma urmei, nu era problema ei. Ea păstră o tăcere prelungită.

— Deci, ce spui ?

— Nu prea ştiu ce să răspund. Poate mi-ai putea spune ceva mai mult despre relaţiile dintre voi.

— Este o veche şi bună prietenă.

— În aceste condiţii... de ce nu ?

*

* *

Apartamentul Michellei era imens şi decorat cu gust. Ferestre mari, transparente dădeau spre oraşul iluminat. Pereţii de culoarea perlei puneau în valoare antichităţi deosebite, covoare orientale dădeau culoare, iar plante înalte creşteau din belşug. Tot ansamblul degaja o impresie de lumină şi de spaţiu.

O fotografie mare încadrată într-o ramă de argint atrase atenţia Nataşei. Reprezenta un bărbat care trecuse puţin peste patruzeci de ani şi al cărui păr negru încărunţise uşor la tâmple. O privire binevoitoare şi un surâs plăcut îndulceau trăsăturile ferme ale chipului său.

— Soţul meu, spuse Michelle apropiindu-se şi ea de fotografie.

— Soţul... dumneavoastră ? bâlbâi Nataşa, descumpănită. Nu... nu ştiam că sunteţi căsătorită.

— A murit anul trecut.

— O, îmi pare rău, spuse Nataşa compătimitoare.

Michelle o observă în tăcere, cu un aer gânditor, apoi luându-i mâna, îi spuse :

— Nu sunt îndrăgostită de Henk. Îmi place, desigur, dar ca un frate, un prieten.

Pentru că Nataşa păstra o tăcere confuză, ea continuă :

— Ştiu că are aerul unui Don Juan, dar joacă teatru, să ştii.

— Nu înţeleg...

— Este departe de a fi un cuceritor de inimi. El place femeilor şi cam atât, dar nu le acordă decât puţin timp. Nu ştiu de ce, dar dragostea nu deţine un loc important în viaţa lui... Îşi petrece majoritatea timpului muncind. Este un foarte bun om de afaceri, ia deciziile corespunzătoare şi le respectă... Cunoaşte de asemenea adevăratul sens al cuvântului prietenie...

Nataşa răsucea distrată paharul gol între degete, neştiind ce să creadă despre ceea ce tocmai îi spusese Michelle. Aceasta îşi reluă monologul, cu o voce plină de amărăciune:

— David a fost bolnav timp de un an înainte de a muri. A fost cea mai cumplită perioadă a vieţii mele... Nu ştiu ce-aş fi făcut fără Henk în aceşti ultimi doi ani. Spre sfârşit, în momentul când am fost siguri, s-a instalat în casă, cu David şi cu mine. Drept urmare, m-a ajutat la toate formalităţile... Mai mult, m-a îndemnat să scriu din nou, să ies, să simt din nou gustul vieţii !

O privi pe Nataşa drept în ochi.

— Henk este cel mai bun prieten pe care David şi cu mine l-am avut.

Nataşa nu ştia ce să zică şi avea gâtul uscat.

— Nu ţi-a vorbit de asta ?

— Nu...

— Şi în tot acest timp, te întrebai ce era cu adevărat între el şi mine.

Michelle făcea o simplă constatare, nimic mai mult.

— Cred că el a vrut aşa, concluzionă Nataşa.

— Dar de ce ?

— Cred că eu am greşit. Mi-am băgat în cap că este un fustangiu. Şi presupun că din mândrie, n-a vrut să-mi arate că mă înşel.

— Nu-l înţeleg uneori. Henk are un comportament atât de ciudat cu femeile. Trebuie să aibă în cap o grămadă de lucruri care ne scapă. Este adevărat că vorbeşte atât

de puțin despre el sau despre sentimentele lui.

— Știu, spuse Nataşa cu un semi-surâs. Îți mulțumesc că mi-ai spus adevărul despre voi doi.

— El ar fi trebuit să ți-l spună. Ia un alt pahar şi relaxează-te.

Petrecerea Michellei a fost o reuşită, iar Nataşa s-a distrat mult în acea seară. Era un bufet exotic, invitați din toate zările şi conversații care mergeau de la politică la creşterea porcilor în Papua, trecând prin arhitectura bisericilor romane.

Henk şi Nataşa plecară imediat după ora 2 noaptea.

— Este târziu, spuse el conducând încet pe străzile goale. Ce-ai zice să vii la mine ?

Inima Nataşei începu să zvâcnească. Zeci de imagini defilau în mintea ei. Unele plăcute, precum cea în care se vedea făcând dragoste cu Henk ; altele groaznice : cuvintele lui Charlie, când o anunțase că plecase departe, fără ea...

— Nataşa ?

— Nu, spuse ea cu o voce sugrumată.

Henk opri maşina şi o privi pe Nataşa în tăcere mai mult timp.

— Mergem la mine, trebuie să lămurim situația.

— Vreau să mă întorc.

— Este târziu... Dacă te duc acasă, nu voi reuşi să mă întorc înainte de ora 4. Îmi trebuie totuşi puţin somn. Şi a venit timpul să avem o discuţie.

El întoarse şi se îndreptă spre apartamentul său.

CAPITOLUL 7

Nataşa îl urmă pe Henk în tăcere. Apartamentul lui era decorat într-un stil mai mult decât contemporan : oţel, crom şi sticlă. Răceala locuinţei aproape te făcea să tremuri...

— Acest decor plăcut, începu Henk, este opera locatarului precedent. Când l-am închiriat, n-am avut timp să-l amenajez din nou ; atunci, l-am luat aşa cum era.

— Şi chiar locuieşti aici ?

— Mda... Este destul de confortabil şi apoi, m-am obişnuit.

— Văd. Ceea ce ar trebui aici...

— A, nu ! exclamă Henk ridicând braţele. Nici nu se pune problema să golesc acest apartament ca să-l transform în muzeu.

— Sunt aici lucruri foarte frumoase, reluă Nataşa cu indignare. Dar ai nevoie de câteva piese vechi pentru contrast şi pentru a da puţină căldură acestei locuinţe. Ar trebui găsită o combinaţie armonioasă între cele două...

— Ca noi !

— Ce vrei să spui ?

— Trebuie să găsim un mod de a armoniza cele două caractere ale noastre.

— Crezi că ar fi posibil ?

— Continuu să cred că suntem două piese complementare ale aceluiaşi joc. Trebuie doar să găseşti modul de îmbinare.

— Este o imagine foarte plastică, dar nu sunt sigură că ai dreptate. Pe de altă parte, nu ies cu dumneata doar pentru că avem un aranjament care nu include o aventură sentimentală.

Pe Henk începu să-l cuprindă furia.

— Nataşa, rezistenţa ta este absurdă ! Dă-ne o şansă cât de mică !

— Nu, deloc, spuse ea rece.

— Tu şi poveştile tale stupide ! Iată-te izolată în acest orăşel, cu Angela şi cu verişoara ta. Mi te imaginez discutând până noaptea târziu despre cei trei bărbaţi care v-au ruinat vieţile !

El se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri privind-o fix. Apoi luă din nou cuvântul pe un ton mai grav.

— Nataşa, cred că în realitate ţi-e frică.

— Deloc ! Pur şi simplu ştiu ce vreau şi acela nu eşti dumneata.

Descurajat, Henk se îndepărtă de ea şi-şi trecu mâna prin păr cu nerăbdare.

— Dar ce vrei, de fapt ? Priveşte în jurul

tău, întreabă-ţi prietenele : n-o să găseşti omul ideal, dragostea perfectă pe care doar trebuie să te apleci ca s-o culegi.

— Dar eu nu caut perfecţiunea ! Ceea ce vreau este încredere, fidelitate şi puţină stabilitate. Vreau ceva care să dureze... Şi ştiu că aşa ceva există, pentru că am văzut asta în familia mea. Nu vreau să-mi risipesc dragostea şi emoţiile într-o aventură seducătoare în aparenţă, dar goală şi seacă în realitate...

— Aşa vezi relaţia noastră ? Seacă ?

— Da.

— Ştii, este puţin greşeala ta. Mereu te fereşti, te ascunzi în spatele glumei. Mă ţii la distanţă... O dragoste se construieşte în doi, Nataşa !

— Ai tupeul să-mi spui să mai las puţin de la mine, când de fapt nu vorbeşti niciodată de tine. De ce nu mi-ai povestit despre ce a fost cu Michelle ? Te închizi ca o scoică de fiecare dată când este vorba de viaţa dumitale. Nu ştiu absolut nimic despre ce ai în cap. Tot ce ştiu, este că mă vrei, că mă doreşti în patul dumitale. Nu pot nega că şi eu doresc asta, Henk. Dar nu este suficient, trebuie să mai existe şi altceva.

— Nu mi-ai lăsat nici o şansă s-o dovedesc. De ce ?

„Pentru că mi-e frică să am încredere în tine, mi-e frică să te iubesc", voia să spună

Nataşa. Dar cuvintele îi rămaseră în gât, oprite de amintirea suferinţei.

— Nu eşti omul potrivit pentru mine.

Henk o strânse brusc la piept, sărutând-o pătimaş şi posesiv. Nataşa se zbătu în zadar, apoi gura lui Henk deveni mai blândă, iar rezistenţa fetei dispăru pe măsură ce sărutul era din ce în ce mai tandru. Simţi cum se încălzeşte toată ; instinctiv, ea răspunse sărutărilor şi mângâierilor lui. Nataşa simţea cât de mult avea Henk nevoie de ea, de dragostea şi de încredera ei.

În cele din urmă, el se îndepărtă şi rămaseră ochi în ochi.

— Îndrăzneşte să-mi spui că n-ai nevoie de mine, că nu ne simţim bine împreună, că nu simţi nimic pentru mine.

Cu lacrimi în ochi, Nataşa se simţea cuprinsă de emoţii contradictorii. Henk o luă în braţe.

— Doamne, Nataşa, îmi pare rău. Nu ştiu ce mi-a venit... Dar tu n-ai aproape deloc încredere în mine.

Ea nu văzuse niciodată o asemenea expresie pe chipul lui, în acelaşi timp gravă şi rugătoare.

El îi mângâie părul cu tandreţe.

— Să ne acordăm o altă şansă, vrei ?

— Dacă am face aşa, ce se va întâmpla după şase luni... după un an ?

— Nu ştiu, Nataşa. Dar trebuie să continuăm, sau mai degrabă să începem să avem încredere unul în celălalt pentru ca relaţia noastră să aibă o şansă să dureze. Nimeni nu ştie ce va fi în viitor, adăugă Henk cu un zâmbet trist. Poate vei fi sătulă de mine, sau vei întâlni un profesor de matematică cu o asigurare pe viaţă.

— Poate că ai înţeles că la urma urmei o iubeşti pe Michelle.

— Este mult prea amabilă şi prea perfectă. M-ar înnebuni.

— De ce ai luat-o la Hong Kong cu tine ?

— Eşti geloasă ? întrebă el cu un surâs amuzat. De fapt, pur şi simplu ea a profitat de călătoria mea acolo ca să aibă puţină companie. Am avut camere separate. Suntem prieteni, ţi-o repet...

Nemaiputând opri întrebarea care-i stătea pe buze, Nataşa întrebă :

— Ai mai iubit ?

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Henk răspunse cu un zâmbet ciudat.

— Da. Acum cinci ani, înainte de a mă stabili aici.

— Era olandeză ?

— Belgiană. Locuia la Anvers. Cunosc traseul de la Rotterdam la ea pe dinafară.

Nataşa putea să şi-l imagineze cu uşurinţă. Dovedise din plin că putea să fie foarte stăruitor...

— Ce s-a întâmplat ?

— Trebuia să plec la Washington, iar ea n-a vrut să mă însoțească. Mi-a fost greu s-o înțeleg, dar cred că nu mă iubea destul...

Henk se ridică, vizibil indispus, și începu să facă pași mari prin cameră. Rupând tăcerea care se lăsase, el îi propuse Nataşei să bea ceva.

— Ai ciocolată ? întrebă ea.

— Îmi pare rău... Aşteaptă, Bella bea aşa ceva mereu, trebuie să fi rămas pe undeva... Bella este menajera mea. Te rog să nu-mi mai inventezi vreo legătură amoroasă !

După ce Henk pregăti două cești cu ciocolată caldă, luară loc din nou pe canapea. Aşezându-se confortabil, el o cuprinse pe Nataşa cu brațul pe după umeri.

— Vorbește-mi despre Charlie.

— Este o poveste veche, spuse ea, rezervată.

— Ce fel de om era ?

Ea răspunse cu ochii închiși :

— Era nostim, era surprinzător, avea mereu idei ciudate. Îl iubeam...

— ... Și te-a părăsit, adăugă Henk în șoaptă. Dar de ce ?

— Pentru că în ultimul moment, a ezitat să se însoare. Cu trei zile înainte de căsătorie a plecat cu o expediție în Amazonia.

Citind furia și compasiunea în ochii lui Henk, Nataşa reluă pe un ton mai vioi :

— Dar am avut noroc : ar fi putut pleca la trei zile **după** căsătorie.

— Şi până la urmă a ieşit din junglă ?

— N-a murit, dacă asta credeai. În realitate, el a scris o carte despre călătoria lui şi dacă jumătate din cele pe care le povesteşte sunt adevărate, înseamnă că a scăpat de la moarte de mai multe ori !

— Aţi tras lozuri necâştigătoare toate trei ! Tony într-o mănăstire, Charlie în junglă... iar soţul lui Moniek a plecat să întemeieze o colonie pe Marte ?

— Nu, nu asta. Este un olandez fără prea multă imaginaţie : a plecat cu secretara.

Henk izbucni în râs şi o strânse pe Nataşa la piept.

— Crezi că ar trebui să ne oprim ? murmură el, mult mai târziu.

Se găseau într-o poziţie foarte ambiguă, pe jumătate lungiţi pe canapea, încercând să respire din nou după un sărut înfocat.

Nataşa dschise ochii.

— Nu...

— Vreau să fac dragoste cu tine, Nataşa. Dar dacă tu nu eşti de acord, trebuie să mi-o spui acum.

„Îmi lasă o portiţă de scăpare...“ gândi ea.

Nataşa ştia că el era sincer şi s-ar supune voinţei ei. Ea se aşteptase la orice altceva, o scenă de seducere mai clasică. Frica îi dispăru pe loc.

— La ce te gândeşti ? murmură Henk.

— Sunt fericită că mă aflu aici, în braţele tale. Îmi place când mă săruţi... şi am nevoie de tine, Henk.

Nu era nici un triumf în surâsul lui Henk, nimic decât blândeţe şi afecţiune. Nataşa îşi apropie chipul de al lui, şoptind :

— Iubeşte-mă.

Camera cea mare a lui Henk nu era luminată decât de o lampă care difuza o lumină plăcută de culoarea chihlimbarului. Nimic nu se mai împotrivea dorinţei Nataşei. Simţea cum clocoteşte în ea ca un izvor de primăvară.

El era deja gol. Gura lui o acoperi pe cea a Nataşei şi încet, el începu să-i desfacă nasturii rochiei. Veşmântul de mătase acoperea şoldurile fetei, făcând-o să semene o clipă cu o statuie antică, apoi, cu un foşnet uşor, alunecă pe jos.

Henk o dezbrăcă fără grabă, cu plăcere şi senzualitate. Când fu goală, el făcu un pas înapoi şi Nataşa se simţi frustrată deoarece buzele lor se dezlipiseră. Tulburată de faptul că stă goală în faţa lui, vru să revină la pieptul lui. Dar el o opri luând-o de mână şi

conducând-o spre pat, pe care se întinseră amândoi.

— Închide ochii, spuse el în șoaptă, și Natașa îl ascultă cu un oftat ușor.

Mâinile și gura lui Henk dansau un balet senzual pe pielea fetei. El nu se grăbea, o mângâia cu pasiune nemărginită, cu ușoare atingeri foarte plăcute. Natașa dschise ochii și văzu chipul încordat al lui Henk. Ea îl strânse în brațe, nerăbdătoare să-i simtă corpul lipit de al ei.

— Te rog, murmură ea.

Nu mai existau gânduri, nimic altceva decât plăcerea care le curgea prin vine. Natașa era conștientă de respirația greoaie a lui Henk, de mișcările corpurilor lor unite. Apoi se simți aspirată de un vârtej de senzații și de emoții care se termină cu o plăcere intensă.

Când ea reveni la realitate, mai întâi se făcu liniște, apoi simți corpul lui Henk alături de ea și o cuprinse fericirea. Ea încercă un asemenea sentiment de împlinire încât ochii i se umplură de lacrimi.

— Este vreo problemă ? murmură el, neliniștit.

— Nu, deloc... A fost minunat, atât de minunat încât plâng. Trebuie să fiu nebună !

— Probabil, răspunse Henk cu ochii râzând. Dar îmi placi când ești așa !

*

* *

Lunea următoare, ea primi o cutie lungă cu trandafiri roșii superbi. Florile erau atât de frumoase încât Nataşa simţi cum o cuprinde emoţia.

Sună la biroul lui Henk.

— Doream să-ţi mulţumesc pentru trandafiri. Sunt atât de frumoşi !

— Erau prevăzuţi să se armonizeze cu destinatara lor, răspunse el cu căldură.

— Nu eşti decât un linguşitor josnic !

— Ar trebui să-mi pui căluş la gură ca să mă împiedici să spun asemenea lucruri... Nataşa, n-aş putea sta două săptămâni fără să te văd. Ce ai spune de acest weekend ?

— Mi-ar plăcea !

— Te sun peste două zile ca să stabilim întâlnirea.

La masă, Angela şi Moniek comentară din belşug escapada Nataşei.

— Pari a fi în formă, spuse Moniek. Are vreo legătură cu faptul că te-ai întors târziu sâmbătă seara ? Fără a mai socoti trandafirii.

— Sâmbătă seara. Stai puţin... A, da ! A fost o petrecere foarte reuşită, care a durat toată noaptea.

— Eram sigură de asta ! reluă Angela. Cu

atât mai bine, mă simt mai puţin vinovată acum... Pentru că trebuie să-ţi mărturisesc faptul că am încălcat pactul nostru. N-am putut să-i rezist lui Jonathan. Dar continuu să-i detest pe toţi bărbaţii, cu excepţia lui Jonathan, desigur ! adăugă ea cu o voce abia auzită.

Aşa cum conveniseră, Henk sună mai târziu în cursul săptămânii.

— Să ai în vedere câteva haine şi un costum de baie. Plecăm în weekend.

— Unde mergem ?

— Surpriză ?

— Un indiciu...

— Acolo unde mergem, vom fi singuri...

Plecară pe la mijlocul după-amiezii de sâmbătă şi traversară o parte din Virginia, mergând printre nişte coline înverzite. După ce au fost zdruncinaţi câţiva kilometri pe un drum îngust de ţară, Henk opri maşina. Natăşa sări din vehicul şi se întinse inspirând profund aerul proaspăt, parfumat de mirosul plăcut al pinilor.

— Trebuie să fie una din priveliştile cele mai superbe de pe planeta Pământ, spuse ea contemplând peisajul liniştit din jurul ei.

Era un iaz, un hambar deteriorat, o pădurice care încerca să le imite pe surorile sale mai mari de pe colinele învecinate. Un pârâu scânteia vesel în razele soarelui de vară.

Henk se apropie de Nataşa şi o strânse la piept.

— Este locul meu preferat.

— Vii des aici ?

— De fiecare dată când am nevoie de singurătate...

— Dar astăzi nu eşti singur.

Henk îi zâmbi.

— Doream să cunoşti acest loc. Tu eşti prima persoană pe care o aduc aici, să ştii.

Încântată şi emoţionată, ea îi strânse mâna cu dragoste.

— Ce linişte, remarcă Nataşa. Locul îţi aparţine ?

— Da, două sute de acri, un iaz, un hambar şi o anexă... Bun ! Să ridicăm repede cortul şi să pregătim de mâncare. Mor de foame, adăugă el prefăcându-se că leşină.

Se instalară rapid şi în curând mâncau pe nerăsuflate o friptură mare pe care Henk o făcuse la grătar. O salată proaspătă, piersici şi o sticlă de vin roşu completau această masă câmpenească. Nataşa era sensibilă la toate micile plăceri ale momentului. Pâinea era proaspătă şi crocantă, piersicile zemoase după pofta inimii, iar vântul îi mângâia uşor pielea. Ea mânca cu desfătare, plimbându-şi privirea de la verdele liniştitor al colinelor la ochii albaştri ai lui Henk. Fiecare înghiţitură avea gustul fericirii fără griji. Ea lăsă să-i scape un oftat de plăcere.

— Este ideea cea mai minunată pe care ai avut-o vreodată, cu excepția celei de a mă iubi, desigur ! spuse ea veselă.

— Am crezut c-o să-ți facă plăcere. Îți place pescuitul ?

— Când eram mică, aveam obiceiul să merg la pescuit cu tata și cu frații mei. Este pește în iaz ?

— Să știi că i-am prins pe toți ! Mergeam adesea la pescuit duminica dimineața cu tata și cu fratele meu. Era aproape ca un ritual.

Henk se opri din vorbit, cu privirea melancolică, aproape tristă. Nataşa crezu că terminase, dar el adăugă :

— Aveam obiceiul să vorbim despre tot felul de lucruri : fotbal, mașini... și chiar de fete ! Totul s-a terminat când tatăl meu a întâlnit-o pe a doua soție.

În ciuda eforturilor, se observa ostilitatea în spatele cuvintelor.

— Nu v-a mai luat niciodată la pescuit ?

— Nu, fiindcă ieșeau în fiecare sâmbătă seara și a doua zi el era mereu prea obosit.

— Probabil că asta te-a deranjat.

— Da, eram copii pe atunci, doisprezece și paisprezece ani. O uram pentru că ne-a stricat viața. În ochii ei, noi eram o povară cu care era nevoită să convieţuiască.

Henk zâmbi trist și dădu din cap.

— Tata se căsătorise cu ea pentru că era tânără și frumoasă și îmi imaginez că asta

îl flata. Cât despre ea, acceptase această căsătorie din cauza banilor și statului social. A fost o greșeală lamentabilă, el ar fi trebuit să înțeleagă, ar fi trebuit s-o înțeleagă mai bine. Și-a plătit scump rătăcirea.

Henk tăcu și se așeză brusc, ca și cum îi era teamă că spusese prea multe. Văzând expresia de pe chipul lui, Nataşa crezu că-i mai bine să nu-l mai întrebe nimic.

— Ar fi bună o baie, propuse el mai târziu, în timp ce amândoi beau o ceașcă de cafea pe malul iazului.

— Excelentă idee.

Apa, care strălucea sub razele soarelui ce apunea, părea proaspătă și primitoare. Nataşa sări în picioare și intră în cort ca să-și caute costumul de baie. Când fu gata, ieși și-l ajunse pe Henk aflat în picioare aproape de iaz. El se întoarse ca s-o privească și Nataşa se simți aproape goală în bikini, două bucăți de țesătură imprimate cu flori multicolore.

— Mmm... Foarte exotic, murmură el mângâind-o cu privirea.

Dându-i cu tifla, ea îi întoarse spatele și intră în apa proaspătă. El rămase pe mal câteva clipe privind-o, apoi se îndreptă la rândul său spre cort. Ieși după câteva secunde și intră în iaz după ea, începând s-o urmărească. Râzând, ea încercă să scape, dar

Henk o ajunse din urmă cu ușurință și se sărutară îndelung, acolo în apă.

— Nu p ți să-mi scapi, murmură el strângând-o la piept.

— Știu, murmură Nataşa. Mă predau, domnule, soarta mea este în mâinile tale...

— Fie, n-o să mă eschivez !

Henk o luă în brațe și o duse în cort, unde o așeză pe niște saci de dormit.

— Sunt toată udă, protestă ea.

— Și eu.

Încet, el îi dezveli pieptul și se aplecă pentru a-i săruta sânii unul după altul. Ea se înfioră de plăcere. Surâzând, Henk se întinse lângă ea.

Trenul era gol și foarte curat. Ea era singură în cabina de comandă. Nu existau volan sau comenzi. Doar o cabină goală, cu un geam transparent dând spre un peisaj arid, pustiu, orbitor sub lumina albă a soarelui. Deodată, trenul se puse în mișcare, fără zgomot. Apoi, ea știu că trebuia să se oprească și trenul se opri într-adevăr în mijlocul deșertului. În față, un alt tren își făcu deodată apariția, la fel de tăcut și rapid ca primul. Nu exista decât o singură linie. Nataşa era îngrozită. Totuși, al doilea tren trecu fără probleme și dispăru la fel de repede precum apăruse. Atunci trenul său o luă înapoi câteva sute de metri. Coborând, Nataşa ajunse

în fața magazinului său, pierdut și el undeva în nicăieri. Câteva persoane luau parte la un pienic, în fața casei. Fără să le recunoască chipurile, Nataşa era sigură că erau prieteni. Când privi din nou magazinul, flăcări mari se vedeau la primul etaj și totul ardea fără ca cineva să acorde vreo atenție. Ea se strădui în zadar să strige și să se agite, dar nu reuși nimic. Neputincioasă, asistă la distrugerea totală a clădirii. La sfârșitul incendiului liniștit, toată lumea dispăruse și Nataşa rămase singură cu cenușa albă și uscată ca restul peisajului. Chiar și trenul fantomă dispăruse...

Ea se trezi, cu inima bătând, încă sub impresia senzațiilor din vis. Alături de ea, Henk dormea liniștit, iar respirația lui ritmică o destinse puțin pe Nataşa. Zgomotele nopții completau întunericul din cort. Țârâitul lăcustelor, concertul broaștelor, un câine care lătra în depărtare, foșnetul salciei aproape de iaz. Pentru a scăpa de tot coșmarul, Nataşa dori să meargă prin iarba proaspătă cu picioarele goale și să simtă aerul nopții.

Se strecură afară din cort și se așeză pe un prosop ca să caute luna pe cer și să numere stelele. Lăsă calmul nocturn și viziunea colinelor argintii sub clar de lună să-i alunge din memorie plânsetele îndurerate care se născuseră în sufletul ei.

După un timp, ea înțelese după mișcarea

pânzei cortului că Henk se trezise. Acesta se așeză alături de ea.

— Bună, Eva, șopti el, îmi lipseai...

Surâzând, ea își puse capul pe umărul lui.

— Am avut un vis urât, iar aici este atât de liniște...

— Și ce era, un coșmar ? întrebă Henk, sărutând-o.

Nataşa i-l relată. Povestea i se părea acum stupidă și incoerentă.

— Cred că din cauza liniștii m-am speriat, concluzionă ea.

— N-a fost decât un vis. Crezi că poate să însemne ceva ? adăugă Henk în fața figurii puțin convinse a Nataşei.

— Înainte n-am avut niciodată un vis prevestitor și doar n-o să am de acum încolo.

— Excelent. Ce părere ai de o baie ca să te destinzi ?

— Pe-ntuneric ?

— De ce nu ?

A fost extraordinar. Ea plutea pe spate, privind stelele în liniștea nopții. Apa aluneca pe lângă pielea ei goală. Nataşa începea să se simtă cu adevărat mai liniștită și faptul că era în acest moment cu Henk făcea experiența și mai prețioasă.

Ieșind din iaz, aerul răcoros îi cuprinse pe amândoi, iar Henk începu să facă focul. Gol în acest loc încântător, semăna cu un zeu grec iar corpul lui strălucea în lumina palidă a lunii. El veni și se așeză alături de ea. Și

apoi, cu o plăcere repetată, făcură dragoste în fața focului care trosnea vesel. Schimbară lungi mângâieri înainte de a se contopi încă o dată, cu o însuflețire care unea corpul și sufletul. Și mult mai târziu, adormiră sub cerul liber. Ultimul gând al Natașei a fost pentru Henk. „Îl iubesc", gândi ea înainte de a adormi.

Zorile îi găsiră luând masa lângă iaz. Briza de vară aducea mirosurile de flori sălbatice care o îmbătau pe Natașa ca și cum ar fi băut șampanie. Ea refuza să se gândească la plecare, dar orele treceau repede. Așa cum stabiliseră, pescuiră pentru masă, Henk prăji peștii și făcură dragoste la soare, cu fluturi care zburau în jurul lor.

Drumul de întoarcere avu loc într-o liniște fericită, cu puțină nostalgie. Nici unul nici celălalt nu simți nevoia să vorbească, amintirea celor două zile scurse le ajungea.

La magazin nu se schimbase nimic... Și văzând din nou casa, Natașa se gândi la visul ei din ajun. Nu putea să nu aibă un sentiment de teamă.

*
* *

— Jonathan m-a cerut în căsătorie, anunță Angela în cursul serii.

— Nu pari foarte entuziasmată, remarcă Natașa.

— M-am căsătorit deja o dată și știi ce s-a întâmplat !

— M-ar mira ca Jonathan să se ducă într-o mănăstire ! Deci, ce i-ai răspuns ?

— Am ajuns la un compromis. O să merg să stau la el două săptămâni, de îndată ce lucrările vor fi terminate.

Angela își privi prietena cu un surâs trist, apoi adăugă :

— Știi că-l iubesc, dar mi-e atât de frică !

— Știu, răspunse Nataşa. Suntem toate la fel.

*
* *

Luni n-au fost flori. Poate că uitase sau poate că era prea ocupat ? Nataşa încercă să se gândească la altceva, dar trebui să admită că era putin decepționată. Se obișnuise cu buchete de flori și cu câteva cuvinte de dragoste.

În zilele următoare, n-au mai fost apeluri telefonice, iar neliniștea îi spori. Nataşa analiza toate detaliile escapadei lor, încercând să descopere motivele acestei tăceri prelungite. Conveniseră să petreacă împreună și weekendul următor, dar era evident că ceva nu era în regulă, pentru că vineri seara Henk nu dădu nici un semn de viață.

Sâmbăta trecu, tot fără noutăți. O furie ușoară începea să ia locul neliniștii. Își amin-

tea de călătoria la Singapore și o asocia în mod fatal momentului de față, întrebându-se ce experiență ridicolă mai încerca Henk. Singurul mod de rezolvare era să sune chiar ea, ca să-i spună ce gândește. Sâmbătă seara formă numărul lui Henk, dar nu răspunse nimeni. Încercă din nou duminică, fără mai mult succes.

El nu era acasă.

Luni dimineața, Nataşa îl sună la birou.

— Domnul Hofstra nu este disponibil. Doriți să vorbiți cu domnul Hanson ? întrebă telefonista cu o voce impersonală.

— Nu, mulțumesc. Când aș putea să-i vorbesc, vă rog ?

— Nu știm încă. Peste vreo cincisprezece zile.

— Așa de mult, este plecat ?

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Nu, îmi pare rău, domnul Hofstra este în spital.

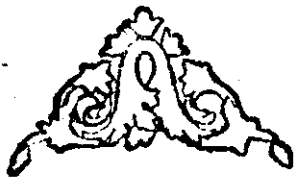

CAPITOLUL 8

— Spital ! Ce spital ? Ce s-a întâmplat ?

Natasa aproape că urlá în telefon.

— Nu închideţi, vă rog.

După un moment de tăcere, cu inima bătându-i puternic, Nataşa auzi o voce de bărbat în aparat.

— Bună ziua, aici este Ralph Hanson. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Sunt Nataşa Wiersma. De ce este Henk în spital ? N-am avut veşti de o săptămână. N-am ştiut nimic... Cum se simte ?

— Se simte bine. Este ceva grav, dar o să se rezolve.

În vocea interlocutorului Nataşei se simţea o rezervă.

— Ce s-a-ntâmplat ?

După o pauză, Hanson explică laconic situaţia.

— A avut un accident şi riscă să-şi piardă piciorul stâng...

Ea simţi că o curpinde un frig ca de gheaţă. Închizând ochii, încercă să-şi păstre-

ze calmul. Hanson îi explică mai departe că Henk intervenise ca să salveze doi băieţi din incendiul unei cabane. Reuşise să-l tragă pe unul din flăcări şi în timp ce-l evacua pe al doilea, un perete se prăbuşise şi-i strivise piciorul.

— S-a scris despre asta şi-n ziare.

— Într adevăr, dar nu se dădea identitatea bărbatului.

— Ei bine, era Henk.

Nataşa fu surprinsă sosind la spital. Plantele verzi care ar fi făcut cinste unei intrări de mare hotel, pereţii, zugrăviţi în galben auriu şi linoleumul compuneau un cadru plăcut. Un doctor bărbos îmbrăcat într-o bluză albă trecu fluierând uşor. Într-una din camere avea loc o mică aniversare, auzindu-se ecourile unui **Happy Birthday.**

Uşa lui Henk era întredeschisă şi Nataşa bătu încet.

— Intră.

El era aşezat în pat şi surpriza apăru pe chipul lui atunci când o zări. Dar aproape imediat, expresia lui deveni rece.

— Bună, Nataşa.

— O, Henk, spuse ea apropiindu-se de pat. nu ştiam !

Ea îi simţi atitudinea ostilă când îi luă mâna, fiindcă el nu răspunse la iniţiativa ei. Era indiferent, absent, ca o versiune palidă a omului pe care-l cunoscuse. Orice veselie

dispăruse din privirea lui, vioiciunea gesurilor nu mai exista, avea zece ani în plus. Natașei îi era greu să-și ascundă emoția. El stătuse opt zile în spital și nimeni n-o anunțase. Redevenind stăpână pe sine, ea reuși să înfrunte privirea lui Henk. Acesta nu părea deloc bucuros s-o vadă.

— De ce nu m-ai anunțat ? întrebă ea cu ardoare.

El ridică din umeri în tăcere, cu privirea stinsă.

— Răspunde-mi, de ce ?

— Nu m-am gândit.

— **Nu te-ai gândit !** Am crezut că înnebunesc așteptând să suni.

Henk o întrerupse cu o voce calmă :

— Îmi pare foarte rău că ți-am produs neplăceri.

— Ce-i cu povestea asta ? Am crezut că te-ai săturat de mine ! Că am făcut ceva rău ! Și acum, aflu că ești în spital și că nu te-ai sinchisit să mă anunți.

— Ei bine, îți prezint scuze pentru faptul că nu ți-am povestit pățaniile mele din săptămâna trecută.

Natașa îl privi, surprinsă. Henk devenise amar, sarcastic și plin de ranchiună. Ea se asezase pe pat neștiind ce să spună sau ce să facă. Nu mai era omul pe care-l cunoscuse, omul care o făcea să râdă, care-i trimitea cuvinte dulci și flori, care-o iubise sub cerul

liber. El suferea, fără îndoială, dar era încă în viață ! Nataşa nu-i înțelegea nici amărăciunea, nici aversiunea față de ea. Privirea îi alunecă de-a lungul trupului lui Henk cu inima strânsă.

— Îmi pare rău pentru piciorul tău, spuse ea încet. Ai făcut un lucru minunat.

— Cum ai aflat ?

— N-aveam veşti de la tine. Îmi lipseai, îmi puneam întrebări... atunci, am sunat la tine la birou. Ralph Hanson m-a informat despre ce ți s-a întâmplat.

— Înțeleg, spuse el simplu întorcând capul.

Acest ultim gest o făcu pe Nataşa să-i dea lacrimile şi să-şi înăbuşe un hohot de plâns. Surprins, Henk o privi din nou şi ea, incapabilă să se mai stăpânească, izbucni în lacrimi.. Ar fi dorit să-l strângă în brațe, să-i mărturisească toată iubirea ei. Dar cuvintele îi rămâneau în gât iar chipul ostil din fața sa n-o încuraja deloc. Revenindu-şi în fire, ea se gândi că ultimul lucru de care Henk avea nevoie era o femeie plânsă la căpătâiul lui. Mergând la baie, ea îşi clătî fața şi mâinile cu apă rece.

— Îmi pare rău, spuse revenind în cameră.

— Nici eu nu sunt în culmea fericirii. Doctorul m-a asigurat că piciorul este salvat, dar m-a anunțat că probabil voi şchiopăta toată viața...

El ridică din umeri.

— Ar trebui să ies peste puțin timp, dacă nu vor apărea complicații.

— Așa de curând ?

— Da... Sunt tânăr și sănătos.

— O să fie bine, o să vezi, îi promise Nataşa cu o voce nesigură. Doamne, am impresia că ți-am lipsit. Ar fi trebuit să fiu acolo cu tine.

Din nou el ridică din umeri.

— Nu te neliniști, mi-a venit Michelle în ajutor.

După o nouă privire asupra chipului lui indiferent, Nataşa își spuse că el nu mai avea deloc nevoie de ea. În fața acestei indiferențe afișate, ea se simțea înfrântă, ca și cum pereții camerei se închideau peste ea. Încercă nevoia imperioasă de a fugi departe de acest om la care mai recunoștea doar niște ochi reci și căruia părea că-i pasă de ea atât de puțin.

Pe tot drumul de întoarcere, ea plânse din cauza unui lucru prețios și minunat pe care-l pierduse într-o cameră de spital.

★
★ ★

Fără să poată mânca sau dormi, Nataşa își petrecu seara întinsă pe pat, plină de neliniște și de supărare. Chiar a doua zi după-amiază, ea se întoarse la spital. Ușa

camerei era deschisă, dar Henk nu era acolo.

— Îl căutați pe domnul Hofstra ? o întrebă o infirmieră corpolentă zâmbind. Joacă șah la camera 408. Asta-i place acestui bătrân ursuz domn Leyland, care în acest timp ne lasă puțin în pace ! Ne cheamă la fiecare cinci minute : să deschidem fereastra, să închidem fereastra, să tragem perdeaua, să lăsăm perdeaua, să-l scărpinăm pe spate, să-i aranjăm patul, să aibă mai multe medicamente... Nu-i lipsește imaginația ! Noroc că domnul Hofstra se duce acolo din când în când ; asta ne permite să respirăm puțin, adăugă ea izbucnind în râs.

În timp ce Natașa nu știa ce să facă, Henk apăru la capătul culoarului. Mergea încet, șchiopătând ușor, și se sprijinea într-un baston.

— Este într-adevăr fermecător, reluă infirmiera. Nu se plânge, mereu bine dispus, mereu gata să glumească. Dacă toți pacienții noștri ar fi ca el...

Cu un zâmbet nesigur, Natașa îl privi apropiindu-se.

— Îmi pare bine că te văd pe picioare, Henk...

El intră în camera sa în tăcere și se așeză într-un fotoliu.

— Nu credeam c-o să te văd din nou, murmură el.

— De ce nu ? Țin la tine, să știi. Dar ce înseamnă această ostilitate ? Am făcut ceva rău ?

— Scuză-mă, nu sunt bine dispus de când mă aflu aici.

— Înțeleg că treci prin momente grele, dar de ce mă îndepărtezi ?

Henk suspină nerăbdător.

— Nataşa, cred că trebuie să încetăm să ne prefacem. Situația a evoluat...

— Ascultă, poți folosi parțial piciorul, dar după cum spune doctorul, ai avut şi mult noroc. Deja mergi foarte bine. Şi apoi... eşti tot acelaşi.

— A, da, crezi ? răspunse el pe un ton caustic.

— Desigur !

— Nu cred c-ai vrea să te căsătoreşti cu mine.

— Şi dacă vreau ?

El izbucni într-un râs amar.

— Nu te nelinişti, nu era decât o glumă. Înainte nu mă voiai, acum, cu un picior mai puțin... Mai degrabă mărită-te cu Paul al tău, este statornic, cinstit şi sigur. Nu este chiar felul de om pe care-l cauți ?

Nataşa simți cum o cuprinde furia. Ar fi vrut să-l insulte pe Henk, dar se abținu, ştiind că nu mai era acelaşi. „Nu se poate stăpâni", îşi repetă ea.

— Dacă aş fi vrut să mă mărit cu Paul, reluă ea pe un ton potolit, aş fi făcut-o de ani de zile. Este amabil, drept şi îngrozitor de plicticos. Numai din cauza asta nu-mi

place. Cu tine vreau să mă mărit, adăugă ea privindu-l pe Henk drept în față.

— Ce noutate ! Ți-ai schimbat părerea pentru că ți-e milă de mine. Dar ți-o repet, totul o să fie bine în ce mă privește.

— Nu din milă pentru tine ! Și știu că totul o să fie bine !

— Perfect, vei putea continua cursa după soțul ideal, fără nici un defect. Nu mă abandonezi, pentru că n-ai fost niciodată a mea. Între noi n-a fost decât un aranjament comercial cu câteva părți agreabile, nici mai mult nici mai puțin. Cele șase luni sunt practic încheiate, te dezleg de angajamentul tău.

Nataşa era sfâșiată între furie și disperare.

— Foarte bine, făcu ea ridicându-se, eu plec. Dar o să mă întorc. N-o să scapi de mine așa de ușor !

Întrebându-se care era partea de adevăr din spusele lui Henk, Nataşa hotărî că n-avea altă alegere decât să continue. El se comporta ca un străin, desigur, dar în spatele amărăciunii și ostilității se ascundea adevăratul Henk, omul pe care-l iubea. Trebuia să-l facă să revină la viață, să-l aducă la fericire și la dragoste.

Pregăti un picnic de lux, cu pâine caldă, caviar, brânză de capră și struguri la desert. În seara aceea, pe drumul spre spital, cumpără o lumânare și o casetă cu muzică romantică. Îmbrăcase din nou rochia de mătase de la căsătoria bunicii, care-i plăcea atât de mult lui Henk.

El o privi cu surprindere cum intră și cum așază pe masă un castron mic pe care-l adusese cu ea.

— Te-ai îmbrăcat ca pentru o ieșire, remarcă Henk.

— Avem întâlnire, răspunse Nataşa, conform acordului nostru. Masă, muzică și conversație inteligentă. Și pentru că nu putem ieși, am adus totul cu mine.

— Nu trebuia să-ți dai atâta osteneală. Având în vedere împrejurările, îți repet că ești liberă de orice angajament. Credeam că am fost clar în această după-amiază.

— N-o să mă păcălești, spuse ea cu entuziasm. Îmi țin promisiunile și mai avem încă trei luni în fața noastră.

— Ești nebună ! Ce ai adus ? Clătite și crenvurști ?

Surâzând, Nataşa răspunse :

— Și eu m-am gândit la asta, dar am preferat ceva deosebit în seara asta. Am pregătit o gustare ca pentru un cunoscător, preciză ea în timp ce golea castronul. N-am adus vin din cauza medicamentelor, dar

avem Perrier și Coca-Cola. Iar Moniek a făcut cafea special pentru tine !

După ce termină pregătirile, Nataşa se aşeză pe un scaun aproape de pat. Se întreba dacă uşa avea vreun zăvor : ardea de nerăbdare să se dezbrace şi să se bage în pat, cu Henk, sperând să-i provoace un şoc salvator care l-ar scoate din indispoziția în care se afla de la accident.

Dar în fața privirii lui fără speranță, ea se simți descurajată.

Masa se desfăşură într-o atmosferă apăsătoare. Henk nu răspundea decât monosilabic sau cu cuvinte usturătoare şi laconice. Chiar la sfârşitul mesei, se lăsă pe pernă, cu ochii închişi. Nataşa strângea observându-l cu coada ochiului şi când termină, se apropie de pat şi-l luă de mână. Impresionată de tensiunea neaşteptată care părea să fi pus stăpânire pe acel trup întins, ea se apropie şi mai mult şi-i puse mâna pe piept şoptind :

— Henk ?

Atunci el deschise ochii şi ea îl sărută. Dar buzele lui Henk rămaseră nemişcate şi reci în contact cu ale ei. Nataşa avu impresia că a primit o palmă. Se întoarse şi ieşi din cameră, luându-şi geanta din mers.

Nataşa continuă aceste du-te-vino-uri la spital, dar îi era greu să nu se lase pradă descurajării şi deznădejdii. Atitudinea lui Henk nu se schimba în bine, iar vizitele în-

cepeau să devină un calvar. În fiecare zi ea pleca cu speranţa renăscută.. În fiecare seară se întorcea la Cherry Creek într-o stare mai proastă decât în ajun. Totuşi, refuza să creadă că Henk nu dorea s-o vadă şi îşi continua vizitele cu o hotărâre crâncenă.

Sâmbătă, Nataşa reluă drumul lung care ducea la clinică.. Poate Henk va fi mai bine dispus, poate că avea nevoie doar de puţin timp... Poate că ea aştepta prea mult de la el, prea devreme. Nataşa îşi repeta acelaşi lucru, în fiecare zi, fără încetare.

Pe când ieşea din lift, ea văzu pe cineva stând la taclale pe hol, cu un grup de infirmiere. Aproape că era gata să sară în sus de bucurie când recunoscu chipul lui Henk cel pe care-l cunoştea, cu surâsul său diabolic şi ochii care râdeau. El n-o observase încă şi ea se opri o clipă ca să savureze spectacolul. El execută un mic număr de jonglerie cu bastonul. Ea se apropie încet de grup.

Dar imediat ce Nataşa intră în câmpul lui vizual, surâsul lui Henk dispăru instantaneu. Ea înghiţi în sec. Henk îşi arăta adevăratul chip celor care nu-l cunoşteau, dar rămânea rece şi distant faţă de ea.

— Mi-a plăcut mult numărul tău, îi spuse ea cu un zâmbet forţat. Starea ta se ameliorează în mod vizibil.

Infirmierele se întoarseră la lucru, în timp ce Henk şi Nataşa intrară în cameră.

— Ţi-am adus **kruidkoed** pregătit de Moniek. Poţi să-l împarţi cu infirmierele, sunt foarte drăguţe.

Ea se simţea nedorită, respinsă. Cât timp mai putea suporta asta ?

— Mulţumesc mult... Ascultă, Nataşa, vreau să încetezi, spuse Henk cu exasperare.

— Să încetez ce ?

— Să continui să vii aici !

Ea îl privi drept în faţă.

— Şi de ce ? Dă-mi un singur motiv.

Se făcu linişte.

— Pentru că nu sunt predispus să glumesc, nici să ies, nici să mă distrez. N-am chef de recepţii sau de mers la camping. A venit timpul să faci altceva. S-a terminat, Nataşa.

— N-am făcut decât să glumim, Henk, se enervă Nataşa. Pe de altă parte, eu hotărăsc singură când este timpul să fac altceva. Viaţa nu este alcătuită numai din jocuri şi răsete. N-o să renunţ pentru că timpul distracţiilor a trecut... Şi tu n-o să-mi scoţi asta din cap.

El rămase tăcut, iar Nataşa îi cercetă chipul indiferent, aşteptând un semn.

— Nu ţi-ai pierdut piciorul, Henk, spuse ea încet. Şi chiar dacă şchiopătezi uşor, asta te face mai puţin om ?

— Taci ! exclamă el. Nu ştii despre ce vorbeşti... În sfârşit, n-ar trebui să-ţi faci griji

din cauza mea ; poţi să fii sigură că n-o să fug în Amazonia !

Nataşa păli, iar genunchii începură să-i tremure. Fără să poată articula un cuvânt, ea părăsi în grabă camera. Cu capul în jos, se ciocni de cineva care se dovedi a fi un tânăr blond cu ochi albaştri.

— Îmi pare rău, murmură ea cu o voce sugrumată.

El zâmbi.

— Vă rog, nu aveţi de ce. Vă face viaţa grea ? întrebă el arătând camera lui Henk.

— Sunteţi fratele lui Henk, Toon ?

— Şi dumneata trebuie să fii Nataşa ! Ce ţi-a făcut ?

— Nimic. Este prea... O, nu mai ştiu... Nu ştiu ce se întâmplă în mintea lui. A devenit un alt om.

Toon o luă de braţ cu autoritate.

— Vino, o să luăm o ceaşcă de cafea şi o să vorbim despre asta în linişte.

El o conduse până la cafeneaua spitalului. Se aşezară de o parte şi de alta a unei măsuţe.

— Te ascult, Nataşa. Ce se întâmplă ?

— Încearcă să scape de mine, de când cu accidentul.

— Şi ştii din ce motiv ?

— Absolut deloc. Pur şi simplu este convins că ar fi o greşeală să continuăm legătura noastră.

— Şi nu eşti de aceeaşi părere.

— Evident că nu. Aceasta are o legătură cu piciorul lui.

Se făcu linişte. Luară câte o gură de cafea.

— Aş vrea să-l înţeleg pe Henk, reluă Nataşa. Nu-l mai recunosc. Din ziua în care ne-am întâlnit, m-a urmărit cu încăpăţânarea unui catâr şi acum caută să scape de mine prin toate mijloacele.

— Şi tu nu eşti de acord să cedezi, observă liniştit Toon.

Nataşa ridică privirea surâzând.

— Sunt pe jumătate frizonă. Adaugă la asta sânge rusesc şi american şi vei înţelege că sunt cel puţin la fel de încăpăţânată ca el !

— Nu mă-ndoiesc de asta o singură clipă, spuse Tony izbucnind în râs. Există vreun restaurant pe lângă tine unde am putea lua masa în seara asta ?

*
* *

— Îl cunosc atât de puţin în definitiv, recunoscu Nataşa contemplând cu o privire tristă conţinutul farfuriei sale. Pe când el, în schimb, ştie tot ce se poate şti despre mine.

— Ce ţi-ar plăcea să ştii, de exemplu ?

— Ei bine, cunoşti o femeie numită Sas-

kia ? La vreo patruzeci de ani, destul de frumoasă. Locuiește la...

Nataşa se opri văzând expresia lui Toon. Chipul acestuia se înăsprise, privirea îi era rece.

— Este a doua soție a tatălui meu, explică el. Era frumoasă, într-adevăr, dar de asemenea cheltuitoare şi lacomă. I-a frânt inima tatălui meu. Henk nu ți-a spus nimic ?

— Puține lucruri, de fapt.

Toon îşi privi farfuria cu un aer absent, ca şi cum gândurile îi erau aiurea.

— La vreo cinci sau şase ani după căsătoria lor, firma a traversat o perioadă foarte dificilă. Cineva din conducere deturnase nişte fonduri, înainte să fugă în Brazilia. Tatăl meu a trecut printr-o perioadă grea. A lucrat zi şi noapte ca să încerce salvarea firmei de la faliment. A trebuit să ne schimbăm modul de viață, să ne reducem cheltuielile la strictul necesar. Nu era uşor... Henk şi cu mine am înțeles asta, dar Saskia nu. Doar două lucruri o interesau, persoana ei şi să-şi trăiască viața. Tatăl meu avea nevoie în acel moment de înțelegere şi de susținere, dar ea n-avea nimic de oferit.

Vocea lui era plină de amărăciune.

— Ea a început să iasă pe cont propriu, cu oameni bogați care o duceau la masă, la dans şi Dumnezeu mai ştie unde ! Drept urmare, se întâmpla să dispară în weekenduri

sau chiar săptămâni întregi, ca să meargă să se bronzeze într-o insulă grecească sau pe un iaht în Mediterana. În acest timp, tatăl meu se zbătea cu disperare să-și salveze firma... Au terminat prin a divorța.

Toon își îndepărtă din nou atenția asupra farfuriei și amândoi mâncară în liniște timp de câteva minute.

— Tatăl meu s-a schimbat când ea l-a părăsit, reluă el după o clipă. Îi fusese deja greu să accepte dispariția mamei mele. Era singur și se simțea trist, dar personalitatea sa rămânea aceeași. În schimb, după plecarea Saskiei, a îmbătrânit dintr-o dată, pierzându-și toată bucuria de a trăi, devenind trist. Era o trădare pe care niciodată n-a putut s-o uite.

Se opri cu un zâmbet trist.

— Henk și cu mine eram adolescenți când s-a întâmplat. Am fost profund șocați. O uram pentru ceea ce-i făcuse tatălui nostru și chiar și nouă. Și presupun că în noi s-a format o neîncredere instinctivă față de femei, chiar dacă este ceva ilogic și prostesc.

Nataşa se gândi la tânăra belgiană care n-a vrut să-l urmeze pe Henk. Această tristă aventură ar fi trebuit s-o întărească în convingerile ei.

— Te-ai instalat la hotel sau în apartamentul lui Henk ? întrebă Nataşa la sfârșitul mesei.

— La el acasă. Mâine mă întorc la Amsterdam. Este furios că am venit să-l văd. O pierdere de timp și de bani, după el...

— Nu dorea să vii ?

Toon ridică din umeri.

— Probabil s-a gândit că ar putea să se descurce singur. N-am aflat de accident decât după o săptămână.

— Acest om este complet nebun, spuse Natașa cu voce scăzută.

— Știu, așa este cunoscut și în familie.

★
★ ★

Camera era goală, iar patul făcut. Nici lucruri personale nici flori, nimic care să indice prezența unui pacient... Henk plecase.

— Domnul Hofstra a ieșit în dimineața aceasta, îi explică Natașei o tânără infirmieră blondă.

— Mulțumesc, răspunse aceasta întorcând spatele, furioasă și decepționată.

Când ajunse la Cherry Creek, furia era mai mare decât decepția. Tocmai pierduse două ore să facă drumul dus-întors, la fel ca săptămâna trecută, petrecându-și zilele la spital, și întârziase mult cu lucrul.

— Te-ai întors repede, remarcă Angela pe când Natașa intra în bucătărie trântind ușa.

— Henk nu era acolo. A ieşit în dimineaţa asta !

— Şi nu te-a anunţat.

— Ai ghicit !

Se lăsă o tăcere lungă. Nataşa se simţea cuprinsă de un imens sentiment de eşec. Angela o observă în linişte.

— Cred că te pune la încercare, în acest moment... Nu vezi că există o paralelă între povestea pe care fratele lui ţi-a relatat-o şi ceea ce se petrece în prezent ?

— Recunosc că nu văd prea bine legătura.

— Ei bine... Tatăl său a avut probleme grave şi nu numai că soţia lui nu l-a ajutat, ba mai mult, l-a părăsit ! Henk traversează în prezent o criză şi se aşteaptă ca tu să-l părăseşti mai devreme sau mai târziu.

— Este ridicol ! protestă Nataşa.

Angela ridică din umeri.

— Se poate. Dar ştii, oamenii au idei ciudate. Şi apoi, el se simte foarte vulnerabil în acest moment.

— L-am asigurat totuşi că n-o să scape uşor de mine. Ştie că ceea ce se întâmplă cu piciorul lui nu este o problemă... cel puţin că asta nu-mi schimbă sentimentele faţă de el.

Nataşa reflectă o clipă la ceea ce-i spusese prietena ei.

— După tine, el vrea doar să ştie în ce măsură îi sunt devotată ?

— Exact ! Dar nimic nu dovedește că aș avea dreptate.

— Nu este prea frumos cum o procedat.

— Poate că nu-i conștient de asta. În realitate, poate că el încearcă numai să se apere...

În acea noapte, Nataşa sună la apartamentul lui Henk, dar fără succes. Sună în zadar și a doua zi și începu să se neliniștească. Îndemnată de intuiție, ea căută numărul de telefon al Michellei și-l formă cu nerăbdare.

— Alo ?

Vocea Michellei era melodioasă și calmă.

— Bună ziua, sunt Nataşa. Știi unde se află Henk ?

Michelle ezită un moment.

— Este la tine ? insistă Nataşa.

Ea simți o nouă ezitare.

— Într-adevăr, este aici.

— Vreau să-l văd.

— Eu... făcu Michelle ezitând o clipă. Ei bine, mi-a cerut să-ți spun că n-ar dori să te mai vadă.

Nataşa primi lovitura în plin, dar voința și curajul o ajutară să-și învingă decepția.

— Dacă vin la tine, mă lași să intru ?

La capătul firului se așternu tăcerea. Apoi Michelle răspunse :

— Da, o să te las să intri. Fără probleme.

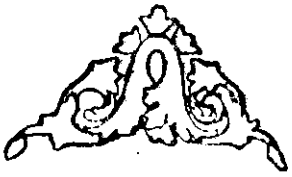

CAPITOLUL 9

Nataşa nu ştia dacă făcea bine, dar era hotărâtă să discute încă o dată cu Henk. Ea refuza să renunţe şi să-l lase să distrugă ceea ce era frumos între ei.

Tremurând de emoţie, aştepta ca Michelle să deschidă uşa.

— Bună, făcu ea.

— Intră, te rog. Probabil că ţi-e cald Dacă vrei să te răcoreşti puţin, vino aici. spuse Michelle întredeschizând uşa unei camere de toaletă. Mă duc să-ţi caut ceva proaspăt de băut. Ceai cu gheaţă sau Coca-Cola ?

— Ceaiul cu gheaţă ar fi perfect, mulţumesc... Unde este Henk ?

— Este în bârlogul lui, la lucru. Pretinde că aici este mai liniştit decât la biroul său unde este deranjat fără încetare. Dar cred c-o să se ducă acolo mâine... Bine, fă-te comodă, mă duc la bucătărie.

Nataşa repară rapid stricăciunile provocate de căldură machiajului său, îşi perie părul şi se duse după Michelle la bucătărie.

— Vrei zahăr sau lămâie ?

— Amândouă, spuse Nataşa care-şi amestecă ceaiul, apoi luă o înghiţitură cu plăcere.

— Vreau să ştii că eu i-am propus lui Henk să rămână aici câteva zile. De fapt, a trebuit să insist mult. Din punct de vedere fizic, este în stare să iasă singur din apartament. Dar din punct de vedere moral... Am crezut că este o idee bună... Îl iubeşti, nu-i aşa ?

— Da... dar am impresia că el nu mă crede.

Cele două femei terminară de băut ceaiul în linişte. Apoi Nataşa îşi împinse scaunul cu hotărâre şi se ridică.

— Bine. Acum mă duc să-l văd. L-ai anunţat că vin ?

— Nu... O să te conduc, adăugă Michelle ridicându-se la rândul său.

Henk era aşezat la birou, cu un stilou în mână şi hârtii rânduite în faţa lui. Avea chipul neclintit. Cu un zâmbet nesigur, Nataşa îi spuse :

— Bună Henk !

— Continui să mă urmăreşti oriunde mă duc, spuse el, sprijinindu-se în scaun cu un suspin exasperat.

— Am avut un profesor excelent...

Un surâs abia schițat apăru pe chipul lui.

— Și ai intenția să continui mult timp ?

— Cât timp va fi necesar. Ce așteptai de la mine ? Să fug atunci când tu ai o problemă ?

— Se vede că n-ai făcut-o...

— Te iubesc, Henk.

— Asta ți-o spui ție însăți !

— Nu-mi acorzi prea multă încredere. Când lucrurile merg prost, trebuie să ne ajutăm reciproc. Așa am fost învățată în familie.

— Ce tablou idilic, spuse el sarcastic.

Furia o cuprinse dintr-o dată pe Natașa.

— Tu nu ești tatăl tău, iar eu nu sunt Saskia ! Și nici nu sunt acea fată belgiană ! Nu poți judeca toate femeile după faptele a două dintre ele !

— Scutește-mă de psihanaliza ta, îi spuse el rece. Și lasă-l pe tatăl meu în afara discuției.

— Desigur că nu. Tocmai despre asta este vorba. Crezi că atunci când sunt probleme, nu te poți baza pe femei. Că nu țin cu adevărat la tine, sau că după un moment voi găsi pe cineva cu două picioare valide și că te voi părăsi. Iar tu nu vrei nici măcar să-ți încerci șansa, nu ești decât un laș !

— Nu știi ce vorbești.

— Ba știu foarte bine ! Ești un laș și de

astă te ascunzi aici, la Michelle. Nu există dragoste între voi, este confortabil, n-ai de ce să-ți faci griji. Pe cât ești de capabil să te legi foarte mult de prietenii tăi, cum ar fi Michelle sau David, pe atât refuzi să faci la fel cu o femeie, pentru că ți-e teamă ca ea să nu te părăsească într-o zi sau alta.

— N-am timp să stau și să-ți ascult aiurelile, spuse Henk pe un ton rece.

Privirea lui devenise îndepărtată, ca și cum se gândea la altceva. La rândul ei, Natașa încerca să-și păstreze cumpătul.

— Nu vrei să mă asculți... Dar ce nu merge ? De ce te-ai schimbat ? Credeam că mă iubești.

— Nu ți-am spus-o niciodată.

Ea se înmuie puțin,

— N-ai spus-o niciodată. Dar... o simt. Oare tot ceea ce există între noi reprezintă atât de puțin pentru tine ?

El rămase indiferent și Natașa simți că o cuprinde amărăciunea.

— De acord, ai câștigat, începu ea cu o voce gâtuită. Am încercat totul iar tu nu vrei să mă ajuți. Nu mai pot, Henk. Nu pot continua astfel...

Printre lacrimi, ea îl vedea așezat la biroul lui, mai nemișcat decât o statuie.

— Dacă într-adevăr nu mă vrei, plec și nu voi mai reveni. Dacă acum nu ai încredere în mine, nu vei avea niciodată. Dar să

ştii că nu eu te părăsesc... Dacă mă iubeşti şi mă vrei, voi rămâne. Dar va trebui să mă faci să înţeleg. Am nevoie de dragostea ta, Henk...

Se lăsă o linişte apăsătoare, marcată de respiraţia anevoioasă a Nataşei. Risca totul, iar aşteptarea era insuportabilă.

Henk nu se mişca. Ea, cu ochii plini de lacrimi, stătea în picioare lângă uşă, dar el nu scoase un cuvânt.

*
* *

Se anunţa o furtună de vară. Vântul rece şuiera printre copaci, gonind nori mari, cenuşii şi grei. Nataşa se plimba prin casa goală şi părăsită. Angela tocmai se mutase la Jonathan, iar Moniek se întorsese în Olanda, cu scopul mai mult sau mai puţin mărturisit de a se împăca cu Erik, soţul ei. Acesta sunase de mai multe ori, rugând-o să-l ierte, turnându-şi cenuşă în cap, iar Moniek, pretextând obligaţii familiale, se întorsese în Europa.

Nataşa tremura cu braţele încrucişate. De fapt nu era frig, dar ea se simţea rece pe dinăuntru şi singură. De mult timp nu mai fusese singură... În timpul săptămânii care tocmai se terminase, se străduise să nu se gândească la Henk, ascunzându-şi sentimen-

tele în spatele exigențelor vieții cotidiene. Își petrecea zilele ca un automat, dar seara, în pat, plângea până la epuizare.

Ea tremură din nou și își aminti deodată de coșmarul său, de acel ținut alb și arid, de casa în flăcări, de cenușă. Imediat, verifică alarmele și extinctoarele, simțindu-se jenată fiindcă asculta de temeri absurde. Apoi închise ușile și ferestrele, acuzându-se de data asta de paranoia. Nimic nu se întâmplase vreodată la Cherry Creek.

Nataşa se revedea fără încetare în picioare, în mijlocul acestui loc solitar și funest... Imaginile visului său n-o părăseau.

„Nu casa a fost distrusă, ci viața mea, își spuse ea. Nu rămâne nimic, nimic care să merite osteneala să trăiești. Chiar și Moniek și Angela au plecat".

Ce se va întâmpla acum ? Deja o dată încercase fără succes să-l alunge pe Henk din gândurile ei : dar în prezent nu mai știa cum să trăiască fără el. Viitorul i se părea la fel de arid și deznădăjduitor ca peisajul din visul ei. Fără iubire, fără fericire. Fără Henk...

Nataşa stătu mai mult timp gândindu-se la el, întrebându-se dacă suferința care o chinuia se va domoli într-o zi.

Soneria telefonului o făcu să tresară.

— Nataşa ? Sunt Angela. Ce vreme urâtă,

nu-i aşa ? Doream să aflu noutăţi. Ce mai faci ?

— Bine. Dar voi ?

— Jonathan şi cu mine suntem pe cale să sărbătorim prima noastră zi împreună în casă. Discutăm despre repartizarea sarcinilor cotidiene.

— Pasionant, spuse Nataşa cu o uşoară urmă de ironie în glas. Ţine-mă la curent !

După ce închise telefonul, îşi făcu o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masa din bucătărie. Ar fi putut merge la subsol ca să lucreze, sau chiar la primul etaj ca să se ocupe de registrele de socoteli. Dar rămase aşezată acolo, fără să se miste. După un timp, prinse aproape cu uşurare zgomotul ploii care bătea în geamuri.

Tresări auzind un ciocănit la uşă, iar ceaşca goală căzu şi se sparse.

Cu inima bătând, se năpusti spre uşă. ..Doamne, ce prostie, gândi ea. Ce mi se-n-tâmplă ?

— Cine-i acolo ?

— Eu sunt, Henk.

O clipă, Nataşa fu incapabilă să acţioneze, paralizată de o grămadă de gânduri confuze. Apoi, îşi reveni repede şi deschise uşa.

Făcuse bine că întrebase cine este vizitatorul, deoarece Henk era greu de recunoscut în silueta făcută ciuciulete care se afla în

prag. Ud până la piele, avea părul lipit de cap, iar apa-i curgea șiroaie pe față.

— Intră repede ! Este o vreme groaznică, adăugă ea ca și cum el nu și-ar fi dat seama din plin.

Henk intră în bucătărie și o băltoacă se formă curând la picioarele lui.

— Mă duc să-ți caut un prosop, propuse Nataşa.

Ea urcă până la baie, profitând de acest pretext ce-i lăsa puțin timp pentru a-și mai domoli agitația în care se afla. El era acolo ! Venise s-o vadă ! Puse mâna pe un imens prosop de baie — ceva oribil, roșu-închis, cu palmieri și dansatoare tahitiene în fuste din frunze de palmier — apoi coborî scara în trombă, grăbită să ajungă din nou în bucătărie.

În timp ce Henk își ștergea fața și părul, ea își dădu seama că hainele i se lipeau de piele.

— Scoate-ți cămașa, o s-o pun la uscat.

El se execută fără nici un cuvânt.

— O să fac niște cafea, propuse Nataşa după ce pusese cămașa să se usuce.

Ea strânse de pe jos cioburile ceștii sale și-și făcu de lucru în jurul tejghelei.

— Acest prosop este foarte interesant, remarcă Henk cu umor.

Nataşa se întoarse spre el.

— Mamy mi l-a adus din croaziera sa în jurul lumii.

— Ar fi trebuit să bănuiesc asta...

El împături cu grijă prosopul și-l puse pe spătarul unui scaun, apoi se așeză. Studiindu-l, Nataşa observă că era tras la față și remarcă două riduri adânci care-i încadrau gura.

Aruncând o privire în camera de zi, Henk întrebă :

— Unde sunt Moniek și Angela ?

Ea surâse ușor.

— Am dizolvat clubul inimilor zdrobite. Moniek s-a întors în Olanda ca să acorde o ultimă șansă căsătoriei sale ; cât despre Angela, ea s-a mutat la Jonathan.

— Deci, ești singură acum ?

— Da !

— Văd, făcu el studiind-o la rândul său. Ai o înfățișare obosită.

— O, lucrez mult, știi...

Nataşa nu ştia ce să spună. Îi veneau în minte doar subiecte banale precum vremea sau cum merge magazinul. Prefera să păstreze tăcerea care se lăsase și devenise curând apăsătoare. După mai mult timp, Henk se uită la ea cu o privire atât de jalnică încât fata simţi un nod în gât.

— Nataşa... ai putea vreodată să mă ierți ?

Lacrimile și hohotele de plâns o împiedicau pe Nataş să răspundă.

— Te iubesc, reluă el cu gls scăzut. Îmi voi petrece restul vieţii regretând ceea ce ţi-am făcut. Nu pot să trăiesc fără tine. Am încercat, dar nu pot.

El îi luă mâna.

— Îmi pare rău pentru tot ceea ce am spus. Eram nebun...

Nataşa oftă convulsiv.

— Ce s-a întâmplat ? De ce m-ai respins aşa ?

— Este un amestec din toate motivele pe care le-ai descoperit. Nu mai eram eu însumi. Nu puteam crede în adâncul inimii mele că tu mai doreai să rămâi cu mine, un handicapat. Trebuia să-mi dovedesc că am dreptate. Şi pentru că mi-era teamă c-o să mă înşel, am refuzat să cred că mă iubeşti.

Henk ocoli masa, se apropie de Nataşa şi o luă în braţe.

— Spune-mi că mă mai iubeşti, murmură el cu înfrigurare. Spune-mi că nu-i prea târziu.

Nataşa îl strânse la piept, plângând şi râzând în acelaşi timp.

— O, Henk ! Te iubesc atât de mult...

Parcă ajutate de o misterioasă primăvară viaţa şi dragostea înfloreau din nou în ea. Gura lui Henk o căuta pe a ei cu lăcomie. Acest sărut redeşteptă dorinţa în stare latentă din ei.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine ? întrebă el cu o voce gâtuită de emoţie.

— Să mă căsătoresc cu tine ?

El zâmbi, iar în ochii săi apărură semnele fericirii.

— Da, cred că încă mai am șanse. Cu o femeie ca tine, este singurul lucru de făcut.

Nataşa izbucni în râs.

— Ai dreptate. Răspunsul este da, vreau să mă căsătoresc cu tine !

Ea se ghemui la pieptul lui cu un suspin de fericire. Pielea lui Henk era încă umedă, iar ea descoperi din nou cu plăcere mirosul lui cunoscut.

— Cum se face că erai acolo în acea seară ? întrebă ea încet.

— Michelle mi-a tras o săpuneală !

— Nu ! exclamă Nataşa.

El râse în hohote.

— Nu credeai că ea ar fi în stare de asta, nu ? Nici eu... Ar fi trebuit s-o auzi. M-a scos repede din apatie. După ea, eu sunt cel mai mare prost, ființa cea mai plină de orgoliu orb pe care a suportat-o vreodată pământul, pentru că am lăsat dragostea să plece când venea la mine. Nu îndrăznesc să repet restul, dar cel puțin se poate spune că mi-a aplicat un tratament de șoc !

Henk oftă, apoi reluă :

— În ultimele săptămâni am avut impresia că sunt prizonierul unui coșmar...

— Acum s-a terminat, îi spuse Nataşa sărutându-l cu dragoste.

Rămaseră lipiţi unul de altul, ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu se destrame visul.

În cele din urmă, Nataşa îi oferi lui Henk puţină cafea.

— Mai vorbim puţin ? adăugă ea.

El scutură din cap.

— Nu. O să vorbim mai târziu. Ceea ce vreau acum este să te sărut şi să te ţin în braţe toată noaptea. Vreau să te iubesc aşa cum n-ai mai fost iubită vreodată. Dacă eşti de acord, desigur.

— Pot să mă gândesc ?

Henk surâse larg.

— Îţi dau o jumătate de secundă !

SFÂRŞIT

THE BEST

Ați avut o zi de muncă grea și nu doriți decât să vă întoarceți acasă pentru o pauză binemeritată. Dar iată... De aproape o jumătate de oră, o mașină vă urmărește cu obstinație. Virați la dreapta, ea merge la dreapta, virați la stânga și ea merge la stânga... și la culoarea roșie a unui semafor, zăriți pe urmăritorul dumneavoastră: un blond înalt, foarte simpatic care are tupeul să vă adreseze un surâs irezistibil. Ce faceți?

Natașa, cu siguranță va decide să meargă direct la comisariatul de poliție.

— Bărbații, spusese ea, ți-au ruinat viața. Dacă vrem să reușim în această afacere, trebuie să facem un pact. Fără bărbați în timpul următorilor doi ani. Fără aventuri romantice.

ISBN 973-9498-07-8

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500